

Giới thiệu Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??

Truyện teen hay nói rằng khi họ gặp nhau. Lần đầu tiên "Làm bạn với tôi, không phiền chứ?"

"...""Tôi sẽ mua niềm vui của cậu"...-cậu nhìn thẳng vào mắt cô nhưng chẳng thấy một tia đùa cợt nào cả""Này, cậu không tin sao""Phiền phức- 'nhỏ này nói nhiều thật'""Này nhé, Tôi đã mua niềm vui cậu, tôi là chủ nhân hiện tại nụ cười của cậu. Tôi sẽ làm cho cậu vui về""Con gái các cô ai cũng nhàm chán như vậy sao?"

"hìhì, đi thôi""Cô...phiền quá đấy" nói thì nói vậy nhưng cậu không biết mình đã bắt gặp ánh mắt cười...."Này!! Có ai nói cậu rất tuyệt chưa nhỉ?? Tuyệt thực sự ấy""...""Cậu không giả tạo như họ, càng không tuyệt tình như bề ngoài"

"...""Ồ! bơ nhau sao?" "Rất cuộc cô muốn tôi nên nói cái gì?" "Không có gì, cậu đừng nghĩ ai cũng có mục đích khi tiếp cận cậu như thế"...."Tôi vừa nghĩ, Hôn phu của tôi mà được như cậu thì chắc có lẽ tôi có thể không quá khó khăn để chấp nhận"

"...""Này, cậu có nghe không đấy!!Phù....im re T.T

Lần thứ hai [truyện về 10 năm sau] Cô tặng hẳn một cái bánh kem vào mặt T.T "Anh...!! cái thằng điên này"

"Cô nói gì, cô có biết tôi là ai không""Anh là ai thì liên quan gì đến tôi""Cô...tôi là khách hàng của cô""Tôi mặc kệ, đồ máu heo đông đặc, anh không thấy đứa bé còn nhỏ như vậy hay sao mà đẩy ngã nó, này thì sạch sẽ, đồ chuột thí nghiệm, đồ công tử điệu đà""Cô...cô...!! ""Cô cái chi rứa? Tôi ư có đứa cháu hồn xược như cậu""Hừ!! Cô...cô được lắm, ông chủ tôi mong ông giải quyết chuyện này thoả đáng""Hừ biến !! ĐI KHÔNG TIỀN"

Lần thứ ba"Chào học sinh mới, từ bây giờ trở đi, cậu được đặt cách ngồi cạnh tôi"=Oan Gia=....haizz, chuyện tình của họ trong Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi?? sẽ ra sao đây

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cơn Mưa Quá Khứ- Mở Đầu

Ngày tháng năm

"Tóc.."

Mưa lại đến rồi !!

" *Người ta thường bảo: Mưa tượng trưng cho nỗi buồn.*

Điều đó thật sự rất đúng.

Khi chia ly, mưa liền xuất hiện

Khi bất hạnh, mưa cũng đổ xuống

Khi đau khổ, mưa lại tuôn rơi

Mưa có mặt khắp mọi nơi, có thể trút xuống bất cứ lúc nào để đè nén, nhấn chìm lòng người trong xót thương" - trích: Câu chuyện ngày mưa

Cả tôi cũng vậy. Những lúc yên tĩnh một mình, những tiếng tóc tách như đánh mạnh vào linh hồn tôi. Mưa khiến cho tôi nhớ về quá khứ, về lỗi lầm của tôi. Mưa lạnh lẽo làm tôi cảm thấy cô đơn, lẻ loi biết nhường nào. Mưa đem tạo cho tôi một tâm trạng nặng nề...

Nhưng

Tôi không ghét nó mà là hâm mộ nó...

Nó thậm chí còn biết đối mặt với tâm trạng của mình

Lúc nhàm chán, tạo những cơn mưa phùn ghanh đua, phớt lờ ánh nắng

Lúc giận dữ trút xuống một trận bão tố quét sạch mọi thứ, trút giận lên một vùng nào đó như một đứa trẻ

Lúc vui vẻ, ban xuống trần gian cơn mưa nắng bất chợt không báo trước, hợp với nắng tạo nên cầu vồng..

Sống thật !! Tôi thật sự ghen tị điều đó đấy !!

////////////////////////////////////

Xin chào !! tôi là Hàn Từ Du, tôi năm nay 17 tuổi, tôi là con lai, ba là người Pháp và mẹ là người Việt, tôi còn có anh trai nữa...

Nhưng đó là quá khứ rồi, ba tôi vốn là một quý tộc, Nhắc đến "hoàng tộc", "hoàng gia" chúng ta thường nghĩ ngay đến những cung điện xa hoa tráng lệ và các vương tôn công tử sang trọng, quý phái đúng không? và thật đáng trân quý biết bao khi tôi mang trong người dòng máu ấy trân quý ấy, haizz và hoành tráng hơn bao giờ hết tôi mang họ Valois, 1 trong 4 gia tộc lâu đời và tôn quý nhất!! Tên chính thức của tôi là Amarie Valois: Duyên dáng trong nghịch cảnh. Ôi!! cái tên mới ngọt ngào làm sao !!

Ừ ừ, tên đẹp là tất nhiên, CÔNG TỬAaaa mà lị T.T có lẽ do ảnh hưởng từ 1/2 dòng máu Việt Nam trong người mà tôi cứ cảm thấy cái danh phận đấy nó cứ hư cấu thế nào ấy !! Nào nghi thức, nghi lễ, phép tắc,nội cái vụ ưỡng ngực thẳng người mặc cái áo nịch ngực bó sát là bà đây phát ói rồi, đến ăn còn phải chọn tới chọn lui 16 loại nữa, muông. Ôi!! phải chọn cho đúng bộ phận phù hợp mới được ăn, nếu không... sẽ bị các bà giáo hành hạ, nhẹ thì nhện ăn, nặng thì quý gối nơi đồng xanh gió mát, còn cực nặng thì là chếp kinh thánh hoặc nội quy hoàng gia T.T và còn vâng vâng là vâng vâng.

Đấy ai nói quý tộc là tốt đâu giờ tay lên - _ - Ai nói công tử được ân sủng ngàn vàng, cơm dâng tặng miệng mà không phải lao động chứ :(Lúc nào cũng phải tỏ ra là một quý cô, trang nhã và trưởng thành, hiểu chuyện... mới mong được lấy chồng - _ - Nhưng tôi không thể chối bỏ thân phận ấy, quyền lực và trách nhiệm đã gắn liền với tôi từ lúc chào đời.

Thân phận gắn liền với trọng trách, Quyền lực gắn liền với hiểm nguy, và thay vì tôi được ban cho cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau như truyện cổ tích, thì tôi đã phải gánh chịu nỗi day dứt tội lỗi, sống trong thế giới cô độc do chính tôi tạo ra để trốn chạy....

////////////////////////////////////

[10 năm trước]

_Mẹ, mẹ !! mẹ xem nhé, con gái mẹ đánh được bản piano mẹ dạy rồi này hihi- bé gái có gương mặt trắng mơn, cái mũi xinh xắn duyên dáng, đôi mắt phượng tròn màu tro đầy ý cười, mặc bộ cánh công chúa màu hồng phấn, chu cái môi đỏ đỏ như cánh đào , vừa nói vừa cười khanh khách trông rất đáng yêu

- Anh Paul và Mẫn Mẫn còn chê con không biết đàn nữa cơ!! Con sẽ làm cho họ trợn mắt vì ngạc nhiên !!

_Ama, suýt, nhỏ tiếng nào, con không định giữ bí mật đến ngày mừng tuổi của bé Di nữa sao? Coi chừng anh con mách lẻo đấy- người phụ nữ trông thật xinh đẹp, bà búi tóc lên cao, chọn cho mình cái áo dài tay màu kem, chiếc váy trắng tinh khiết, trông đơn giản đấy nhưng vẫn không sao che khuất được nét thuần khiết như gái đôi mươi, nhìn vào chẳng ai nghĩ người phụ nữ ấy là bà mẹ hai con- Rồi, mình học bài mới, Sẵn sàng chưa?

_Dạ mẹ!! - con bé ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn cạnh mẹ, bà bật cười xoa đầu nó, con bé chăm chú theo dõi từng động tác của bà...

1 tiếng sau

_ Mẹ !! - con bé đột nhiên réo lên đầy hứng thú

_ Sao hả con? - bà ôn tồn hỏi

_ Một ngày nào đó, con gái sẽ sáng tác nhạc để mừng tuổi của mẹ, mẹ nói bản nhạc hay nhất chính là phù hợp với người nghe nhất, tuy các nhạc sĩ trên thế giới đều rất tuyệt, bản nhạc của họ đầy ắp sự tán thưởng, nhưng con không muốn. Một ngày nào đó con sẽ dành tặng cho mẹ, mẹ nhé. Bằng tình yêu của con- Nó chỉ vào tim mình, nói giọng chắc nịch- Một bản độc quyền!!!

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn đứa con gái bé nhỏ của mình, xúc động không nói nên lời, chỉ có thể ôm con bé vào lòng mà khẽ gật đầu

Hạnh phúc đôi khi đơn giản như thế.

Phải!

Hạnh phúc không phải là tốt nhất, mà là những mình cần, những thứ phù hợp phù hợp nhất mới có thể tạo nên một hạnh phúc ấm áp.....

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giọng Ca Được Thần Linh Ưu Ái!

[1 tuần sau]

Ngày hôm nay, tại gia tộc nhà họ Trịnh đang diễn ra 1 sự kiện lớn- sinh nhật lần thứ bảy của Trịnh Mẫn Di. Con gái của chủ tịch tập đoàn JS. Cũng là đại tiểu thư của Trịnh gia, một gia tộc tại Việt có lịch sử lâu đời.

Buổi tiệc diễn ra ngoài trời. Khắp nơi được trang hoàng long lộng, bốn phía ngôi biệt thự đều được sắp xếp một hàng vệ sĩ dày đặc, chứng minh thân phận cho những người tới dự đều không nhỏ. Mọi người đều tò mò về cô công chúa nhỏ của Trịnh Mãn Phong sẽ trông như thế nào, và hiển nhiên không thể tránh khỏi việc làm ăn chính trị trong buổi tiệc này...

Đồng hồ điểm 10 giờ, buổi tiệc chính thức bắt đầu, khắp nơi tràn ngập mùi của sự xa hoa. Trước khu biệt thự, một hàng thảm nhung đỏ rực rỡ được trải dài để chào đón những vị khách quý đến tham gia bữa tiệc. Bao xung quanh khu biệt thự là từng dãy hoa hồng xanh rực rỡ, không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, có một đài phun nước khá lớn hai hình người cá ở giữa khoảng sân tạo nên một điểm nhấn khá đặc biệt, nguy nga hơn khi trên tay mỗi người cá gắn thêm hai viên saphia lớn. Trên tất cả cùng nhau quyện lên một không khí gây choáng ngợp đến rung động, tầng tầng lớp lớp tô điểm cho không gian bữa tiệc.

Dọc theo tấm thảm đỏ đến khu vườn, những hàng ghế được sắp xếp một cách hoàn mỹ. Tất cả đều được làm bằng gỗ huỳnh đàn trân quý, được lựa chọn và chế tác bởi các chuyên gia mỹ nghệ hàng đầu. Trong bóng đêm diễm lệ, ngoài mùi hương thơm ngát của hoa và gỗ, cơ hồ còn ngửi được mùi thơm quyến rũ của thức ăn và hương rượu vang nồng nàn. Trong sân còn dựng một sân khấu nhỏ, mọi người đều không khỏi tò mò, nhưng sự cao ngạo không cho phép mình tìm người khác để hỏi, ai cũng lo tạo cho mình một bộ mặt lạnh như tiền, toả ra sự quý phái duyên dáng trong những bộ comple, váy áo đắt giá, và thay vì thoải mái thưởng thức bữa tiệc họ lại ngăm đánh giá nhau, bàn bạc công việc. Đây dường như là một buổi gặp mặt tập thể chứ chẳng phải tiệc mừng sinh thần của vị tiểu thư Trịnh gia...

Tiếng nhạc tắt, những chiếc đèn LED đủ màu dưới chân họ vụt tắt để lại một màu đen đặc quánh. Và thời điểm họ chờ cũng đã tới, Trịnh chủ tịch đang cầm tay một bé gái đứng trên sân khấu...

Những tiếng ồ vang lên

Cô bé như một thiên thần vậy, không có khi còn hơn đấy chứ, khuôn mặt trắng hồng với đôi đồng tử xanh thẳm, lông mi dài cong tự nhiên, sống mũi cao thanh thoát, mái tóc dài ngang lưng nhuộm nâu uốn gợn sóng, đôi môi anh đào đỏ thắm, khế mỉm cười lộ lúm đồng tiền, nhìn chỉ hận không thể chạy lại hôn một cái. Trịnh Mãn Di mang đến vẻ ngoài thật dễ thương, ngây thơ trong bộ váy xòe màu trắng tinh khôi. Đây là kiểu đầm đơn giản nhưng khi mặc rất duyên dáng qua điểm nhấn ở phần dây lưng bản lớn, kết hợp với phần vải voan và ren màu ngà nơi chân váy. Chân mang đôi giày búp bê trắng và băng đô cùng màu. Trông cô bé như một thiên thần trắng ban phước lành vậy.

_ Giới thiệu với mọi người, đây là con gái tôi, - Trịnh Mãn Di - Ông Trịnh trông bộ comple trắng muốt được cắt may tỉ mỉ tại ý, không khó để nhận ra trước đây ông cũng thuộc hàng mỹ nam, làn da ngăm đen và đôi ưng mâu hơi híp lại, khoe miệng hơi nhếch, ở ông toát ra vẻ từng trải và lãnh đạm, không giận mà uy lớn tiếng nói.

_ Chào mọi người, con là Trịnh Mãn Di, cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian đến đây hôm nay ạ !! - cô bé khẽ khàng nhún chân cuối người xuống một cách đúng mực, toát lên phong độ của một tiểu thư đúng nghĩa.

Tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên cùng những lời chúc phúc, nhưng cô bé có gì đó không vui lắm thì phải.

Ông Phong dẫn cô bé đi chào hỏi mọi người, giới thiệu họ cho cô. Haizz, nói được ba dăm câu lại bàn về tài chính, chứng khoán...v.v. Với điều này vô bé chỉ biết cười nhẹ và cảm ơn như một cái máy, mắt cứ hướng về phía cổng chính tìm hiểu một hình bóng quen thuộc.

Ba cô đang gật đầu chào với một người khách nước ngoài rồi khẽ nhìn qua con gái mình cứ ngóang trông ngoài cổng chính, không nhận được bèn rí vào tai con bé an ủi.

_ Mẫn Mẫn, Du Du sẽ tới ngay thôi mà, sao con không ăn chút gì hoặc đi chơi với các bạn đi, họ....

_ Không được, con chỉ cần Du Du thôi!! - cô bé mím môi cắt đứt lời ba mình, nói trong uất nghẹn- baba, Du Du quên con rồi sao? Du Du không bao giờ trễ hẹn cả, baba!! có khi nào cậu ấy xảy ra chuyện gì không ạ??

_ Ta cũng không biết, chỉ biết gia đình con bé gần đây xảy ra một số chuyện gì đó, mà cả ông Call(ba Du) cũng không liên lạc được, có lẽ ...thôi nào, nếu con bé không tới được con cũng đừng để tâm nhiều quá- Ông ra sức khuyên bảo, con gái ông ông đương nhiên hiểu, muốn nó không để tâm tới e rằng đánh ngất nó đi mà thôi

_ Vâng- con bé buồn bã, giọng lí nhí như muỗi kêu

Và không chỉ cô bé khó chịu với nơi này, bên ghế đá cạnh khóm hoa hồng, có một bé trai tuấn tú đang ngồi, chân phải bắt chéo chân trái, tai đeo headphone, một tay đút túi quần, nhắm hờ mắt, cậu trông rất tách biệt, rất...cô độc

_ Này, ông có chắc là cô ta không có ở đây?- đột nhiên cậu mở mắt, nghiêng đầu hỏi ông quản gia bên cạnh

_ Thưa không!! cả ngài Call cũng không có ở đây, có thể tiểu thư sẽ không tới thưa cậu chủ.

_ Hừ, 15' phút, nếu không gặp được, huy hôn cho tôi. Chờ sao? tôi chả còn hứng thú nữa...

_Thưa! như ...như vậy không được đâu ạ, nếu chủ tịch...

_Đừng có nhắc ông ta trước mặt tôi, à, hay ông là người của ông ta? Gián điệp sao? - cậu nheo mắt, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo làm ông quản gia lắp bắp, kinh hãi

_Thưa không!! thưa cậu. Tôi hiểu rồi !!

_...

"thật nhàm chán, nếu không phải ông ta quăng mình cuộc hôn nhân này thì mình cũng chẳng rảnh thì giờ đến đây để gặp mặt một con nhỏ không quen biết, hừ, con gái đều là động vật ngu ngốc"

15 phút sau, thời điểm 12h p.m

Cậu bé nọ đứng dậy định rời đi chợt bất động, cô bé Mẫn Mẫn thất vọng tràn trề, định lui về phòng gần chợt nhảy cẫng lên không để ý hình tượng gì cả, cười một cái rõ tươi...

"Cậu ấy đến rồi!!"

Đâu đây vang lên khúc một khúc piano trầm bổng không báo trước

Buổi tiệc sẽ diễn ra như thường lệ và mọi người cũng không quá để tâm.

Nhưng khi một giọng hát trong trẻo cất lên, khiến người khác phải lặng người, giọng hát đó thực sự quá cuốn hút, quá sâu sắc, hơn nữa lại rất...ấm áp !!

"I believe I can love

You give me your loving care

I believe in what we are

I don't know where I would be

Without you staying with me

Sometimes, I'm lost in misery

You will take me all the way,

I'm not afraid

Oh, you and me, hand in hand

To everywhere amazing

Be my friend, oh friend

We are forever friends

Oh baby,

You give me all the love I need

You are the only one

I believe I can love

You give me your loving care

I believe in what we are

You will take me all the way, as day by day

Oh, you and me, hand in hand

To everywhere amazing

Be my friend, oh friend

We are forever friends

Oh baby

You give me all the love I need

You are the only one

You will take me all the way,

As day by day

Oh, you and me, hand in hand

To everywhere amazing

Be my friend, oh friend

We are forever friends

Oh baby, you give me all the love

I need You are the only one"

(Forever friends- Phùng Hy Dư)

.....
" Tôi tin rằng tôi có thể yêu thương bạn

Bạn có thể cho tôi chăm sóc, yêu thương bạn được không?

Tôi tin vào những gì chúng ta cùng làm, cùng hướng tới

Tôi không biết sẽ như thế nào nếu thiếu bạn

Nếu không có bạn ở lại với tôi

Đôi khi , tôi đánh mất mình trong đau khổ

Bạn sẽ cho tôi biết những cách giải quyết

Nên tôi không sợ !!

Oh !!

Bạn và tôi

Tay trong tay

Để đến khắp mọi nơi tuyệt vời

Hãy là bạn

Oh người bạn của tôi

Chúng ta hãy mãi mãi là bạn bè nhé !!

Oh cô gái, Bạn cho tôi tất cả tình yêu

Tôi chỉ cần bạn là người duy nhất

Tôi tin rằng tôi có thể yêu thương bạn

Bạn có thể cho tôi chăm sóc, yêu thương bạn được không?

Tôi tin vào những gì chúng ta cùng làm

Bạn sẽ cho tôi biết những cách giải quyết

Như mọi ngày

Oh!!

Bạn và tôi

Tay trong tay

Để đến khắp mọi nơi tuyệt vời

Oh người bạn của tôi

Chúng ta hãy mãi mãi là bạn bè nhé !!

Oh cô gái, Bạn cho tôi tất cả tình yêu

Tôi chỉ cần bạn là người duy nhất

Bạn sẽ cho tôi biết những cách giải quyết

Như mọi ngày

Oh!!

Bạn và tôi

Tay trong tay

Để đến khắp mọi nơi tuyệt vời

Oh người bạn của tôi

Chúng ta hãy mãi mãi là bạn bè nhé !!

Oh cô gái, Bạn cho tôi tất cả tình yêu

Tôi chỉ cần bạn là người duy nhất"

(Bản dịch: Nhím ^^)

Choang

Mọi người hoá đá ngay tại chỗ, thậm chí có vài người còn làm rơi cả ly rượu, giọng hát đó, tiếng đàn đó, như được tạo nên từ những gì tinh túy nhất của trời, trong vắt, thậm chí còn nghe ra được tình cảm của người đánh đàn dành cho người bạn họ yêu quý nhất, trân trọng nhất.

Đúng vậy!! "I need You are the only one" : Tôi chỉ cần bạn là người duy nhất". Một người bạn như bạn đã là quá đủ rồi!! Tình cảm đó được gột tả rất tự nhiên trong bài ca, như đó là điều hiển nhiên vậy!!

Mọi người vốn đang rất mệt vì ban ngày phải ở trên công ti, lúc nào đầu óc cũng căng thẳng, đau đầu. Nhưng khi bài ca được trình diễn, chẳng ai có thể phàn nàn, không ai có thể cưỡng lại, càng không có một ai có thể ngừng lắng nghe!!

Một liều thuốc an thần tuyệt vời, thứ âm điệu êm dịu- Giọng ca được Thần linh ưu ái !!

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cậu Trai Khác Biệt

Bài hát kết thúc, mọi người như đang lạc vào kí ức của mình ngày còn trẻ, nhớ lại người bạn thân nhất của mình, bắt giác mỉm cười và dành cho người đã hát ấy một tràng pháo tay như sấm dậy....

_ Du Du !!- tiếng thét thất thanh đầy vui mừng của cô tiểu thư họ Trịnh làm cho mọi phải quét mắt nhìn xem là ai, tiếng xôn xao rối rít

"Ai vậy nhỉ ?"

" Một nghệ sĩ đặc biệt thế này sao chúng ta chưa được nghe qua?"

"Có lẽ là nghệ sĩ ẩn danh"

"Ông này lạ, nếu đã ẩn danh vậy sao còn ở đây?"

...

"Đây là phần đặc biệt chăng?"

"Có thể lắm"

...

Không để mọi người chờ lâu, rèm sân khấu được kéo ra.

Đập vào mắt họ là một cậu bé đáng yêu, đúng vậy rất đáng yêu, mái tóc đen tuyền buột đuôi ngựa thấp, đôi mắt long lanh màu khói mơ màng, làn da trắng mướt thuần khiết. Ngũ quan nhỏ nhắn tinh tế như ngọc được chạm khắc trông rất duyên dáng mà không mất đi phần hấp dẫn.

Ăn vận đúng kiểu một hoàng tử, với chiếc áo thun dài tay khá dày màu trắng ở trong, hai bên hông là vải voan màu nâu kem được nén thành một sợi dây buộc các nút bạc thang như dây giày. Cùng chiếc quần kaki màu đỏ xậm với vật trang trí là sợi xích bạc vắt ngang. Oai vệ hơn đó là chiếc áo choàng màu hung đỏ, đính vào cầu vai bên tay trái bằng một khối ngọc đen tuyền. Cổ đeo sợi dây chuyền đính đá rubi đỏ dài quá ngực và một thanh sáo trúc vắt ngang eo. Trên môi là nụ cười nửa miệng, toát ra khí chất vương giả trời phú của bậc cầm quyền, trông cô độc mà bất cần

Trong sự trầm trồ tán của các phu nhân cùng quý ông, bỏ mặc những ánh mắt thèm thuồng không che giấu sự ái mộ của các tiểu thư danh giá, bất chấp ánh mắt hình viên đạn mang đậm chất ghen tị của các thiếu gia nhà giàu. Từng bước đi tới cạnh Trịnh Mẫn Di...

Dừng trước cô bé có vẻ mặt như thiên thần đó, lấy ra sau lưng một bó hồng trắng, miệng cười rạng rỡ, cất giọng trầm ấm, thể hiện sự sùng nịnh rõ ràng:

_ Tuy khá trễ, nhưng cũng không quá muộn. Sinh thần vui vẻ!! Công chúa của tôi ^_^

Du Du, cậu... Huhu cậu rút cuộc cũng đến rồi hix..hix - cô bé bật khóc, nhào lại ôm chầm lấy "cậu bé" . Do tác dụng lực khá mạnh nên cả hai té nhào xuống bất kể hình tượng.

Mẫn Mẫn ngoan nào, cậu nặng quá đấy- "cậu bé" nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô bạn của mình, bật cười trước sự tổn thương sâu sắc của nhỏ, cao giọng rêu chọc

Huhu..cậu...cậu quá đáng lắm!!- nhỏ vẫn không chịu nín, càng ôm càng chặt hơn như sợ "cậu bé" đi mất

Có trời mới biết, sự cảm động của mọi người dành cho cặp đôi nhí của chúng ta nhiều như thế nào. Sự ghen ghét, bất mãn xuất phát hiện trong biết bao nhiêu người ở đây đặc biệt là các chủ bé nhí đồng nói riêng cùng toàn thể các con em của phụ huynh trong buổi tiệc hôm nay nói chung dành cho hai nhân vật chính.

Sau vài giây tái hợp đẩy nước mắt của nhỏ, " cậu bé" đứng dậy,cầm tay Mẫn Di đang còn thút thút đi tới trước mặt Trịnh Mẫn Phong, cung kính nói:

_Cha, con đã về

_Về là tốt rồi, về là tốt rồi!!- Ông gật đầu vui vẻ với "cậu" rồi trịnh trọng tuyên bố với quan khách

_Giới thiệu với các vị, đây là con gái nuôi của tôi- Hàn Tử Du

Cô chỉ cười nhẹ, cúi đầu chào mọi người

_Thật thất lễ, cháu hi vọng không làm ảnh hưởng tới cuộc vui của mọi người

Ôi đáng yêu. Những tiếng bàn tán, khen ngợi vang lên, quý phụ huynh thì đang tò mò không biết khi nào mà Trịnh chủ tịch có một đứa con nuôi vừa xinh vừa tài vừa trọng lễ tiết như vậy, nhìn mà chỉ muốn bắt cóc đem về nhà. Còn các tiểu thư nhí thì tràn trề thất vọng, con gái, "hoàng tử" của họ là con gái đó... T.T thích thú nhất đương nhiên là các bạn nam rồi, họ xúm lại giới thiệu, chỉ mong mình lọt vào mắt xanh của cô nàng...

_Là cô ấy thừa cậu chủ!

—...

Cậu bé kia lặng lẽ đứng chứng kiến hết thấy và chỉ tổng kết lại đúng một câu nhẩn tâm: "Không ra thể thống" rồi quay trở lại cái ghế đá lúc đầu

...- Ông quản gia khẽ lắc đầu thở dài rồi nổi bước đi theo. Như chợt nhớ ra gì đó, ông đánh bạo hỏi- Vậy có cần tôi sắp xếp cho cậu gặp cô ấy không ạ??

_ Miễn đi, một chốc nữa tôi sẽ tự kiểm chứng, để xem cô ta là người như thế nào?

—...

"Con gái toàn là thứ giả tạo"

Sau một lúc, Hàn Từ Du mới thoát khỏi cái đeo bám làm thân của bọn công tử nhà giàu đó. Cô đâu muốn dành trai với ai vậy mà mấy cô tiểu thư chánh chơi cứ khiêu khích và mắng lên cô. T.T Chỉ biết khóc không ra nước mắt, cô bạn của cô do lúc này suy sụp thế nào mà lại đi uống thuốc ngủ với hi vọng có thể đánh một giấc tới sáng để không quan tâm tới cô nữa... Haizz, để lại cô một mình với mở bong bóng này đây..

Đang đi loanh hoanh trong vườn mà không xác định, cô bắt gặp một cậu bé đang nửa ngồi nửa nằm dựa vào ghế đá, tai đeo headphone, cậu ta một chân co một chân duỗi, tay phải đặt trên chiếc chân đang gấp lại, một tay đút túi quần, nhắm hờ mắt. Dáng vẻ coi trời bằng vung, chỉ ngồi yên ở đó thôi cũng tạo cho người ta thấy áp lực, nếu không tính dung mạo cute phở mai que của cậu ta thì chắc cô cũng nghĩ cậu ta dễ kết bạn. Cậu bạn này!! Khác biệt ^ _ ^

Cũng rảnh rồi, cô quyết định tới nói chuyện với cậu ta

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tôi Sẽ Mua Niềm Vui Của Cậu

_Chào cậu!!

_...-im lặng

"Để xem cô làm thế nào"

_Tại sao cậu lại ở đây?

_...-im lặng

_Này!! Cậu có nghe tớ nói không vậy?

_...- cậu bé vẫn ngồi im đó, không nhút nhít.

_Tớ biết cậu vẫn chưa ngủ!! - một câu khẳng định.

_Tớ có thể ngồi chứ?- cô vuốt nước bọt, đánh bạo hỏi, đến khi cô cứ nghĩ cậu ta không đáp bức bội định bỏ đi thì cậu ta chợt lên tiếng khiến cô giật bản mình.

_Muốn gì?- một câu cụt lủn .

_...

Im lặng một hồi, cô nhỏ nhẹ nói

_Không có gì, chỉ thấy cậu ngồi ở đây một mình, tự nhiên tớ lại muốn trò chuyện cùng cậu..

_Phiền...- đến giờ cậu bé mới mở mắt ra nhìn chăm chăm vào cô, đôi to mắt đen láy, tĩnh lặng, đẹp thật đấy nhưng có chút gì đó...tịch mịch. Đôi mắt cậu ta như kẻ săn mồi vậy, và cô chính là con mồi đấy !! Eo ời, khẽ rùng mình, cô hỏi tiếp

_Cậu có biết tôi là ai không?

_Liên quan đến tôi sao?- cậu hừ lạnh lộ nét khinh bỉ rõ rệt, hóa ra cũng chả có gì mới, hừ, sao nói đại muốn gây ấn tượng với cậu luôn đi, đúng

loại rẻ tiền. Tưởng rằng cô nghe thấy thì thất vọng hoặc tức giận mà khóc dầm dề lắm nào ngờ là ngạc nhiên, nếu cậu không nhìn lầm thì ánh mắt ấy...có ý cười. Và cậu đã đứng...

_Oa, cậu thật lạ nha- cô reo lên như vừa khám phá được một vì sao mới vậy

_Sao?- cậu cũng khá bất ngờ với thái độ của cô, híp mắt hỏi

_Minh làm bạn đi, Cậu rất khác biệt đấy!!

_...

_Này!!

_Tránh!- ai đó nhàn nhạt phun ra một chữ làm tê tái tâm hồn non nớt của ai kia

_Tên này, Cậu cứng đầu quá đấy!!

_Minh lại khu đất bằng phẳng kia chơi đi, ở đó có trò vui và có chiếu phim đấy!! Ngài chủ tịch đã xây nó tặng cho con của mình đấy, có nhiều trò lắm, tớ còn chưa có dịp chơi bao giờ.

_Cậu ở đây làm gì, thật nhàm chán!!

_Tớ đang nói chuyện với cậu đấy!!- bất mãn, cô bé cao giọng trách mắng

_...

_À, hay là bố mẹ cậu bảo cậu chờ ở đây à?

_...

_Cậu sợ ba mẹ mắng sao? Ba mẹ cậu đâu, tớ xin phép giúp cho nhé!!

_Uầy, tớ mặc kệ cậu, đi thôi- cô kéo cậu bé đứng dậy rồi nắm tay chạy ỉa đi

_Cậu làm cái trò mèo gì thế hả?- cậu cúi gắt, giằng tay lại, nghiêm giọng nói:

_Đi chơi chứ làm gì? Khờ quá !! -nghe cái giọng băng hàng đó, cô xupon lại một lúc, rồi nhẹ hàm răng trắng ngọc ra cười khanh khách làm cho ai đó choáng nhẹ, đáp tỉnh bơ.

_Trò con nít- cậu dần giọng bỏ lại câu đó, rồi định quay phắt đi, ai ngờ bị dựng ngược trở lại.

_Cậu tỏ vẻ thế làm gì? Cậu biết không ?chúng ta giống nhau đấy. Tôi cũng chết mệt với mấy cái mặt lạnh như tiền của cậu và cái bộ dáng giả vờ như đoan trang duyên dáng của tôi. Nhìn cách ứng xử của cậu là tôi biết gia cảnh cậu không phải dạng vừa rồi. Tôi biết cuộc sống bắt buộc chúng ta trưởng thành quá sớm, nhưng dù vậy, linh hồn của chúng ta vẫn là một đứa trẻ không hơn không kém. Cậu đã rõ chưa??

_...- Cô nói một tràng mà cậu đơ ra luôn.

"Cậu ấy biết mình đang nghĩ gì ư?, cậu ấy hiểu mình cần gì? Hừ làm sao có thể với cái địa vị xã hội này chứ?"

_Giờ thì đi nào. Ok?

_Tránh- cậu rút tay lại, mặt trở lại trạng thái lạnh lẽo bình thường

_Đáng ghét, tôi mặc xác cậu nghĩ gì. Tôi không chơi với cậu vì tiền! Vì đẹp. Nên dẹp cái bộ mặt ấu trĩ đó đi.

_Sao tôi phải tin cậu?- đột nhiên cậu hỏi, cảm thấy tự khinh mình, đã biết quá rõ câu trả lời còn đi hỏi ngược lại. Nhưng tại sao trong cậu có gì đó mong chờ câu trả lời sẽ không như suy nghĩ của cậu đây...

"Ừ nhỉ, sao cậu ta phải tin mình. Tức quá. Chúng mình làm sao bây giờ?"- cô đơ không phải vì bị nói trúng tim đen mà là đang im lặng để tìm cách giải thích. Nhưng cậu nhìn cô như thế lại nghĩ là mình nói trúng nên mới như thế, hừ lạnh bỏ đi.

Tưởng cô sẽ bỏ cuộc, ai ngờ...

Tớ chạy trốn khỏi buổi tiệc và tình cờ gặp cậu, cậu tin không? Từ nãy đến giờ tớ vẫn chưa biết tên cậu? Liệu đó có trở thành lý do được chứ? Buổi tiệc này có biết bao nhiêu nhân vật tầm cỡ, cậu nói xem? Con cái họ toàn bậc vương tử công chúa, nhưng tại sao tôi lại chạy trốn khỏi họ để rồi ngồi đây tự kỉ với một người không quen không biết như cậu? Danh vọng gắn liền với đánh đổi, thậm chí tôi còn bị định hôn với một cậu trai mà tôi không biết mặt, nghe nói cậu ta rất giàu, rất đẹp, rất có khí chất... Nhưng điều đó có giúp tôi hạnh phúc hay không thì không ai biết. Cậu cũng như thế phải không? Chúng ta sinh ra không có lựa chọn, chúng ta sinh ra và ép buộc chỉ có thể tin chính mình. Vì vậy rất cô độc nên tôi chẳng trách sự thờ ơ của cậu. Đó là lý do tôi muốn có được một người bạn...Như cậu vậy!!

Tình.....không biết đã qua bao lâu

_Cậu không thích thì thôi vậy, coi như chúng ta không có duyên, buổi tối vui vẻ... Bye!!

Cô xụ mặt, vừa định rời khỏi thì ai kia cũng chịu lên tiếng, vẫn lạnh lùng như cũ nhưng tuyệt nhiên đã bớt đi vài phần

_Xin...lỗi- tiếng ai đó nhỏ xíu như muỗi kêu

_Cậu nói gì?- cô nhóc quay phắt lại, mắt sáng rỡ, hỏi vậy thôi chứ làm sao qua khỏi tai cô nàng nào đó được, chỉ muốn trêu cậu một tí.

Có trời mới biết cậu khó khăn như thế nào mới có thể thốt lên câu ấy. Nhưng ai kia vẫn không biết điều, vẫn cứ giả ngu như thế, mặt thộn ra trông mà buồn cười. Tuy biết cô giả vờ nhưng không hiểu sao cậu vẫn kiên nhẫn nhắc lại.

_Tôi xin lỗi!!

_Chàaaaa!!! Xin lỗi? Xin lỗi sao? Làm một quý cô phải đánh đổi cả tự tôn của mình mà cậu xin lỗi là xong sao?- cô ranh mãnh đáp

_Bây giờ cậu muốn thế nào?- cậu bắt đầu mắt kiên nhẫn, lườm cô một cái sắc lạnh.

_Đâu có gì! Đâu có gì! Đừng nóng chứ bạn hiền!!

_...

_Làm bạn với tôi, không phiền chứ?

_...

_Tôi sẽ mua niềm vui của cậu!!

_...- cậu im lặng, khó hiểu nhìn thẳng vào mắt cô nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một tia đùa cợt nào cả.

_Này, cậu không tin sao?

_Phiền phức- "nhỏ này nói nhiều thật" cậu nghĩ.

_Hi, Này nhé, Tôi đã mua niềm vui cậu, tôi là chủ nhân hiện tại nụ cười của cậu. Tôi sẽ làm cho cậu vui vẻ!!

_Con gái các cô ai cũng nhàm chán như vậy sao?

_hihi, đi thôi!!

_Cô...phiền quá đấy- nói thì nói vậy nhưng cậu không biết mình đã bắt giác mỉm cười.

_Này!! Có ai nói cậu rất tuyệt chưa nhỉ?? Tuyệt thực sự ấy!!

_...

_Cậu không giả tạo như họ, càng không tuyệt tình như bề ngoài...

_...

_Ôi! bơ nhau sao?

_Rốt cuộc cậu muốn tôi nên nói cái gì?

_Không có gì, cậu đừng nghĩ ai cũng có mục đích khi tiếp cận cậu như thế!!

_Cậu hiểu tôi nghĩ gì sao?

_Này quá đáng, đang chơi trò chơi đó, nghiêm túc đi. Thật là, nói gì đi chứ. Tôi cứ như tự kỷ ấy :3

_...

_NÀY!!!

_Ờ thì...Đã ai nói cậu rất phiền chưa?

_...

_Đã ai bảo cậu nói rất nhiều chưa?, haizz chắc không rồi. Cậu đóng kịch quá giỏi...

_NÀY! BÀ ĐÂY TOÀN KHEN CẬU KHÔNG NHÉ!!

_Hừ, hung dữ - -

_Cậu....

...

[Hỏi thật-Đáp thật]

_Hừ, cái đồ không biết nhường nhịn phụ nữ

_Do cậu không điều khiển tốt. Ngồi đó lắng lời

_Ơ, bà đây nói nhiều cho ai nghe?

_Win nhé!!

_Hơ, what, không biết, cậu lợi dụng, cậu ăn gian. Chơi lại .

_Ván thứ 7 rồi đấy, muốn tiếp tục?

_Tất nhiên, bàn này cậu chết chắc!!

_Hừ!!Phụng bồi đến cùng...

...

[Lúc đua mô tô 3D]

_Ở đây ảm quá!! Thật ghê người

_Không phải cậu một hai đôi đi sao?

_Nhưng giờ tôi hối hận được chưa, cái tên này...hic, tôi cứ nghĩ ít nhất cũng có ít đèn chút, hơn 12h rồi chứ ít gì, tối như vậy sao mà đi, hic

_Haizz, đèn pin này!!

_Oaaa, sao cậu có được?

_Lấy lúc chuẩn bị chui xuống đây, có con heo như cậu mới không để ý...

_Hừ, sao giờ mới mang ra?

_Thích!

_Hừ!!

...

[Lúc chui hầm, hai người ở trong bóng tối, không tìm thấy đường, cô thấy hoảng thật sự và cố tìm chuyện để nói thì ai kia chẳng màng đến mà phối hợp]

_Ôi, đau mắt quá, cậu tìm ra gì chưa?

_Không thấy hay mà hỏi?

_Hừ-cô bủ môi

_Kia nhỉ?

_Đâu, đâu?

_À không, tôi nhầm.

_Cậu đừng có giả vờ. Cậu mà nhầm cơ á- cô lẽ lười, ném cho cậu một ánh mắt khinh thường rồi tiếp tục tìm kiếm

_O hay, đừng nghĩ ai cũng như cậu?

_Này. Đó là câu của tôi!!

_Bằng chứng đâu mà nói đó là của cậu?

_Cậu...cậu giỏi lắm!!

_Haha

_Oa, mặt quan tài biết cười rồi cơ á?

_Cậu để ý tôi quá nhỉ?

_Hừ, ai thèm!!

...

.....

[Đi tìm kho báu]

_Tôi vừa nghĩ, Hôn phu của tôi mà được như cậu thì chắc có lẽ tôi có thể không quá khó khăn để chấp nhận

—...

— *Này, cậu có nghe không đấy??*

Phù....im re T.T

...

[Lúc chơi trò chơi tình ái, (bắn tim ấy)]

— *Oa oa, cha mẹ ời!*

—...

— *Huhu, cái đầu cái đầu kìa!!*

—...

— *Nè đồ máu lạnh, chờ tôi!!*

—...

— *Á Á*

— *Cậu có im đi không??*

— *Huhu, im gì mà im chứ, máu thật, máu thật đó.*

— *Máu nước thôi chị hai.*

— *Huhu, cậu ngốc. Nước gì mà tanh vậy chứ?*

— *Chất hóa học!!*

— *Hừ ! Đừng ra vẻ hiểu biết....ối mẹ ời, huhu, chậm nào, chậm lại, chờ tôi, huhu.....á á*

— *Dờ hơi!!*

— *Nói thì hay lắm, ai mà biết cậu có sợ hay không chứ, tay cậu lạnh ngắt, không còn chút máu rồi này...*

— *Trời tối mà cậu cũng biết tay tôi còn máu hay không luôn sao?*

— *Tôi...*

— *Yếu mà ra gió!*

— *Cậu...*

— *Haha, không đi nhanh lên thì ở lại đây chơi với chúng*

—...

....

Cứ thế cả hai chỉ chóc nhau suốt cả chặng đường. Cả hai rất vui vẻ, cậu đã cười tiếng đầu tiên làm cho ai đó thoáng ngán người, nhưng lại bị trêu chọc là hám trai nên đâm ra không để tâm nữa, nhưng cô đâu biết, trái tim cậu đã khẽ trật nhịp vì cô mất rồi... Cậu tự hỏi... Nếu cô biết vị hôn phu của cô là cậu thì cô sẽ như thế nào đây? Chắc trông rất ngổ tào. Tò mò, cậu muốn xác định luôn. Và...

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trò Chơi Và Đánh Đổi

"Tình cảm vốn không phải là thứ có thể đo lường. Nếu ta cứ cố mà đi đo chúng, cùng lắm chỉ nhận được cái kết hụt hẫng mà thôi" ____

Màu đen đặc quánh đang bao lấy không gian của biệt thự nhà họ Trịnh. Tiệc tàn, tiếng đàn tiếng nhạc vốn đã tắt ngấm từ lâu, không còn tiếng nâng ly xì xào của các vị khách...

Đèn gần như tắt hết, chỉ chừa số ít trong vườn, nhưng lại chẳng chiếu đến nổi khoảng đất bằng phẳng kia...không có lấy một chút ánh sáng tự nhiên nào từ trăng hay vì sao nào cả.

Vậy mà hai cô cậu nào đó vẫn nhàn nhả nằm trên cỏ non, mắt hướng lên trời, nhìn vào cái màu đen vô tận đó, mỗi người theo đuổi riêng suy nghĩ của mình nên chẳng ai nói với ai câu nào.

Tĩnh!! Sự im lặng khiến người khác phải ghen thở, nhưng người và cảnh ở đây lại hài hòa đến lạ...Cuối cùng cậu phá vỡ sự im lặng và hỏi con người bất nam bất nữ bên cạnh mình.

_Cậu thật sự không tò mò tôi là ai thật sao??

Ngữ điệu mang tính dò xét. Tuy nhiên đó là câu chủ động đầu tiên từ đầu buổi tới giờ. Làm cho ai đó khá ngạc nhiên và có...chút xiu mong chờ. Do bất chợt, cô đáp mà không thêm nghĩ ngợi gì luôn.

Là con người!!

....-Trước câu đáp tình queo của cô, cậu nén bật cười, đột nhiên lại có suy nghĩ muốn cốc đầu cô, thật là bó tay mà . Nhưng cậu không thể nhắc lại một câu hỏi hai lần được. Như vậy không phải con người cậu (Nhím:bó tay)

Im lặng một hồi, cô mới ý thức được mình ngó tào đến mức độ nào, khẽ ho một tiếng, hắng giọng đáp:

Tất nhiên là tò mò rồi, trông cậu cứ như trùm mafia í, đã vậy nhìn tôi cứ như con mèo nhỏ của cậu vậy. Cậu không biết ban đầu tôi đã rùng mình trước ánh mắt của cậu không biết bao nhiêu lần đâu, vì an toàn của mình, lý trí bắt buộc tôi phải im lặng T.T

Dừng một chút, thấy hán không có ý định đáp lời, cô ngồi thẳng dậy, tiếp tục màn độc thoại của mình

Còn một lý do nữa, là cậu và tôi giống nhau, chỉ là cách chúng ta thể hiện khác đi thôi. Nhưng cậu đấy!! Sống cho giống con người một chút đi. Cậu có thể thoải mái với tất cả nhưng đừng quá buông thả, cậu có thể là một cậu trai tồi tệ nhưng không được đánh mất chính mình... Ai mà chả có bí mật, dù cậu là ai cũng vậy, tôi không thể đổ lỗi rằng cậu quá huyền bí, thân phận hiểm hác thì có làm sao, điều đó không phải là quan trọng nhất...

Cậu khá bất ngờ trước những gì cô nói. Buông thả sao??? Quả thật, suy nghĩ người con gái này cách biệt rất lớn với độ tuổi của mình rất nhiều. Logic của cô không theo lẽ thường, cô ấy có lối nhìn cuộc sống khác biệt. Khi nào mà cậu lại cảm thấy mình như một bàn toán để không hơn trước mặt cô??? Cách giải của cô với tất cả đơn giản như không thể đơn giản hơn làm cậu choáng nặng T.T Hơi hoang đường nhưng không phải là không có lý...

Sống cho giống con người sao?? Cậu chỉ là lạnh lùng một chút, kiêu lời một ít mà bị cô cho là quái vật rồi sao?? Trùm mafia?? Ôi phép so sánh gì thế này!!

Cậu lại bơ tôi sao? Thật là....- cô đánh cái đét vào đùi cậu, làm cho cậu thoáng chau mày *liếc mắt đưa tình* làm cho cô lạnh sống lưng. Rồi vội xua tay liên miêng phân bua "phản xạ" "phản xạ có điều kiện thôi mà". Thấy nhỏ mặt thộn ra, cậu chỉ biết lắc đầu trước độ vô tư đó, cậu nhắm mắt lại. Một lúc sao, cậu lại hỏi :

_Tôi không giống người thật sao?

_... "Ơ hay cậu ta bị gì thế này!!" Đơ thì đơ nhưng cô vẫn gật đầu cái rụp

_Tôi lại bị cậu nhận ra, có vẻ khả năng che giấu này khá tồi thì phải.

_Không phải!!

_Chứ sao?- Cậu quay qua cô, chờ đợi như học sinh chờ câu trả lời của cô giáo vậy.

Cô bé biếng nhác ngáp một cái rồi hoành tráng, lại nằm xuống bãi cỏ non, bút vài cọng vằn ve trên tay, sau một lúc suy nghĩ. Cô bảo:

_Mặt nạ hoàn hảo nhất khi người khác tưởng ta vô hại, có thể phản công bất ngờ khiến người khác không ngờ đến, có thể hủy hoại và đâm một kích trí mạng vào đối phương khi còn vương nụ cười nở trên môi...- đó là loại mặt nạ cũng ngọt ngào nhất nhưng đáng sợ nhất. Tất cả sự nguy trang đối với nó chỉ như trò cười. Cậu không tồi nhưng chưa đủ...

Sau đó cô im lặng, nhắm mắt dưỡng thần. Nói đến như thế chắc cậu ta cũng hiểu rồi và làm ơn đừng nhắc tới vấn đề này nữa. Cô đã lộ một phần bản chất của mình rồi, với một số người, việc đó chẳng khác gì lộ điểm yếu cho người khác nắm thóp cả. Nhưng cái cô tò mò là cậu ta lại hạ mình hỏi mình vấn đề này sao, với sự nhanh nhạy của cậu ta thì sớm muộn cũng tìm được đáp án thôi mà... Mà thôi không nghĩ nữa, vừa đáp máy bay xuống chưa kịp nghĩ ngơi gì, giờ cô đuối lắm rồi. Mặc kệ vậy...

Cậu trả lời quá bá đạo, khiến cậu nhóc hơi shock và thoáng nghi ngờ, người con gái này chỉ đơn giản là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Legend IT thôi sao?? Không phải cô ta còn một người anh trai hay sao? Quyền thừa kế không lẽ đổi chủ rồi?? Không có khả năng. Một tiểu thư quyền quý như cô chỉ cần búng tay là có người phục vụ không phải sao? Cần gì buộc mình phải lớn quá nhanh như vậy?? Ngâm thấy cô lại mang phong phạm của một người đứng đầu- nữ hoàng thật sự!! Tại sao khi tiếp xúc với cô, cậu lại nhận thấy trọng trách cô ấy gánh rất nặng...có khi còn hơn cả cậu cơ chứ? Điều đó khiến cậu có gì đó khó chịu. Có chút thương cảm hay là đang khâm phục cô vợ nhỏ của mình đây???

Mặt kệ những câu hỏi trong lòng...Nói vòng vo tam quốc đủ rồi, cậu tiến nhập vấn đề chính.

_Cậu nghĩ thế nào về vị hôn phu của mình?

_Ồi, chưa gặp chưa biết, hôm nay tôi có hỏi quản gia của cậu ta, rốt cuộc ông ta lại bảo cậu chủ bức mình vì tôi không đến, rồi bức tức bỏ về... Ôi thật là, nghe là biết con người cậu ta ngạo mạn thế nào rồi đấy. Mà cũng không sao, biết đâu cậu ta sẵn tiện từ hôn luôn thì tốt, dù tôi có hơi mang tiếng chút chút...haizzz Gái chưa mười đã bị đá, không biết thiên hạ có đồn rằng tôi có số sát phu hay không mà khiến họ bỏ chạy... Chắc chắn

Cậu mà không nhắc cô cũng quên bèn rồi đấy, haizz, không có duyên, không có duyên. Ờ mà cậu ta hỏi làm chi nhờ. Nghi ngờ nói tiếp nghi ngờ, cô quay phắt qua nhìn chăm chăm ai kia mà không biết rằng cậu ta thoáng đỏ mồ hôi và ánh mắt có chút gì đỏ hơi....chợt dạ

_Hehehen, Này! Cậu thích tôi rồi sao? - tạo hình bộ mặt đều căng, nụ cười ma chê quỷ rùng mình kéo tặng mang tai, không giấu sự giọng trên chọc

_..."Suy diễn" Cậu rất muốn phát tát mà dốp lại nhưng chợt nhận ra mặt mình hình như hơi nóng nóng?? Wtf!!! Không phải chứ.... THÍCH sao?????

_Này hắc mã hoàng tử của tôi, nói thật ra đi. Cậu thích tôi sao? liệu tôi có thể gọi đây là tiếng sét ái tình không nhỉ? Hahaha, cậu mà không nói, tôi sẽ cho là thật đấy!!! Này...cậu gì đó ơ...hahaha. Tớ nói này nhá, thích tớ thì nó.....

_TÔI TÊN VƯƠNG LĂNG HẠO- bất lực, gương mặt, cũng may đang là ban đêm nên cô không thấy cái bản mặt cà chua của cậu, không thì... Ôi thật mất mặt. Cậu hét to phá vỡ mạch tưởng tượng của cô nàng nhí nhỏ bên cạnh. Nào ngờ chỉ nhận được cái đáp té lửa.

_Này! Điên sao. Tôi không điên nhé!!

_...

_Này, sao im re vậy?

_Ôi cậu này lạ, cái tôi hỏi không nói lại đi trả lời cái tên. Haizz, càng ngày càng khó hiểu

_À, Vương Lăng Hạo, tên đẹp đấy... Và cũng đáp lại, bốn cô nương xin được báo danh....TÔI TÊN HÀN TỬ DU!!- tiếng thét sấm dậy không kém cậu lúc này...

_Ừa ề, Tiểu Lăng Lăng này!! Cậu bị trúng gió sao?- lấy tay chợt chữa mà ai kia vẫn cúi đầu không đáp. Sao cô thấy cái này giống làm nũng nhỉ? Ôi đẹp, đời nào hấn lại đi làm nũng cơ chứ, mà chắc gì biết làm biết nũng chứ??? chắc cô làm...

Im....với cái thái độ đó cô cũng lười để tâm chỉ đang vận dụng đầu óc mà suy nghĩ sự khó hiểu của anh bạn hướng nội này... Và cô đã tìm được điểm mấu chốt, CÁI TÊN. Ngồi phất dậy, ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm ai đó, tay run run chỉ thẳng mặt cậu, tìm kiếm trong ánh mắt cậu ta một tia đùa cợt nhưng...KHÔNG THẤY, KHÔNG CÓ...!!!!!! Ôi làm ơn đi, nếu đúng là như cô nghĩ chắc cô sẽ chết vì xấu hổ mất, từ đầu buổi tới giờ.... Từ lúc chơi trò chơi tới giờ...từ lúc nằm cùng nhau trên cỏ non tới giờ... Ôi fu*k, lãng mạng đầu không thấy mà chỉ toàn lãng nhách không vậy,đã vậy mình còn nói xấu... Mẹ nó chứ, thật muốn chửi thề mà. Cố đè nén xúc động trong lòng, gương mặt

_Cậu troll tôi đúng chứ?

_Làm ơn nói cậu không phải cậu ta đi!!

_Cậu là anh chàng hôn phu của tôi ư????

_Ừ- mọi câu hỏi, một lời đáp ngắn gọn như không thể ngắn gọn hơn...

_Huhu, cậu đã biết từ đầu rồi đúng không?

_Hic, cậu lừa tôi từ đầu tới giờ sao?

_Hừ. Tại sao hả thằng kia???

_...

_Bà đây quan mình chính đại tới mời mọc cậu mà cậu chẳng thèm ngó tới là sao??

_Bơ bà như người dưng vậy mà coi được à??

_...

_Tưởng im ru là xong hửm? CẬU ĐÂY CHẾT VỚI TÔI !!

Thẹn quá hóa giận, cô xô vào người cậu đâm đá túi bụi, tuy sức xác thương không cao nhưng ít nhất cũng khiến cậu khó chịu. Bực mình, cậu quật cô xuống để lên, tay nắm tay, chân khóa chân, tư thế hết sức ái muội (Nhím: Bravo!!!!!!)

_CẬU LÀM TRÒ GÌ VẬY, THẢ TÔI RA!!-có giăng co

_CẬU CÓ THÔI ĐI KHÔNG??-cố giữ chặt

_Huhuhu. Cậu hung dữ cái gì chứ, tôi mới là người nên tức giận mới đúng.-cố phân bua

_Tôi làm vậy là có lý do- cố dỗ dành

_Lý do lý trấu ngứa biến!!-cố lấn tới, sao cô cứ có cảm giác mình đang bắt nạt cậu ta thế này, hừ khá lắm, biểu cảm tuyệt lắm...

_Cậu có im đi không?

_KHÔNG!! Áaaaaaaaa...-hét T.T

_Tôi nói cho mà biết, cậu mà không im mồm, tôi sẽ hôn cậu... (Nhím: chu choaaaa)

_...- nín dút !!

Trước lời tuyên bố bá đạo đó, cô chết lặng, cậu cũng sững sốt không kém, cậu mà cũng có ngày phát ngôn thế này ư??

Im thì im nhưng vẫn còn tiếng thút thít của ai kia, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương, cậu nhìn mà xót xa...

_Hic...hic.

"Ra đây là nước mắt con gái sao?? Nhưng cơ mà moe quá!!!!"

Cậu nghĩ, và tự khinh thường mình với cái suy nghĩ vớ vẩn đó. Nước mũi nước mắt tèm lem thế kia mà đẹp nổi gì?? Mà giờ cậu mới có dịp nhìn cô ở phạm vi gần thế này, phải công nhận cô đúng là một tiểu mỹ nhân, nhất là đôi mắt màu khói hút hồn đó...hèn gì phải chạy trốn khỏi đám trai nhà giàu.

Khóc đã đời cũng tới hồi kết, nhưng hình như hai nhân vật chính lại quên luôn cái tư thế ám muội của mình.

_Không phải cậu về trước rồi sao?- trốn không phải cách, cô lí nhí hỏi vu vơ

_Tôi nghe cậu hát, và ở lại.

_Cậu mà cũng có hứng thú với thứ mang giá trị tinh thần như vậy sao- nó bắt đầu đỏ mặt...-đây có được gọi là cuộc gặp gỡ trong truyền thuyết ??

_Vì nó khá hay!!-không 1 lời dư thừa

_Chỉ "khá" thôi sao?

_Haizz, được rồi. Rất tốt!!

_Hihihi...

_Đừng cười như thế!!

_Sao?- nó tò mò

_Nó làm tôi muốn hôn cậu đấy!!- giọng nghiêm trang

_...

_...

_À..ừ..Lúc này cậu muốn nói gì?- nó áp úng, đánh trống lảng

_Nói gì?- khó hiểu

_Lúc cậu hỏi tôi "cậu nghĩ sao về vị hôn phu ấy"

_...

_...

_Vì tôi tự nhận thấy mình không xứng với cậu- qua một lúc, cậu lạnh giọng đáp

_Gi???

_Tâm hồn của cậu, tôi sợ sẽ vấy bẩn nó...

_Ôi sến súa!! Cậu đang khen tôi sao??

_...

_Chúng ta còn nhỏ mà?

_Hả??

_À, ý tớ là chúng ta còn khá nhỏ để nói về vấn đề này, đặc biệt là khi...

_Chỉ mới gặp có bốn giờ đồng hồ???

_Ừ, phải!!

_...

_Lăng Lăng này!!

_Hừm??- "Lăng Lăng sao?? Hừ, cậu nên thấy may mắn khi tôi hôm nay cậu làm tôi vui, chứ không, cậu chết chắc!!"

_Chúng ta chơi một trò chơi nhé, trò này sẽ kết thúc khi một trong hai ta chết đi hoặc phá bỏ hôn ước.- nhỏ đột nhiên nghiêm mặt nói sau một hồi cân nhắc trong bộ óc đáng tự hào của mình...

_Ý cậu là??

_Tớ rất thích cậu, tớ thừa nhận điều đó!! Nhưng nếu muốn lập gia đình thì thích như vậy là chưa đủ. Cậu hiểu chứ?

...tớ hiểu- cậu đáp nhẩn nhụi, ngữ điệu không cao không thấp, nhưng len lõi có chút mong chờ- cho nên?

Nếu chúng ta có duyên với mối quan hệ đó thì cứ thuận theo tự nhiên, chuyện gì đến cũng sẽ đến. Còn nếu không... À..ừm ý tớ là tớ hiểu một cuộc hôn nhân gượng ép chỉ có thể là cuộc hôn nhân bi kịch mà thôi, sẽ không ai được hạnh phúc cả. Nếu một trong hai hoặc là cả hai không có tình cảm với nhau thì khi đó tớ sẽ chủ động hủy bỏ vụ liên hôn chính trị này. Dù là khi ấy tớ có yêu cậu đi chăng nữa, chỉ cần cậu cảm thấy tớ phiền, tớ sẽ buông tay. Cậu biết không? Cậu rất dễ tổn thương và không biết cách làm bản thân vui vẻ, nên tớ sẽ không trở thành lý do để ràng buộc cậu đâu. Đây là lời hứa, cũng là sự đánh đổi của tớ trong trò chơi này!!

...

Lăng Lăng, cậu thấy thế nào?

Thông qua!!

Hì, cậu đánh cược gì??

Tự do của tôi!!

CÁI GÌ??- cô thất thanh, như không tin... Đánh đổi tự do của cậu ấy trong một trò chơi cón con thôi sao?

Nếu tôi không thể khiến cậu thích tôi, tôi nguyện phục vụ cậu cả đời- cậu trịnh trọng tuyên bố

Cậu...cậu điên rồi sao?

Không, tôi "định" cậu rồi!!

Cậu...trò vừa này không tính, thả tôi ra!!

Không cho cậu kịp phản ứng, Cô vùng dậy, do lực quá mạnh khiến cậu bật ngựa ra sau. Trớ trêu thay cậu giữ quá chặt, thành ra cô lại đè lên người cậu T.T

Hahaha, ngại sao?

Hừ, đồ điên này!!

...

Đó là tự do của cậu đấy!!

Ừ

_Câu không cần nó sao?

_Ừ

_Tại sao?

_Biết nhiều quá không tốt đâu nhóc.

_Câu không có gì để làm sao?

_Có

_Đấy, vậy cậu đi m....

_Bảo vệ cậu- cậu cắt ngang

_Đồ thần kinh

_Rồi cậu sẽ hiểu tôi không thần kinh

_Tôi ư cần hiểu, aaaaaaaa, cậu là đồ thần kinh

_Tùy cậu nghĩ.

_Nói cho tôi lý do được chứ?

_..

_Ít nhất cũng cho tôi biết. Ok? Tôi không muốn phải có sự ái ngại và dè chừng...

_....vì cậu khiến tôi thoải mái

_...

_Câu có biết hơn 4năm rồi tôi không cảm thấy mình đang sống hay không? Cho tới khi gặp cậu

_...- im lìm...

_Chụt- một cái hôn ngay má khiến cô trợn tròn, như không tin vào ba giác quan của mình...mắt thấy, tai nghe, da tiếp xúc...ôi cmn, cậu ấy hôn thật rồi....

_Câu Cậu....cậu làm...cái gì thế này!!- cô lắp ba lắp bắp, nói ngất quãng

_Hôn tạm biệt- cậu đáp

_Hà?? Cậu đi đâu?

_Về nhà!!

_À ừ

_Bep- thêm một cái ngay trán, nhỏ thất kinh tập hai, chưa kịp ú ớ gì đã bị xóc dậy- đứng dậy thôi, ngày khác gặp...

_...

_Này không chào sao??

_Câu...

_Tôi hi vọng cậu sẽ không khóc khi nhớ tôi- cậu cười khoai trá, búng trán nhỏ cái phốc và xoay lưng đi thẳng...có trời mới biết nó thấy nụ cười

đẹp và đáng khinh tới mức nào.

_Cậu...- đơ toàn phần luôn

"sao tự nhiên hắn nói nhiều quá nhỉ?? Có mùi âm mưu!!"

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi bóng cậu ta khuất dạng

Còn về phần ai kia thì vẫn trung cái mặt vui vẻ đó ra phía xe, trên đường về, cậu vẫn không ngừng nghĩ hình bóng của cô, cô bé đáng yêu đấy...sẽ làm dậy lên bao nhiêu cảm xúc trong cậu nữa đây??

"Cậu biết không? Cậu rất dễ tổn thương và không biết cách làm bản thân vui vẻ, nên tớ sẽ không trở thành lý do để ràng buộc cậu đâu. Đây là lời hứa, cũng là sự đánh đổi của tớ trong trò chơi này!!"

Cứ nhớ đến từng sự việc xảy ra lúc này, cũng cũng chỉ biết cười trừ trước sự ngây ngô của nhỏ, và có gì đó trong cô làm cậu thấy thoải mái rất nhiều. Sự thẳng thắn chẳng?? Haizz, trò chơi sao? Từ bao giờ cậu thấy không tự tin thế này?? Không phải chỉ là lừa dối một cô gái thôi sao?? Nở nụ cười nửa miệng, tay vẫn về bờ môi đầy thích thú, lặng lẽ thiết lập kế hoạch tác chiến trong cái đầu đầy toan tính, âm mưu đó.

_Ông Kim, nhắn với ông ta, tôi chấp nhận hôn nhân này!!

_HẢ...à dạ- *Choáng* đó là suy nghĩ của ông lúc này, cậu chủ có gì đó khang khác sau khi biến mất suốt 4 tiếng đồng hồ. Bình thường cậu không cười như thế. Cậu chủ đã thay đổi vì một đứa con gái thật sao?? Đùa sao???

_Cô ta khá lạ loài !/- như hiểu suy nghĩ của ông quân gia, cậu bỏ lửng một bình luận khó hiểu.

_...- "haizz, người ta nói chủ nhân thật khó dò, quá đúng, quá đúng", nhưng nhờ vậy mà ông càng tò mò hơn về cô tiểu thư nhà họ Hàn, phải như "lạ loài" như thế nào mới khiến cậu chủ thấy hứng thú chứ??

"Hàn Tử Du, tôi sẽ thắng cuộc chơi và dành lấy tự do cho riêng mình, vợ bé nhỏ ạ!!"

Lần này chia xa đâu ai ngờ tận 10 năm sau mới gặp lại, liệu họ có thể tiếp tục trò chơi của mình?

"Trên thế giới đâu có định luật khi yêu một người thì người đó phải yêu lại mình??"

Không ai biết và không ai muốn mình thua cuộc. Một trò chơi sẽ như thế nào khi cả hai đều đánh đổi điều quan trọng?

Cô- một cô công chúa mang nặng trọng trách, mong muốn được một bóng hình ở đằng sau luôn luôn che chở...ấy vậy mà chọn cách buông tay hạnh phúc của mình??

Cậu- một con người độc tài, tham vọng nhưng nội tâm lãnh lẽo ấy lại trông ngóng được sưởi ấm?? chỉ mong muốn sống trong thế giới của mình và không bị tổn thương lại chịu đánh đổi cả tự do??

Nếu trò chơi ấy được đáp trả bằng sự yêu thương của cả hai thì liệu họ có chiến thắng thời gian và sống sót khỏi cuộc trả thù toàn gia??

Theo dõi và ủng hộ truyện của #Nhím nha các bạn!! ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Piano!* piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi?? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sợ Hãi Tột Độ

Ngày 12 tháng 5

Hải Phòng, một ngày mưa tầm tã...

Trong một dãy đất trống vùng ngoại ô thành phố, nơi đây thuộc sở hữu của Hàn gia. Ngôi biệt thự trắng muốt đứng sừng sững trong cơn mưa âm ỉ và tối đen như mực ấy mà không mất đi vẻ tráng lệ, Nhìn từ bên ngoài, căn biệt thự có kết cấu rất hợp lý, không quá lớn khiến người ta có giác bất an, cũng không quá nhỏ khiến người ta cảm thấy bức bối. Nhưng đó là khi không có mùi máu thoang thoảng trong không khí...

U ám...từng phòng, từng ngách đều bám đầy khói súng và mùi máu tươi tanh tưởi. Hơn 20 người nằm bất động dưới vũng máu đỏ chót rợn người đó...xa xa có một bóng trắng đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc Piano đắt tiền màu bạc... ngồi đó là một phụ nữ yếu kiều đoan trang, toát ra sự đôn hậu hiếm có, là phu nhân của Hàn gia, cũng là mẹ của Hàn Tử Du,...nhưng đáng tiếc bà đã không còn trên cõi đời này nữa...

Không biết qua bao lâu, chiếc piano bỗng nhiên run nhẹ. Nắp khung gỗ bật mở, một cô bé gái chừng bảy tám tuổi chồm người dậy leo xuống, đưa tay dụi mắt, gương mặt lộ vẻ ngái ngủ...Quan sát một hồi cô mới ý thức được, tự hỏi sao mình lại ngủ trong này?? Lại nhìn thấy mẹ mình cúi gập người mà ngủ mất, con bé khẽ cười, lay lay bà dậy

_Mẹ này, dậy đi!

_Con đói quá, mẹ con mình cùng ăn gì nha- con bé cười khanh khách đề nghị nhưng bà vẫn không đáp, chỉ vùi đầu vào cánh tay lặng thinh không nhúc nhích..

_Haizz, vậy mẹ ngủ ngon ả!!- "Chắc mẹ mệt vì đi máy bay" Nghĩ vậy, con bé thôi không làm ồn nữa, nhón chân lên, định hôn bà thì chết lặng... người mẹ mà nó yêu quý đã ngừng thở, thân nhiệt lạnh ngắt, mắt trợn to lộ vẻ bị thương và không cam lòng...Như không thể tin, con bé ngả phịch xuống đất, chân va phải cái ghế...thân thể mẹ nó cứ men theo mà rơi tự do xuống...

Cái quái gì thế này, làm sao có thể?? Phải rồi, đây là mơ. Hahaha, Hàn Tử Du, mày điên rồi.... tỉnh nào, tỉnh nào... làm ơn tỉnh lại đi...

_Chat...chat....mẹ. Mẹ làm sao thế này? Mẹ dậy trả lời con đi- cô bé cứ liên tục tát mạnh vào mặt mình, gương mặt thần thờ, đôi mắt màu khói bị nhuộm đỏ hoe nhưng tuyệt nhiên không khóc

_Mẹ nói gì đi chứ, mẹ không thương Ama nữa sao?? Mẹ muốn bỏ con đi hả? Ahiihi, mẹ này, mẹ chỉ lừa con thôi mẹ nhi?? Mẹ từng nói trước đây ước mơ của mẹ là làm một diễn viên tài năng đúng không?? Nhưng mẹ đừng lấy con ra làm quà chứng chứ. Mẹ không sợ Ama của mẹ ghét mẹ sao??

Như điên loạn, cô cứ tát mạnh mình như vậy mà tự nhủ "chỉ là mơ thôi, chỉ là mơ thôi mà, Hàn Tử Du, tỉnh nào. Làm gì có chuyện vô lý như thế chứ", dần mình phải tỉnh tâm cô lại vô thức nói:

_ Mẹ, mẹ mà không dậy Ama giận mẹ đấy, con sẽ không ăn cơm đâu.

_ Con gái sẽ không làm bánh Tiramisu cho mẹ ăn nữa.

_ Con cũng sẽ không học đàn mẹ dạy.

_ Con sẽ không nghe lời ba học lễ nghi.

_ Con sẽ vẫn cứ đánh anh Paul mỗi ngày.

_ Mẹ, nếu mẹ không dậy, con sẽ qua nha Mẫn Mẫn... Trốn bên đấy, không bao giờ gặp mẹ nữa.

_ Mẹ...

...

Màn đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng nói nghẹn ngào của đứa bé. Đã bao lâu mà không có lấy một lời đáp trả?? Bất lực trước nỗi đau đó. Cô chỉ biết vừa khóc vừa ôm chặt lấy thi thể lạnh ngắt của mẹ mình... cô phát hiện ra bà bị bắn vào mi tâm, tim, cẳng chân, toàn thân toàn vết bầm đen và xây xát. Bàn tay mẹ vốn rất đẹp, ấy vậy mà giờ đây nó sưng tấy lên trông đến lạ. Toàn thân vài chỗ còn thấy cả xương trắng trồi lên. Máu từ đó mà nhuộm luôn cả vạt áo trắng, chảy dọc cây piano màu bạc tới sàn nhà. Cô bé như mất hồn nhìn trân trân vào bà, máu máo không thốt nên lời.... Rốt cuộc mẹ cô bị sao thế này??

Chợt điện thoại kêu khiến cô giật mình, thất thần nhìn số máy người gọi....là ba

_ Nhi, em cùng Ama rời khỏi đó ngay, tới Trịnh gia đi, anh nhận được tin mật báo. Các gia tộc đang rục rịch và đang đánh chủ ý lên Ama cùng

Paul. Tình trạng rất nguy cấp, Anh đang ở sân bay, mai sẽ đến.... Này Nhi, em có đang nghe không đấy???

"Ám sát sao? Mẹ chết là do mình sao?? "

_B..ba- cô thều thào gọi. Uất nghẹn nói-mẹ chết là do con hại sao ba??

_CÁI GÌ ?? Con... con đang nói cái gì vậy Ama, sao con lại nghe điện.... mà nói ngay, MẸ CON LÀM SAO RỒI, còn con nữa, con đang ở đâu??

_Con...con...đang ở nhà..hic hic...mẹ đang nằm đó, uhuhu ba...ba nói đi... mẹ chỉ hù con thôi đúng không ba?? Mẹ không thể bỏ con đi như vậy được. Làm sao có thể... LÀ AI?? LÀ AI ĐÃ LÀM CHUYỆN NÀY. Sao ba không nói...hức hức, ba trả lời con đi mà. Uhuhu ba ơ

_Con...ba sẽ về ngay. Con ở... tut...tut...tut

Không còn nghe thấy gì nữa. Nó đã rút cạn sức lực rồi. Mất đi nhận thức....Tất cả chìm vào bóng tối.

Con mưa ngoài kia vẫn vô tình như thế... cứ ung dung mà rơi

Con gió ngoài kia cũng rất tàn nhẫn...thổi hơi lạnh khắp mọi nhà

Con người ngoài kia cũng quá tàn ác...cướp mất đi những người cô yêu thương

[...]

3ngày sau

Trang viên Trịnh Gia

Căn phòng màu hồng phấn giờ chìm vào im lặng. Cô nằm im lìm trên giường, khuôn mặt vô hồn. Mắt nhắm nghiền, hàng lông mi cong dài không chút rung động, sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi. Đã ba ngày sau cái ngày đó, đêm ấy, Trịnh Mẫn Phong nhận được điện thoại khẩn từ ba Tử Du, ông đã tức tốc mang theo vệ sĩ đến căn biệt thự. Vừa bước vào, ông đã thấy choáng, hơn 20 xác vệ sĩ cùng mái tóc tươi bắn lên tung tóe, thật sự là thảm không nở nhìn... bắt đầu tìm kiếm. Nhìn thấy nó ngất rồi mà vẫn ôm chặt lấy mẹ, thân là đàn ông ông cũng không thể không thấy đau lòng... con bé tốt như thế, lại trong sáng như thế... sao ông trời lại có thể nỡ lòng mà dày vò nó như vậy??

Mỗi ngày ông Call(Callum Valois: ba cô, tên Việt: Hàn Tử Dương) đều ngồi túc trực bên cạnh, ông không còn cần cái tài năng, thực lực để bảo vệ tôn nghiêm của một công chúa quý tộc gì nữa... những đau thương cứ để ông gánh là đủ rồi, cuộc chiến này...quá tàn khốc. Điều ông muốn chỉ hi vọng con gái của mình có thể sớm tỉnh lại và vẫn nở nụ cười vô tư kêu baba inh ỏi suốt ngày... nhưng liệu có thể hay không??

Có lẽ không bao giờ có thể nữa rồi... Nhi mất!! Ông cũng đau đến xé gan xé ruột. Ông không thể!!Con bé có thể quên được sao?? Cả Paul nữa. Nó đã không ăn uống gì suốt ba ngày rồi.

Du Du, ba xin lỗi!!

Tử Du vẫn chưa tỉnh lại, ai cũng nghĩ đây là cô không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt với thế giới không có Đình Hiểu Nhi(mẹ cô), cho nên cô vẫn cố chấp không muốn tỉnh dậy... mọi người cứ lặng lẽ tới thăm nó như thế. Không ai nói với ai câu gì. Không khí hết sức tịch mịch và u ám

Paul vỗ về mái tóc em gái mình, trên mặt nồng đậm sự ái: Du Du, nếu như em không muốn tỉnh lại thì cứ ngủ đi. Chỉ cần em cảm thấy vui vẻ, thế nào cũng được. Anh sẽ thay em làm mọi thứ. Anh sẽ mạnh hơn để bảo vệ những người anh quý trọng, bảo vệ em gái của anh, bảo vệ gia đình mình .Một ngày nào đó anh sẽ báo thù cho mẹ, lúc ấy anh gọi em dậy có được không?

Vừa nói, nước mắt Paul và mọi người cũng không ngăn được mà chảy xuống...

Nếu Du Du bị chấn động tâm lý mà mất luôn ký ức thì tốt quá...nó vốn rất nhạy cảm mà hức hức. Baba có phải ông trời chê nó sống quá tốt không chứ?? Hức..nếu hôm ấy cậu ấy không giữ lời hứa với con thì chắc hức..hức có lẽ đi và cậu ấy sẽ không... uhuhu là tại con không tốt...- Mẫn Di mặt mèo xệt, nổi bức rức làm nó khóc lớn hơn.

Cũng không biết có cách nào an ủi nó, họ dẫn nó ra khỏi phòng.

Trời vẫn cứ mưa không dứt, có phải tạo hóa cũng đang trêu người ??

Từ đó, cô gần như là đã chết, rơi vào trạng thái vô thức. Không suy nghĩ gì, chỉ luôn thu mình lại mà vào giấc ngủ sâu, đến nước mắt cũng vô thức mà rơi, không một âm thanh nào lọt vào tai cô, chỉ có mình cô trong thế giới của riêng mình, chỉ cần ở đây, sẽ không có ai tìm ra, không sợ bị tổn thương nữa.

Nơi này cô chỉ thấy trước mặt là bóng tối, tràn đầy cô độc, tịch mịch. Phía sau cô là dáng người mẹ yêu quý đang đánh Piano và mỉm cười thật tươi với cô, cho nên cô không muốn đi về phía trước, chỉ muốn sống ở chỗ này.

Đúng vậy, cô nhạy cảm cô kiên cường, từ trước tới giờ cô luôn như vậy, dù bị phạt dưới trời mưa hay chịu đòn trong những lần tập võ cô vẫn không một tiếng kêu than. Nhưng bây giờ cô lựa chọn trốn tránh. Cô thật sự không muốn đối mặt với thế giới không có mẹ, mất đi mẹ cô không biết phải đối mặt với cuộc sống tiếp theo như thế nào...

Ở trong thế giới này nửa năm, cô có thể nghe được những lời người khác nói với mình, nhưng cô không muốn đi đối mặt hiện thực tàn khốc kia. Anh Paul thật mạnh mẽ, anh ấy cũng đâu khá hơn mình là bao vậy mà lại bảo mình cứ an tâm mà ngủ để anh ấy gánh hết sao?? Không tin được.... Mẫn Mẫn thật ngốc, cậu ấy đang đổ lỗi cho chính mình sao?? Hừ cậu ấy vẫn yếu đuối như vậy. A mà mình mới là yếu đuối chứ. Ahihi, Hàn Tử Du!! Mày thật thất bại...

Baba xin lỗi mình??, baba cũng rất yêu mẹ mà, baba cũng đâu muốn chuyện này xảy ra, có trách thì trách cô vô dụng mới phải. Khi không lại....ngủ?? Khoan đã tại sao cô lại ngủ chứ...??

....

Chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó, tại sao Tử Du lại ngủ trong Piano mà không hề hay biết gì về cuộc tàn sát ấy cho đến khi tỉnh lại?? Bọn chúng và Kẻ đứng đằng sau là ai??? Tất cả sẽ có trong các chap sau.... ^ _ ^

À mà không ai ở VN biết thân phận Công Chúa của Tử Du nha mọi người, nên lúc không có mọi người họ thường gọi nhau bằng tên thật. Riêng ba họ vốn là người gốc Pháp nên gọi tên thật luôn....Họ sống với thân phận người Hàn gia, chủ tập đoàn Legend IT, kinh doanh bất động sản, cùng khách sạn, và sản xuất tàu biển. Có nhiều mối quan hệ với các tập đoàn trong và ngoài nước. Nên thuộc top các tập đoàn bậc nhất, có thể sánh ngang với các Châu lục khác...

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, có gì không ổn «còm mên» nhắc nhở mình nha :))

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chấp Niệm Mới-Trả Thù

Xin lỗi ạ. Mạng bị lỗi nên đăng hụt thành ra chap bị lỗi. Mọi người đọc phần tiếp theo là từ chương 7 : chấp niệm mới- trả thù nha.

Trong căn phòng nhỏ xinh xắn, có một

cô bé đang say giấc. Trông cô bé rất mệt mỏi, da xanh xao không còn chút máu, làn môi khô khốc tím ngắt. Tóc tai rối bời, Mày nhều chặt, mồ hôi ướt đầm áo và lan ra cả ga giường... cô đang bị hành hạ bởi cơn ác mộng dài ...

Trước mặt cô chính là một cái vực sâu màu đen đặc của cà phê. Từ dưới vực tỏa ra những làn khói xanh lam quý dị. Bốn phía chỉ toàn một màu đỏ sẫm, cứ độ vài giây lại tiết ra vài giọt nhót nhọt như máu rơi xuống cái kén trắng đang bao bọc cô giữa không trung... cô vẫn ngủ nhưng ý thức vẫn còn, cô muốn thoát ra nhưng không thể...

Cô nhớ về ngày hôm ấy, nhớ được lý do tại sao mình còn sống trên cõi đời này...

"_Ama, con ở yên đây, không được lên tiếng, rõ chưa?

_Nhưng sao lại ở đây ạ??- con bé chỉ chiếc Piano, khó hiểu hỏi...

_Đây không phải là lúc thắc mắc, trèo vào n...

Đoành đoành đoành - tiếng súng nổ cắt đứt lời bà, kèm theo đó là tiếng quát tháo của vệ sĩ và đám người lạ mặt

_Các người là ai, đây không phải là nơi các người có thể tới??

_Đương nhiên có thể, mau giao phụ nhân và tiểu thư các người ra đây...

_Ngu ngốc, Tao cảnh cáo, mau rút khỏi đây trước khi quá muộn..

_Hahaha! Không ai được quyền ra điều kiện cho X-Line, LÊN !!- tên cầm đầu ngoắt ra lệnh

_CÁI GÌ, X-LINE???- một tên vệ sĩ thất thanh kinh hô

_Oh biết bọn này sao?? Hahaha Coi như cũng có kiến thức, được chết dưới tay bọn tao coi như may phước cho chúng mày. Nếu đã biết vậy thì im lặng vĩnh viễn đi, chào nhé hahaha !!

Đoành đoành... cuộc tranh chấp nổ ra

_Ama, vào ngay- bà quát, tay siết chặt thành nắm đấm, mặt lộ vẻ bi thương...

_Không, còn mẹ. Mẹ thì phải làm s...

_Ama, con phải sống. Mẹ yêu con...- bà ôm chặt nó mà khóc lớn

_Mẹ??-con bé kéo dài giọng, khó hiểu nhìn mẹ mình

_Con nhất định phải sống thật hạnh phúc!!-

Nói rồi bà đánh mạnh vào gáy khiến cô ngất lịm đi...."

Mẹ đã ôm chặt cô mà khóc rất nhiều...Đó là hình ảnh cuối cùng cô được nhìn thấy.

"Rốt cuộc là mình đang trốn tránh việc gì, tại sao mình lại ở đây?? không thể cứ yếu đuối như vậy, chắc chắn đây không phải là việc mà mẹ và mọi người muốn nhìn thấy"

Cô cũng muốn như anh trai mình, ở trong tương lai cường đại lên, giải quyết hết tất cả chuyện mình muốn làm! Đến lúc đó, mình có thể để mẹ chết mà nhắm mắt...

Đúng vậy! Cô không thể sa sút như vậy, cô phải dũng cảm đối mặt với tất cả! Vì một ngày không xa, sinh mạng của bọn chúng sẽ tự tay cô lấy xuống, cô nhất định phải tỉnh lại!

...

Từng tia nắng yếu ớt len lỏi chiếu sáng cả căn phòng, cơn gió nhẹ mang theo hương hoa hồng thổi vào, màn cửa sổ nhẹ bay... Từ Du tỉnh dậy lúc chiều tà, sau một thời gian dài nằm bất động, cô thấy người tê buốt và ê ẩm vô cùng, cơ hồ còn nghe cả tiếng cá khớp xương giòn giã kêu rắc rắc.. Dùng sức chuyển động các đốt ngón tay và khởi động toàn thân, cô khó khăn với tới bình nước cạnh bàn, vừa cầm lấy, do không có lực mà giữ... nó rơi xuống choang một tiếng rõ to.

Cô cười lạnh, hóa ra cô cũng có lúc yếu đuối đến mức này. Cảm giác thật khó chịu!! Tiếng đồ vỡ thu hút sự chú ý của người giúp việc trong nhà... Tin tức Hàn tiểu thư tỉnh dậy mau chóng được thông báo cho các chủ nhân và người nhà họ Hàn...

_DU DU!!- chưa thấy người đã thấy tiếng... Dù không thấy nhưng cô cũng biết đó là cô bạn ồn ào đáng yêu của mình... tiếng thét vừa dứt, Mẫn Di đã đập phăng cửa phòng chạy vào. Thấy nhỏ cô chỉ biết cười trừ, cổ họng khô khốc khiến cô không sao cất nổi tiếng nói... Sau Mẫn Di, các thành viên khác cũng lần lượt xuất hiện, trừ người anh trai của cô.

Cô thấy ba mình trông già đi hẳn vài tuổi, đôi mắt màu khói đẹp hút hồn nay đục ngầu, quần thâm đặt quánh quanh mi mắt, da ngăm đen mà nhăn nhúm hơn xưa... Ông có lẽ cũng có một quãng thời gian rất khó khăn...Bác Phong đi Yên(mẹ Di) trên mặt cũng lộ rõ vẻ nhẹ nhõm và an tâm như mọi người... chỉ có Mẫn Di là hơi xúc động, nhỏ nhào tới ôm chặt cô mà khóc bù lu bù loa cả lên. Haizz, có lẽ cô đã quá ích kỷ rồi. Nếu như cô cứ lựa chọn trốn tránh mà ngủ luôn không bao giờ tỉnh lại thì không biết họ sẽ phải đau lòng như thế nào nữa... cô quá hồ hững rồi...

_...- Ông Call thấy nó tỉnh mở miệng định nói gì đó mà không được, rồi lại nhìn mãnh võ trên sàn... đoán có lẽ họng khô nên không nói được, ông ra lệnh mang một cốc nước ấm đến mà nhẹ nâng cho nó uống... Nó hôn mê gần 7 tháng trời, nhìn con bé gầy yếu như vậy, làm cha ai mà không xót...

Mọi người thay phiên nhau hỏi đủ thứ, cô chưa kịp trả lời thì lại có câu khác được đặt ra. Từ ăn đến uống, từ từng lời tâm sự của mọi người về những chuyện xảy ra trong suốt quá trình cô hôn mê... biết được anh mình đang ở Italy tham gia khóa huấn luyện nên không thể tới khiến cô suy tư và âm thầm quyết định, rồi họ còn nói cho cô nhiều thứ nữa. Sau một quãng thời gian cảm như hén, cô cũng có thể thốt ra lấy một lời.

_ Con...làm...phiền mọi...người rồi!!- giọng nói rung rung bé xíu như muỗi kêu nhưng mọi người vẫn nghe được và kết quả là nó bị mắng một trận té tát, còn bị Mẫn Di bắt lớn tiếng nói xin lỗi hai mươi lần.

Thấy nó tươi cười mọi người lại thấy nhẹ nhõm, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng được tháo ra...Trò chuyện một lúc, mọi người vừa định ra ngoài cho nó được nghỉ ngơi thì thấy nó yêu cầu được nói với ba mình, ai cũng nghi ngờ nó vẫn chưa thật sự ổn sau mọi chuyện nhưng thôi, bây giờ cứ để nó làm những điều nó muốn đi...

_Ama...con có gì cần nói với ta sao??

_Vâng, ba nói cho con biết tất cả những gì ba biết về vụ án ngày hôm đó được không?? -cô bé nói giọng chắc nịch, không còn chút sợ hãi nào nữa, điều đó khiến ông khá ngạc nhiên. Ông hỏi dò:

_Con thật sự muốn biết??

_Vâng, ba đừng dẫu con bất cứ chuyện gì, con không sao!!

_Ba...chuyện đó đối với con không an toàn!! -ông nghiêm giọng

_Vậy ba muốn con gái ba yếu ớt như vậy sao, muốn con dựa dẫm vào người khác khi gặp nguy hiểm sao?? Thân phận kia của con từ lúc ra đời đã không còn là chuyện an toàn tuyệt đối. Ba hiểu mà đừng không?? Nếu cứ như vậy, dù sớm hay muộn, sẽ có ngày con cũng lâm vào tình cảnh như bây giờ, ba muốn sao??

_Con...thôi được, con định làm gì sao khi biết chuyện??

_Con sẽ qua Italy cùng anh Paul, và đến Mỹ

_Để làm gì?- ông khó hiểu hỏi

_Tham gia đặc huân, con cần mạnh hơn- cô trả lời một cách bình thản

_Không được, rất nguy hiểm. Con sẽ không biết mình phải trải qua những gì đâu- Ông gắt

_Thế thì có làm sao?? Ba, ba trả lời con đi. Nếu là ba là con, con tin chắc ba cũng sẽ làm như thế. Trong con đang chảy dòng máu nhà Valois quyền quý, mang trong mình hết thảy vinh quang, nhà Valois luôn tự hào khi dòng tộc mình có tên trong những đời tướng uy dũng, con mang trong người dòng nhiệt quả cảm đó và sở hữu niềm kiêu hãnh từ cha... điều đó không cho phép con trốn chạy, và hơn hết vì là nhà Valois, nên càng không thể có người vô dụng, dù đó chỉ là một phận công chúa nhỏ xíu như con cũng không ngoại lệ- con bé đau khổ nói, nếu có thể nó chỉ mong muốn một cuộc sống bình yên, nơi mỗi ngày mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm trọn vẹn và trải qua những trò bình dân như câu cá, bắt chim, đánh đàn... nhưng đời vốn không có chữ "Nếu" ... Nó không thể sống thản nhiên như không có chuyện gì được

Trầm mặc một lúc, ông mới nhìn đứa con gái bé bỏng của mình. Nó đã lớn rồi, nó đã biết suy nghĩ thấu đáo về cái gì là trách nhiệm và danh dự của gia tộc... nhưng như vậy có thật sự là tốt không??

Thôi được, tùy con. Nhưng con không được quá mạo hiểm. Còn chuyện về Nhi... ba cũng không biết phải làm thế nào. Mọi dấu vết đều bị xóa sạch. Nhưng ba nghi ngờ nó có liên quan đến nhà Bourbon(1 trong bốn thế gia giống nhà Valois)...

Hai người rơi vào trong trạng thái trầm t một lúc lâu, sao đó nó hỏi:

X_Line là tổ chức như thế nào ạ??

Tại sao con biết đến nó- ông giật thót tim, hỏi gấp, con bé kể lại chuyện ngày hôm ấy cho ông. Kể đến đây nó lại không kìm được mà đỏ mắt, đôi môi vốn trắng bệch bị nó cắn chặt đến bật cả máu. Nó thấy mình thật vô dụng và yếu đuối. Nếu mẹ không bảo vệ nó, có lẽ bà đã được sống...

Nhìn nó như vậy, ông cũng đau lắm chứ. Nhẹ nhàng ôm nó vào lòng mà vỗ về, nhẹ giọng nói ra những thông tin mình biết.

Đó là một tổ chức bí ẩn, nó thao túng nền kinh tế chính trị ở cả Châu Á và Châu Âu. Các tổ chức hoặc tập đoàn kinh tế nào bị nó nhắm trúng chỉ có hai kết cục. Một là phục tùng tuyệt đối, hai là biến mất... Tổ chức đó tàn nhẫn, độc ác, được ví như những con hổ đói trên thương trường cùng thế giới ngầm. Nhưng gia tộc có thể sai khiến được người của tổ chức càng không thể coi thường được. Haizz, có lẽ sẽ khó khăn, con có thể chứ? Ama?- nhiệm vụ này quả thực rất khó, nó còn nhỏ như vậy, liệu có thể chịu được sức ép này hay không??

Không những có thể, mà còn là chắc chắn!

....

Nếu là người cản ta, ta diệt người

Nếu cản một. Ta diệt một

Nếu cản hai, Ta diệt hai

Nếu là trời đất cản ta, ta nguyện hiến dâng linh hồn cho quỷ để càn quét tất cả

Nếu bản thân cần ta, ta nguyện hóa thành máu, vĩnh viễn không được siêu sinh...

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Xuất Hiện Gây Chấn Động

10 năm sau

Italy, trụ sở chính S.O-Tổ chức mafia "chính nghĩa" đứng đầu Ý

Thời điểm 4:00 a.m

=====Reng=====

Chuông tập trung reo lên như một lời nhắc nhở, hơn năm ngàn người đã thức dậy và bắt đầu chạy bộ 50 vòng quanh sân huấn luyện. Một tiếng sau, chuông tập trung lại vang thêm một lần nữa...

Mọi người tập hợp bên kia khoảng đất trống toàn đá phủ, chờ lệnh. Trong khi đó, có một tốp năm trăm người đứng sắp thành mười hàng ngang, động tác đồng nhất và dứt khoát. Đứng trước mỗi hàng là một người đàn ông khác, họ đang điểm danh, điểm tên ai người đó phải trườn qua bãi đá và bơi thêm 500m đến trung tâm trại tập trung.

Đứng trên khán đài, một người đàn ông hơn 60 tuổi, dáng người cao lớn, mái tóc đen bóng điểm vài sợi bạc, vừa xuất hiện đã gây náo động toàn khu. Ngàn người một lời lên tiếng chào hỏi với thái độ cung kính hết mực "Chào buổi sáng, lão đại"

(xin hiểu theo tiếng Italy)

Ông ta gật đầu, quét mắt qua 500 người ở giữa sân, nghiêm giọng nói "Chào!! Hôm nay là ngày đặc biệt, chắc các bạn cũng đã biết. Mỗi năm một lần S.O sẽ tổ chức đấu đôi kháng để chọn ra đội trưởng một khu trong tổ chức. Các bạn đứng ở đây đồng nghĩa với việc các bạn có bản lĩnh khi đã vượt lên hai mươi nghìn người và dành được chỗ đứng trong top năm trăm. Các bạn có ba phút để hạ được đối thủ của mình, nếu không thì cùng bị loại, nên nhớ ...KHÔNG ĐƯỢC GÂY SÁT THƯƠNG- ông đánh mắt lạnh nhìn quanh như một lời cảnh cáo, làm ai ai cũng phải rùng mình. Xong ông nâng giọng cao hơn- Nếu có tài năng, tự tin và khát vọng, người chiến thắng có thể lựa chọn thách đấu với một người trong đội hình S.A.T- đội gồm những tinh anh ưu tú nhất tổ chức S.O. Tất nhiên, nếu thắng, các bạn được quyền thay thế họ.

Lời tuyên cáo chấm dứt. Cuộc săn lọc bắt đầu. Những tên to con ra sức vật lộn, đánh vào chỗ hiểm hóc của đối phương. Trên sân lớn, hơn hai mươi lăm cặp đấu diễn ra cùng lúc. Chính vì vậy, không quá nhanh cũng không quá chậm khoảng tới gần trưa, cuộc đấu kết thúc và đã chọn được hai mươi người ưu tú nhất. Có người vui và cũng có người ủ rũ nhưng mặc nhiên chẳng ai thấy không phục hoặc ghen tị cả...

Thời gian nghỉ 30 phút vừa hết, giọng nói của người được xưng tụng là lão đại đột nhiên vang lên. Khiến bao trái tim của người bên dưới chấn động theo...

_Chúc mừng các bạn đã vượt qua. Các bạn muốn tiếp tục hay không??- ngữ điệu được đề cao và khó che dấu được vẻ mong chờ- Các bạn có 5 phút để quyết định, trong thời gian này chúng ta hãy chào sự có mặt của biệt đội S.A.T

Tiếng nói vừa dứt, hàng ngàn người kinh hô không thôi, cuối cùng cũng gặp được thần tượng của họ. Những chiến binh đã vượt qua cuộc huấn luyện chết của tổ chức, những người có thể lấy một địch trăm, dùng một chiêu tất sát. Họ gồm 5 người, trong 6 năm qua vẫn chưa có ai được thay thế. Một sự tồn tại trường kỳ...

_Đội trưởng Paul Valois- Một cậu trai trẻ với một chiều cao lý tưởng vận một bộ vest đen đơn giản, không quá kiểu cách, làn da màu đồng thau lộ vẻ rắn rỏi, mái tóc bạch kim vuốt ngược ra sau, đôi mắt màu xanh thẫm như lòng biển, khe híp lại như một con ung quan sát con mồi. Bên tai trái đeo một chiếc khuyên hình đầu lâu màu tím. Sở hữu dung mạo tuyệt thể tưởng chừng vô hại nhưng không ai dám khinh thường anh. Chỉ đơn giản là đứng yên ở đấy mà không nói một lời nào khiến người khác cũng phải oán than. Con nhà người ta đúng là khác người, dung mạo tính cách cũng bất đồng nổi, quá lạnh, quá sát đá...

_Đội phó Karl Lagerfeld, một anh chàng người Đức cũng không kém cạnh bao nhiêu xuất hiện.

_Robert Noyce...

_Henry gallagher...

_Và người cuối cùng...Rin!!

Mọi người đang thấy lạ là tại sao người này lại sử dụng biệt danh mà không phải tên thật. Tất cả đều dấy lên nỗi tò mò với anh bạn sếp ngầm này...

Và rồi chờ a chờ mà vẫn chưa thấy chuyện gì xảy ra, mọi người bắt đầu lấy làm lạ và hụt hẫng ngoại trừ mấy người biệt đội S.A.T... trong họ rất bình tĩnh trên mặt hiện lên rõ ràng ba chữ "biết ngay mà"

RẦM!!

_S.A.T, Như này là thế nào, HẢ?? - Một tiếng thét bất kể hình tượng của vị «lão đại muôn vàng kính yêu» của chúng ta cùng với âm thanh chấn động như bom của chiếc bàn vừa bị chệch làm đôi phụ họa, ta có được một không khí hết sức gay cấn làm cho ai ai cũng phải mở rộng tầm mắt. Đó là 4 vị tướng của chúng ta đồng loạt...quỳ xuống. Bất chấp mọi ánh mắt thắc mắc của mọi người, ai đó vẫn tiếp tục sự nghiệp hét

_NÓI, RIN Ở ĐÂU???

_Có lẽ là đang ngủ ạ!! -đồng thanh tập 1

_CÁI GÌ??

_Ông bớt giận- đồng thanh tập 2

_Ai là ông của chúng mày??

_,Vâng, lão đại bớt giận- đồng thanh tập 3

_Rốt cuộc nó có biết hôm nay là ngày gì hay không?? HẢ?? đã 3 năm rồi, nó có phải quên luôn lão già này rồi không?? Mau lòi nó đến đây ngay cho ta, BĂNG MỌI CÁCH!! Còn mấy đứa nữa, đứng dậy ngay. Thật không ra thể thống..

_Chúng con lực bất tòng tâm- Paul thay mặt nói, bọn họ vẫn kiên cường quỳ. Có mà ngu ngốc khi nhận nhiệm vụ lôi cái người kia ra khỏi chiếc giường ấm cúng ấy...

Mặt ông từ đỏ chuyển sang đen, từ đen chuyển sang xanh tím, từ xanh tím chuyển sang bình thường. Khẽ thở dài, lắc đầu, ngồi xuống, trong miệng lầm bầm gì đó, gục mặt xuống chiếc bàn khác, mặc kệ mọi thứ và BỎ luôn tất cả...

Mọi người như đang chết lặng với cái tình huống hết sức...buồn cười này. Người tên Rin này rốt cuộc là ai mà lại khiến cho Tứ tướng và Lão Đại của S.O phải khổ sở đến thế... Đứng lúc này một tiếng thét kinh thiên mà trong treo từ đầu bay đến đập vào tai mọi người, không hẹn mà cùng quay ngược lại... Bộ tứ cứ như bắt được vàng không hẹn mà cùng hét:

_RIN

Từ xa, cô đã xuất hiện trong một tình trạng không tài nào "chói sáng" hơn. Với một slot đồ hết sức "thời thượng". Quần thể thao màu đỏ in hình big hero sấn lên tận gối, áo pull có mũ màu lam in hình những chú cừu vui vẻ :3 T.T. Tóc tai xòa tự nhiên ra sau, trông rồi và khá "xù" trông giống con c*n cưng của lão đại, đáng chú ý nhất là... đôi dép đi trong nhà hình gấu Panda (T/g: Quá ấn tượng, quá nguy hiểm)

Trong quá trình chạy đến, có lẽ cô sợ hình tượng của mình không đủ "pò rò" hay sao mà còn "cố ý" rớt dép mấy lần, vừa chạy rồi vừa lượm rồi lại vừa co giò mang dép trông hết sức đáng thương T.T

_Ông ơi !!- tiếng gọi ngọt lịm như mật ong kéo dài làm toàn thể mọi người nói riêng cùng toàn thể động vật chẳng hạn như muỗi nói chung đồng loạt dựng tóc gáy. Duy chỉ có một người hạnh phúc đó là lão đại của bọn họ.

_Rin ơi !!- Tiếng đáp ngọt như đường mà cũng chua như giấm của tuyến thủ U60 của chúng ta cũng tê tâm liệt phế không kém. Làm toàn thể đồng bào dân cư sốc trầm trọng, rồi thì giờ hình tượng vĩ đại của ai kia đang từ từ...từ từ... tuột xuống âm độ!!

Ai cũng nín thở chờ màn ôm nhau trong hạnh phúc ...Ừ thì có nhưng lại là một cảnh tượng hoành tráng khác.

_Uhuhu, ông ơi, con nhớ ông, nhớ đến ngày ăn không ngon, tối ngủ không yên. Uhuhu lúc này con mơ thấy...hic...con cứ nghĩ...hic.hic...là người đã rời bỏ Rin rồi...- cô nói trong uất nghẹn.

_Rin ngoan, là mơ thôi mà. Đừng khóc, khóc sẽ xấu lắm!!- ông càng ôm chặt nó hơn, vuốt nhẹ lưng, ra sức dỗ dành.

_Thật sao ạ?- giọng ngây thơ hỏi.

_Ừm

_ Ông sẽ không trách Rin khi mớ thấy ông xảy ra chuyện đúng không??

_ Ừm

_ Ông cũng sẽ không mắng Rin ngủ dậy muộn đúng không??- Cô lấy tay lau nhẹ khoé mắt mà không một chút nước nào tồn tại. Nhìn là biết giả vờ, ấy vậy mà ai kia vẫn mù quáng mà sập bẫy.

_ Ừm, ông hứa!! -Ông xoa đầu nó, trên gương mặt vẫn đầy sùng nich

_ Ahaha, thương ông quá cơ- con bé hôn một cái vào trán ông rồi quay sang mọi người đang đứng hình, khẽ cười nói bằng giọng lạnh ngắt.

_ Mọi người không nhìn thấy gì hết đúng không??

Mọi người ngó ra với thái độ quay ngoắt 180° của cô. Một lúc sau mới hoảng hồn mà gật đầu một cách mù quáng

Bộ tứ của chúng ta cũng không ngoại lệ, vốn nghĩ lần này nó nguy to ai ngờ lại hóa nguy thành an với cái bộ dạng người không ra người mà không ra ma đó. Nhưng không trách ông được, nó vốn rất xảo quyết mà. Còn nhớ lúc trước các cậu cũng vờ giận nó như thế, nó cũng giả vờ nhin ăn mà ngất xiu >3< hại họ bị ông phạt chống đây ngoài mưa suốt 2 tiếng với bao cát 20 cân chất lên người... ôi ôi cái quá khứ bại liệt huy hoàng...haizz

_ Được rồi, mọi người không tính thi tiếp sao??

_ Không, không cần nữa- tuy nhìn họ không đáng sợ gì mấy nhưng người ta thường nói "vô hại và vô lại là một bề một lủ" với cả nếu họ yếu thì họ đã không giữ vững chức vị này hơn 6 năm nay

...

Tự thuật

_ Chào, tôi là Hàn Tử Du đây <3

Tôi đã đến Ý từ 10 năm trước khi tình duyên ở nhà họ Trịnh tròn 8 tháng. Gia đình tôi đã đăng tin mẹ tôi...mất trong tai nạn, còn tôi vì quá đau buồn mà tự sát... Vì vậy, với mọi người trừ gia đình họ Trịnh ra, Hàn Tử Du tôi đã chết T.T À còn có thêm cả lão đại nữa, ông ấy là ba nuôi của ba tôi, cũng là "ông nội nuôi" của tôi ^ _ ^

Tôi lấy tên giả là Mộc Thiên Lam, một cô gái nghèo T.T đương nhiên là chỉ ở VN mà thôi. Tôi cần thực lực nên đã đến đây, không muốn lộ mặt quá nhiều, tôi lại tự đặt cho mình một biệt danh và thường không tham gia trực tiếp vào các phi vụ như mọi người trong S.A.T và đổi lại, chẳng ai biết về Rin thân thông cả T.T hôm nay là ngày đầu gặp mặt mà lại...haizz

Lão đại lúc còn trẻ bị ảnh hưởng rất nhiều từ truyền trình thám, nhưng ông lại chả thích thám tử mà đam ra thần tượng các ông trùm mafia mới chết chứ. Cuộc đời đầy drama, khi ba mất, ông kế nghiệp toàn bộ gia tài kết xù đó, nhưng thay vì làm ăn kinh doanh ông lại "giả vờ" chết oan chết uổng rồi để lại gia sản cho một kẻ dẫu tên từ trên trời rơi xuống. Chắc các bạn biết là ai rồi nhỉ?? Sau đó ông cứ "oanh oanh liệt liệt" mà đi làm mafia chân chính. Tôi đoán, nếu ba mẹ ông mà biết sẽ lật mộ mà đánh chửi ông thê thảm cho mà xem. Do được gầy dựng bởi người không bình thường nên S.O cũng không phải là một tổ chức mafia bình thường, chúng tôi là mafia "chính nghĩa". Các bạn biết không, nguồn gốc của các băng đảng mafia ngày xưa vốn không xấu, họ đại diện cho chính nghĩa và chống lại các ác. Tuy nhiên, theo thời gian, bản chất nó dần thay đổi theo con người và trở thành băng đảng Xã Hội Đen bạc nhất toàn thế giới và thường là cụm từ được nhắc đến khá nhiều trong "sổ đen" của các vị "đại biểu cho hoà bình",...bla bla..

Cho nên mới nói S.O không bình thường khi đi ngược với thời thế. Haizz, thành viên trong S.O đa phần là những phần tử mất lòng tin nơi cảnh sát và các lãnh đạo Nhà nước thiếu trách nhiệm, mà người Ý vốn trọng danh dự nên thường không xảy ra tệ nạn nhiều như những nước khác, tuy rằng các băng đảng mafia thành lập lóp lóp nơi đây nhưng cũng không phải không còn những người tử tế, chỉ là họ không còn lựa chọn nào mà thôi, chúng cứ chém chém giết giết nhau như rom như cò nên các thanh niên ngày nay cũng chả dám giao mạng mà phục vụ. Do bọn cấu tạc chúng đó lộng hành lại giúp chúng tôi thu gom được rất nhiều thành viên và vuron lên vị trí đứng đầu. Mà càng đứng đầu thì càng gây chú ý trong giới, thế là chúng tôi lại lãnh thêm một tội danh hết sức liên quan "chống lại nhà nước Dân chủ lập hiến" hay dạng như vậy... và bị xét vào sổ đen của các bạn phe chính nghĩa mặc dù chúng tôi chẳng đụng tới một móng chân của ai cả :(

Thế đấy, một mình cân hai thế lực... phải nói là quá khí phách luôn ấy chứ. Do S.O thu nạp các thành phần từ mọi tầng lớp, nên khi chúng tôi "quản ở" chung lâu ngày nên ai cũng có một vài tài lẻ không đâu vào đâu vì bị pha lẫn quá nhiều, điều này liên quan khá mật thiết đến việc sở hữu một tính cách khá đặc biệt trong mỗi con người nơi đây. Diễn hình như Lão Đại - - !! Ahiii trừ tôi nhé!!

Nơi đây rất thú vị và thoải mái. Với tôi đây là ngôi nhà thứ hai của mình, nơi tôi có thể đùa vui một cách đúng nghĩa...

Thoì trở lại chuyện chính. Tôi phải đi dự tiệc rồi. Quên nói hôm nay là sinh nhật của Lão Đại ^^ tôi thường gọi ông ấy là Mr.Bean. Vì ông trông rất xitn và khá giống với nhân vật này ^ _ ^

>>>>Tua nhanh tới thời điểm 10h đêm>>>>

—

Chương này khá lạ đề bạn nhỉ? Chỉ là Nhím nghĩ nên xây dựng một nữ chính trau chuốt sự băng giá, cô đơn từ sâu trong nội tâm chứ không phải lúc nào cũng mang theo vẻ mặt lạnh và bất cần. Như vậy rất trùng ý và khá nhảm. Nên cô nàng của chúng ta có thể hơi lập dị "một chút" nhưng cũng không làm quá để đánh mất giá trị của mình.

Mọi người đọc truyện vui vẻ và cho T/g ý kiến nha >_< rất cần, rất cần đó....

Bạn đang đọc truyện *Piano!**piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thực Lực Của Ngũ Hoàng(1)

"Lâu đài Singai"

Một vẻ đẹp tuyệt đối, với sự nguy nga và rộng lớn bậc nhất, nó vốn là trang viên của vị lãnh đạo tối cao S.O và đương nhiên ít ai biết đến điều này ngoài những người trong tổ chức. Họ chỉ biết đó là của một thương nhân cực kì thành đạt. Toàn bộ diện tích khuôn viên và ngôi nhà vào khoảng 50000 m², tương đương với 7 sân bóng đá...

Do nhà chính quá rộng và quá phô trương nên nó được người đời xưng tụng là "lâu đài". Và đặc biệt hơn khi nó được gắn liền với một truyền thuyết bất hủ... lâu đài ma.

Câu lý giải đơn giản vì không phải ai cũng có thể vào đó, người ta chỉ có thể thấy nó rất rộng từ trên cao bằng hình chụp vệ tinh, thông tin của trang viên thần bí này dường như bằng 0, tính tò mò và trí tưởng tượng tưng tưng của con người vốn là thứ không thể lường trước nên dẫn đến những lời bàn tán cũng là điều dễ hiểu...

Hôm nay là sinh thần thứ 62 của vị boss cấp cao này. Và mọi người trong trại trung tâm đều được mời tới dự. Bean không giống với những người khác, ông có địa vị rất cao nhưng không trọng danh lợi nên cũng chẳng thêm mời các người trong giới để khuếch trương tên tuổi. Với sức chứa hàng chục nghìn người mà vẫn còn rộng thênh thang, làm ai ai cũng cảm thấy không dứt miệng.

Nếu bước vào, sau khi băng qua một khoảng sân không lồ với hai đài phun nước hình cá voi ở hai bên con đường lát đá, sảnh lâu đài sẽ là nơi bạn đặt chân vào đầu tiên. Khu này rộng lớn với những cột chống màu xanh đậm cao vút, nạm khắc những chiếc lá phong uốn xung quanh, nền sảnh lót bằng đá cẩm thạch màu lam, trải thảm màu đồng thau dọc theo đến tận hòn giả sơn bằng ngọc Berin*... Các vách tường được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch trắng, tùy từng khu mà mài nhẵn hay để sần lên, có lúc còn khắc chìm hình cá voi hay các vị thần trông rất bí ẩn và tinh tế.

Trần nhà cao vút với điểm nhấn là một chiếc đèn trần bằng bạc khổng lồ. Không gian mang phong cách trang trí nội thất Châu Âu cổ điển nhưng lại mang vẻ đẹp nghệ thuật và sự tinh tế của con mắt thẩm mỹ thời hiện đại...

*ngọc berin: là một loại đá quý màu xanh biển, mang ý nghĩa của khát vọng và bình yên.

Tất cả những gì trước mắt đã phải khiến mọi người phải nhỏ ra ngoài một trận khinh bỉ với ai kia, bộ sợ người khác chê mình nghèo hay sao ấy!! Nhưng niên vui vẫn nhiều hơn. Thiết nghĩ S.O có trên 30000 thành viên nhưng vẫn được hưởng đãi ngộ tốt và được trang bị vũ khí đầy đủ thì phải có một tài sản không phải lớn bình thường. Công việc chính của tổ chức là nhận bảo kê với kinh doanh và chế tạo vũ khí, mặc dù lâu lâu tổ chức nổi hứng choáng nhau với các thế lực khác chiếm luôn tài nguyên và địa bàn của chúng nhưng nhiều đó có thật sự đủ để tạo nên một S.O như hôm nay?? Haizz chỉ có thể giải thích rằng Lão Đại của bọn họ trông vậy mà thâm tàng bất lộ...

Nhưng đó chỉ là một phần. Phần còn lại là do sự tài trợ của Nhà Valois- một đồng minh dấu mặt.

Thời điểm 11:00 Pm *The Party stars *

Hiện tại dưới sảnh rất đông đúc, sự xuất hiện của cả dàn mỹ nam S.A.T cùng Boss khiến tiếng huyền ảo im bật. Hình ảnh một người cha nghiêm khắc nhưng đầy sự quan tâm mọi ngày thay vào đó là một vị vua toát ra vẻ cao quý ngạo mạn và xa cách với đôi mắt chìm ưng khê neho lại cùng cái nhét miệng trông khá ồ mang theo quyền rũ của bí ẩn mặc dù đã 62 tuổi. Mặc vest màu xanh navy, dáng người cao cao khiến bộ vest càng thêm hòa hợp với khuôn người. Bên trong, ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần khăn ascot tie màu bạch kim. Kết hợp với đôi giày da màu nâu mũi dài trông khá trường thành và lịch lãm. Một tay dắt túi quần, một tay cầm ly vang đỏ càng trở nên ra dáng một vị lãnh đạo...

[Mình gọi tắt là: Đại tướng: Paul, Nhị tướng: Karl, Tam tướng: Rob(Robert), Tứ tướng: Hen(Henry). Do Rin là con gái nên gọi tướng hơi kì, với lại ai ai cũng xưng chiêu cô mù quảng nên mình gọi là Ngũ Hoàng nha]

Tứ tướng đều là những chàng trai tuổi đôi mươi, ở họ toát lên những phong thái rất riêng. Nhưng hình như có gì khuất mắt trong đây khi họ mang cùng một màu áo Tuxedo xám với một chiếc nơ bản to cùng màu. Trông cứ như là vệ sĩ cao cấp của "vị kia". Tứ tướng mỗi người một vẻ, Paul nghiêm nghị,

Karl tùy hứng, Rob mặt than(lạnh) và Hen có nét gì đó trẻ con... Cả bốn đứng ngoan ngoãn đứng phía sau Bean và trông khá chìm. Mọi người thầm đoán có lẽ đây là chiêu trò quân bá hình tượng của ông vua nhà mình.

Và hình như lại thiếu mất hình bóng Ngũ Hoàng(-_-!!) Cô đã để lại hình tượng quá sâu đậm trong tâm hồn họ vào sáng nay. Một cô nàng láu cá và tùy tiện. Tuy không phải coi thường nhưng vẫn có một số người khá bức mình về việc xem nhẹ thời gian của cô... Trên chiến trường, lơ là 1 giây cũng có thể dẫn đến mất mạng. Nhưng khi nhìn lên các vị lãnh đạo, họ lại cứ trung ra cái mặt "bình thường" như đã biết trước nhưng tuyệt nhiên không một lời khiển trách nên họ cũng thôi bàn tán...

Khoảng 10 phút sau. Mọi người nghiêm chỉnh nhìn lên bậc thêm cao, hướng mắt về vị lãnh đạo khẽ cúi người thể hiện niềm kính trọng...

_Hôm nay là tròn 62 năm kể từ khi ta xuất hiện, cũng là tròn 30 năm kể từ khi S.O dương danh trên thế giới. Ta hãy cùng nâng ly chào mừng sự kiện này. Hãy cùng nhau làm cho S.O hùng mạnh đập bỏ sự thống trị vớ vẩn của những con người tham lam, độc ác kia. Chúng ta tuy dính trên tay đầy máu nhưng ta diệt những người không đáng sống nên chẳng có gì phải hổ thẹn cả. Nào cùng uống... vì ta, vì S.O!!

_Dạ, lão đại!! -tiếng hô như sấm động, trăm miệng một lời, không nao núng, không chần chừ. Con đường họ đã chọn không hề sai, cái sai duy nhất đó là họ không chọn lựa con đường này sớm hơn mà thôi...

Buổi tiệc vẫn đặc sắc với hương hoa hòa cùng mùi rượu nồng lan tỏa trong không khí. Bỗng một dạng tạp âm như điện báo vang lên khắp nơi, nội dung của nó khiến ai ai cũng sợ hãi than và hồ thẹn...

Kho vũ khí của họ bị đối phương đột nhập, đêm nay có thể chúng đã làm chủ được số hàng đó, nhưng chẳng biết trời che chúng may mắn quá hay sao mà lại lựa đúng kho trang bị do khu vực Ngũ Hoàng ngự trị mà cướp, có lẽ bọn chúng chỉ biết S.O chia làm 5 khu chính tương ứng với 5 người trong biệt đội S.A.T nhưng do Ngũ Hoàng dường như quá vô hình trong hành động, cũng phải, bọn họ cũng chỉ chính thức gặp cô sáng hôm nay thôi thì làm sao chúng biết được. Và rồi với cái tánh khinh địch đã giúp chúng thông dong đến chỗ bác Vương...

Nhưng điều đáng sợ nhất là, chỉ trong vòng một tiếng, cả hai bang phái liên minh đó đã bị hàng phục. Không phải tận diệt mà là HÀNG PHỤC !! Mà lý do lại khiến người ta rất bất ngờ và khâm phục. Bọn chúng dùng thuốc nổ để công nên bên khu A5(khu trữ vũ khí cô quản lý) nên khiến bọn đàn em trở tay không kịp. Khi cô nghe tin và trở về thì rất tức giận, cô một mình đầu, bắt trói hết cả bọn. Nhưng khi kiểm tra xong, thống kê lại người, con số tử vong khiến cô điên tiết hơn hẳn, hạ lệnh sát luôn tất cả những người bị bắt. Lại lãnh đạo đội ngũ đến tận nơi cư ngụ của cả hai bang... Sau khi chế ngự chúng, cô lớn tiếng đòi quyền cai trị... Cô đầu với hai người đứng đầu bên đó và tự tay giết chết không một phút chần chừ... Dùng một câu khiến người khác khóc không ra nước mắt: "Một- hàng phục tôi, hai là cuối đầu trước S.O, ba... là được sắp xếp làm nô lệ và thức ăn của Abaddon**", tự các người lựa chọn!!"

****Chúa tể địa ngục Phương Tây**

Ban đầu bạo động rất nhiều, chúng thà chịu chết chứ chẳng chịu nhục. Cô mới nói: "Người không động ta, ta không động người. Tôi diệt đồng đội của các người là vì người của các người dám động tới người của Ngũ Hoàng ta, Boss của các người chết là vì sai khiến bọn chúng. Đừng nghĩ rằng tôi nhân từ, tôi chỉ là không tìm ra lý do giết các người mà thôi. Nhưng nếu không khuất phục, cả bọn sẽ phạm vào tội CHỐNG LẠI TÔI!! ..."

Độc và Bá. Ai vừa bất mãn với Ngũ Hoàng, nín lặng. Ai vừa nghi ngờ Ngũ Hoàng là phận nữ không có khí chất, hồi hận tột cùng...

"Có nhiều người không thể dùng logic bình thường để đánh giá"

T/g chỉ muốn củng cố thực lực, bản lĩnh lãnh đạo và thể lực của nữ chính một chút thôi. Nếu thấy thừa quá thì độc giả cmt để các chap tới t/g rút kinh nghiệm nha =>))

Bạn đang đọc truyện *Piano!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thực Lực Của Ngũ Hoàng(2)

"Con người sinh ra không phải để tan biến đi như một hạt cát vô danh. Họ sinh ra để in dấu lại trên mặt đất, in dấu lại trong trái tim người khác."

Vẫn nghĩ mỗi người sinh ra đều có số mạng phải thực hiện. Không làm được việc lớn thì cũng góp sức hiện hữu cho những việc nhỏ, tồn tại cũng là một việc nhỏ nhưng có thể vươn lên làm người khác phải khắc ghi tồn tại của mình lại là một việc lớn. Họ ở đây ai mà chưa từng gặp phụ nữ?? Ai mà chưa thấy một phụ nữ thành công?? Thậm chí cũng có lúc họ rung mình trước những phụ nữ độc ác... Nhưng chưa có ai lại khiến họ vừa kính vừa sợ đến thế...

Người lãnh đạo đủ thực lực sẽ có niềm kiêu hãnh của mình, bản lĩnh và sự sắc bén được thể hiện trong linh hồn được tạc bằng máu của những kẻ chống đối lại họ. Với bộ não sáng suốt và quyết đoán, phức tạp kiêu ngạo nhưng công bằng dù với kẻ thù, tàn độc nhưng không lỗ mãng vô lý. Cô đã hoàn toàn đập bỏ khái niệm phụ nữ là phiền phức, là gánh nặng và điểm yếu của một người đàn ông hay... một tổ chức đứng đầu.

"Người không động ta, ta không động người. Tôi diệt đồng đội của các người là vì người của các người dám động tới người của Ngũ Hoàng ta, Boss của các người chết là vì sai khiến bọn chúng. Đừng nghĩ rằng tôi nhân từ, tôi chỉ là không tìm ra lý do giết các người mà thôi!..."

...

_ Có lẽ Rin đã tạo nên sóng lớn rồi!!- Hen cười khẩy, không khó nhận ra sự tán thưởng.

_ Sao tôi không biết nó thích chơi nổi nhỉ? - Paul chặt lưỡi, giọng đầy sùng bái. Nhưng ánh mắt đầy sùng bái đã bán đứng anh.

_ Không thông báo gì đã hành động. Chúng ta lại chìm theo một cấp độ mới!!- Karl vò tóc tiếc nuối, mặt lộ rõ vẻ không cam lòng.

_...- Rob vẫn lạnh nhạt như thế, khỏe mỗi kẻ nhất nhưng không bình luận gì thêm.

_ Không phải luôn như vậy sao?- Bean tóm gọn một câu, ngửa mặt uống cạn ly vang đỏ, ai biểu đứa cháu của ông quá "khác loài" làm gì chứ.

Cả bọn và mọi người không hẹn mà cùng thở dài một cái trong lòng. "Người ta là con gái đó, là người con gái còn ngẫu không thua gì cánh mày râu!..."

KÍT

Bỗng tiếng phanh xe the thé ngăn ngòi cắt đứt dòng suy nghĩ và bàn tán của mọi người. Có thể phóng xe hiên ngang vào tận sân trước chỉ có thể là người đó...

Bước xuống từ chiếc siêu xe Ferrari F60 America giới hạn màu sơn xanh Blu Nart sang trọng. Khi nhìn rõ được diện mạo của cô, mọi người như không thể tin vào mắt mình. Không còn gương mặt ngái ngủ và thâm quầng cùng mái tóc rối bết vào trán mà thay vào đó là ngũ quan tinh tế như ngọc tạc và đôi mắt to màu đen sâu hoắm (đeo lens. Mà tại sao phải đeo xú/t/g giải thích nha). Không còn vụng về và lộn xộn như ban sáng, khí chất cao quý cùng xa cách, cô như một con người khác. Xuất hiện với chiếc áo cúp ngực màu đen tuyền ôm sát cơ thể một cách hoàn hảo, gam màu đối lập càng tôn lên làn da trắng hồng của cô. Phần đai lưng kết hợp với sa mỏng cùng một viên thạch anh đen càng tôn lên vẻ cao quý, cô đeo sợi dây chuyền hình thánh giá cùng đôi bông tai bạc đính ngọc trai đen... Tất cả sẽ hoàn hảo nếu như không có miếng băng vết thương ngay cánh tay trái, vết máu loang ra một mảnh cùng với gương mặt hằm hằm trông rất dọa người...

Khẽ nuốt một ngụm nước miếng, mọi người nín thở tự động lui sang hai bên, cố gắng hạn chế sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất...

_ Sao?? Không chào đón??- cô nâng khoé môi, nhìn sắc mặt nửa sợ nửa ngờ của mọi người, nhàn nhạt phun ra một câu lạnh gáy.

Không ai dám hó hé gì, chỉ biết cuối đầu dành vài giây mặc niệm. Lén giọng là đau khổ, im lặng là kim cương, và đầu hàng là bảo toàn mạng sống... Thấy vậy, Paul khẽ ho lên tiếng giải nguy.

_ Rin, đừng dọa họ nữa!!

Không trả lời chỉ hừ lạnh một tiếng, thông thả cầm lấy một cốc nước uống cạn...

_ RIN- Thấy cô em gái yêu quý độc nhất không để tâm đến mình, hơi bực mình anh lạnh lùng tăng âm lượng.

_ Biết rồi!! Biết rồi. Ai bảo họ cứ trung là cái mặt chết cha chết mẹ đó làm gì. Em đâu có hại ai??- biểu môi, ném cho ai đó vừa nói một ánh mắt ngây thơ và buồn thiu mang pha chút làm nũng...

_ Thiệt hại bao nhiêu??- bỏ qua cái mặt thỏ con đầy tủi nhục của ai kia. Paul hỏi chuyện chính. Mọi người đồng loạt quay phắt qua cô, nghe tin sau khi cô biết số người bị thiệt hại mới tức giận hạ sát lệnh...

_ Xoảng...Mẹ kiếp, tận 32 người!!- Quăng luôn cái ly vào hòn giả sơn khiến nó bể nát, lạnh giọng rít một câu qua kẽ răng...

Mồ hôi (-_!!) Người ta lấy của cô 32 người, Cô vun tay lấp lại hơn 300 mạng, khuyến mãi thêm hai bang của họ... Người ta không mắng cô là Abaddon hiện thế đã là tốt rồi!!

_Ngơ ngác cái gì?? Tôi làm gì sai sao??- thu hết biểu tình của mọi người, phán một hết sức "tình queo"

Lại tiếp tục màn gặt đầu như thóc hết sức kỷ cương. Cô mỉm cười hài lòng và nghiêm giọng hướng Bean cùng bốn anh em cùng cam cộng khổ với mình, nói rành mạch:

_Con có chuyện muốn thưa!!

_Ta biết, con có chắc thông tin đó đúng??- Sắc mặt ông âm trầm hẳn kèm theo cái nhìn thù hận thoáng qua của Paul và cái nhú mày khó hiểu của Rob, Karl, Hen cùng mọi người...

_Chắc-cô gặt đầu không do dự.

_Vậy được, mọi người nghe đây!!-Ông cao giọng dẫn theo sự chú ý của mỗi người. Sau khi mọi ánh mắt đều dồn về phía ông, ông mới hướng mắt vào Paul trịnh trọng tuyên bố.

_Kể từ bây giờ, Paul Valois chính thức trở thành tân lãnh đạo mới của S.O. Bản lĩnh của cậu ta có thừa, thậm chí tốt hơn ta rất nhiều. Sau này lời của cậu ấy cũng là của ta. Mọi người phải tuân theo vô điều kiện. Không phản đối chứ??

Mọi người khá bất ngờ nhưng không ai phản đối. Paul quả thực rất có tài...

_Không ạ!!- trăm miệng một lời thay cho những câu sấm nịnh thường thấy ở các thế lực khác.

_Còn tam tướng, các con cũng sẽ giống như Paul, các con đều có tài riêng của mình nhưng vẫn thiếu cái gọi là "thù hận". Tuy chúng ta tự vác cho mình hai chữ "người tốt" nhưng không thể thiếu đi sự máu lạnh trong thế giới ngầm này, các con hiểu chứ. Ta rất m...

_Chúng con hiểu, chúng con cũng rõ ràng hơn ai hết thưa ông!!-Karl không muốn ông khó xử, bèn lên tiếng cắt đứt.

_Quả thực chúng con còn thiếu sự quyết đoán và sự kiên định...-Hen trầm ngâm nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng Rob lại có một ý nghĩ khác và anh nghĩ nên như vậy, anh kiên quyết thưa:

_Áp lực chúng con không nhiều như Paul, con chấp nhận. Nhưng còn Rin?? Con thấy ngại nên xem x...

_Rin có lý do riêng, con biết mà Rob, với một người đứng đầu, điều đó là không thể!! với lại chúng nó là anh em!!- một câu nói đánh mạnh vào tâm lý mọi người.

_CÁI GÌ??- ai ai cũng thất thanh kinh hô.

_Để tôi giải thích- cô lên tiếng gỡ rối mọi người ra khỏi dòng suy nghĩ. Sau khi mọi người yên tĩnh hướng ánh mắt về cô mang theo sự dò xét. Cô cất giọng lạnh nhạt, cô kể về thân phận và quá khứ của mình. Nói về mối thù với tổ chức ngầm thống trị cả hai châu lục đó... tóm gọn hết sức có thể để không gọi lên cho mình quá nhiều ám ảnh. Khi câu chuyện kết thúc, Paul bước đến vỗ nhẹ vào vai cô như lời an ủi và gửi gắm trong đó cả sự đau đớn và quan tâm của một người anh trai...

Cả đại sảnh im lặng, họ thấy hình như mình sống quá nhàn rồi. Trong khi đó, một cậu nhóc không quá 10 tuổi cùng một cô tiểu thư mới qua 7 mùa xuân của đời người lại gánh nhiều trách nhiệm như thế, mang theo chấp niệm trả thù để sống một cuộc đời không nẩy màu sắc... 10 năm nay, họ chưa từng sống vì mình dù chỉ một giây. Ấy vậy mà họ vẫn kiên trì, vẫn ở đây, vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng luôn âm thầm bảo vệ mọi người trong S.O. Giờ thì họ đã hiểu lý do Ngủ Hoàng của họ tuyệt tình hạ sát lệnh với cả bọn, vì cô thực sự coi họ là người thân của mình mà bảo vệ. Nhưng cái họ xúc động hơn hẳn đó là cô đã nén bi thương nói ra sự thật bị chôn sâu suốt 10 năm của mình... Một người con gái kiên cường buru hần như vậy, họ còn lý do để phê bình??... Một thủ lĩnh như thế, họ còn đòi hỏi cái gì nữa đây??

Những người thuộc khu A5 cảm thán không dứt miệng. Lúc trước họ khá bất mãn khi gặp cô, nhưng giờ thì chỉ có sùng kính và tự hào.

Người sốc nhất có lẽ là 3 người kia, chung đụng lâu như thế mà họ chẳng mấy biết về hai người bạn của mình. Họ chỉ biết Paul mang theo trách nhiệm gia tộc và cần thực lực để hoàn thành một số việc chứ đâu ngờ lại kinh khủng đến mức đó. Anh vẫn treo lên cái mặt nạ bất cần nhưng đâu ai biết anh luôn từ bỏ cái quyền được nghỉ ngơi thư giãn để lo nghĩ cho tổ chức và anh em trong đội... Còn Rin, trước khi gặp cô, họ chỉ nghĩ con gái rất phiền phức và nhàm chán, gặp rồi mới biết mình quá ngây thơ!! Cô là chuyên gia gây tai họa; là cán cân câu cầu những rắc rối; hơn hết còn rất lạnh miệng và giỏi giả vờ. Những vấn đề phát sinh sau đó nữa, và họ nhận ra họ rất thoải mái khi bên cạnh cô vì cô năng biết cách giải trí và không giả tạo. Lúc đầu họ cứ nghĩ cô chỉ có cái cá tính thú vị và xếp cô vào dạng "yếu". Nhưng những nỗ lực của cô khiến họ cũng phải vỗ tay mà khen ngợi... Rồi từ bao giờ Rin đã trở thành đứa em gái "tình thần" của cả đội...

Không gian rơi vào trong trầm mặc, bỗng một cấp dưới rất đáng khen ngợi khi hướng cô đặt câu hỏi.

_Vậy, cô Rin...à ở vậy bây giờ "chúng ta" làm sao đây ạ

Cô im lặng một lúc mới đáp lời, giọng lại lạnh như cũ: _Tìm ra người đứng sau và đập nát X_Line.

_"Chúng ta" có thể chứ?-một anh bạn khác

_Hừ, không thử làm sao biết-cô ném cho anh ta một ánh mắt xem thường nhưng rồi lại nhẹ giọng-nhưng tôi sẽ không ngu ngốc đem an toàn gia đình của mình làm vật cá cược!!

(T.T) cảm động...

Và khi anh chàng thứ ba phát biểu lại khiến cho toàn thể mọi người bao gồm cả tứ tượng và Boss phải bội phục. Chỉ thiếu quý xuống xưng thần mà thôi!!

_Tôi công nhận và khâm phục cô, Ngũ Hoàng!! Nhưng tôi lại rất bất bình khi cô coi nhẹ thời gian. Với một lãnh đạo mà nói, thời gian và thực lực là hai yếu tố chính để bảo toàn mạng sống. Nhưng cho phép tôi tin cô có hai điều đó. Tôi mong cô cho tôi một lời giải thích vào tối nay, cô đã ở đâu khi khu A5 bị tấn công và cả trưa nay nữa...

Không khí im lặng đến mức quỷ dị. Mọi người đang thầm cầu nguyện cho cậu trai đừng cảm nhứt đêm nay, dăm trách mắng Ngũ Hoàng "ngoài hành tinh" của họ thật sự là gan không phải to bình thường. Đến cả Lão Đại còn không nổi trách mắng cơ mà.... nhưng cô thay vì nổi giận như suy nghĩ của mọi người. Cô phá lên cười một cách thích thú, để lộ hàm răng đều như bắp non... ánh đèn chiếu vào khiến cô càng rạng rỡ hơn bao giờ hết. Có trời mới biết hình ảnh đó trái ngược với hình ảnh Tula hiện hồn vừa gặt về hơn 300 mạng người cho bác Vương như thế nào...

_Anh tên gì?-cô hỏi, miệng vẫn còn vương một đường cong tuyệt đẹp.

_Richard Evans- anh ta hơi ngần ngại trả lời, trong ánh mắt cô không có sự tức giận, thậm chí còn chẳng thèm trả lời anh mà hỏi ngược lại khiến mọi người cũng phải hồi hộp theo

_Richard?? Hey, Dũng mãnh*? Cái tên này rất hợp với anh.

*Người Anh quan niệm Richard là sự dũng mãnh>>>> google

Dùng một lúc thấy anh chàng cứ ngó ra không hiểu gì, cô tiếp tục cái giọng "oanh động" à không oanh vàng của mình.

_Mọi người có biết tôi sao tôi lại thích khu trung tâm này của S.O nhất không? Là vì thân phận họ "đủ sạch" để tôi có thể nói ra bí mật của mình, thứ hai là vì họ rất "khác loài"và thẳng thắn... như anh vậy- Richard. Hôm nay là một thất bại của tôi, và tôi khá thích sự dũng cảm của anh khi dám tra khảo tôi, có gì đó khá khi phách...

_HẢ??-không chỉ một mà là một đội quân hồng lên đầy bất ngờ... không để tâm đến vẻ mặt thất thố của mọi người, cô vào vấn đề chính...

_Tối nay vào lúc 8:30 tôi nhận được thông báo của X_Line từ trụ sở chính ở tận phía Nam cách đây hơn 300km tương đương với 40 phút đi đường. Ở đây 14 phút, tôi phóng xe trở về. Lúc 10:12 khu A5 bị tập kích. Do là bữa tiệc quan trọng nên tôi không thông báo. Và kết thúc lúc 11:45, dùng 3 phút sơ cứu vết thương và sắp xếp ổn thỏa. Quay xe gấp rút về Singai, thêm 7phút. 11:55 xuất hiện ở đây, 11:56 quảng ly, 12:00 kể chuyện cô tích và giờ... 12:06 tôi kết thúc câu nói này...- cô vừa dứt lời, cả bọn nuốt một bọt nước bọt cho thông họng, số khác vang lên tiếng hít khí... Anh chàng vừa rồi cũng bị choáng vì xấu hổ, cô nắm rõ thời thời khắc khắc mà không nhìn đồng hồ... Quá đáng cấp rồi!!

_Còn... còn sáng ả!!-không biết ai hô lên làm cả bọn thềm từng xẻo người đó ra trăm mảnh, bộ không có mắt hay sao mà còn hỏi nữa, không khí mới được giãn nở ra giờ lại bị thóp lại...

_Haizz, sáng nay quả thực là tôi ngủ nướng!

_Cái gì?-một số người không kịp chuẩn bị tâm lý, cứ thốt luôn ra ngoài. Họ vội bịch miệng nhưng đã muộn. Lời đã nói sao có thể nuốt vào??

_Là bọn tôi!!- Tứ tượng đột nhiên lên tiếng cùng lúc khiến họ hơi bất ngờ, cả Rin nữa, cô nheo mắt đầy khó hiểu hướng bọn họ tìm đáp án.

_Rin vừa hoàn thành khóa huấn luyện đặc nhiệm của biệt kích Seal tại Mĩ. Nhưng khi trải qua "Tuần Địa Ngục"*** Rin chưa kịp nghỉ ngơi đã phải quay trở về cho kịp ngày hôm nay. Nhưng cô ấy khá chuyên tâm về lô vũ khí mới bên A5 không chịu nghỉ ngơi nên chúng tôi đã lừa cô ấy uống thuốc ngủ...

***"Tuần Địa ngục", người tham gia huấn luyện chỉ được phép ngủ tối đa 4 tiếng mỗi ngày trong 6 ngày liên tục, 20 giờ còn lại là để huấn luyện, và phải hoàn thành quãng đường chạy hơn 321 km>>>>> google

_Vô lý, sao em không ngủ được??- ôi cái mũi thần thánh của cô bị sao thế này???

_Đó là loại không mùi mới phát minh bên khu A4. Muốn trách thì trách em không ở đây để tìm hiểu...

_Anh...anh Hen???

_Rin, một ngày nào đó anh sẽ tìm ra loại thuốc ngừa phù hợp nhất với em- Hen cười đều chăm chọc.

_Anh...anh...-thật không ngờ mà, cô lắp bắp không biết nói gì, sao có cảm giác nó được tạo ra là để "xử" cô vậy chứ. Hừ!! Người này... nguy hiểm

_Em là vật thí nghiệm có khứu giác tuyệt nhất của anh, nếu anh hạ được em... haha- Hen cất cái giọng cười đáng ghét đó khiến cô sôi xục và...

_Anh...giỏi lắm!!

Và rồi cuộc rượt nhau quanh sảnh của hai nhân vật "thiếu nhi" bắt đầu. Mọi thắc mắc đều được giải, nhưng mọi người vẫn còn đang sốc vì thông tin trong lời nói của Paul, biệt kích Seal?? - ôi ôi cái nơi mà mấy con quỷ dạ xoa cũng sợ hãi không thèm vào. Ấy vậy mà.... Mà khoan, Rin là Ngũ Hoàng, vậy cô cũng đã hoàn thành khóa huấn luyện cuối cùng của tổ chức: Sống trong rừng Amazon trong 1 tháng... kinh người, quá kinh người... T.T

[Nghề nghiệp

A1(Paul): sản xuất súng ống, các loại vũ khí cầm tay và sản xuất các vũ khí dưới nước như: tàu ngầm... chịu trách nhiệm vấn đề an ninh cho S.O

A2(Karl) sản xuất đạn, thiết kế mẫu các loại và thu thập thông tin cho toàn S.O, chịu trách nhiệm quản lý cả 10 phân khu S.O trên khắp nước Ý và châu Âu.

A3(Rob): sản xuất các phần mềm hack máy tính, và các loại máy liên lạc, nhiễu điện, sóng âm, bức xạ ...v.v và chịu trách nhiệm huấn luyện cho các thành viên S.O

A4(Hen): Sản xuất và nghiên cứu độc dược và đảm nhiệm tiêu thụ, kinh doanh. Đang điều hành một loạt bệnh viện lớn khắp châu Âu.

A5(Rin): chịu trách nhiệm tạo ra các loại bom mìn, vũ khí cỡ lớn trên cạn, trên không như: máy bay quân sự, ô tô cải tiến tia hồng ngoại ở đuôi xe...]

...

Cuộc rượt đuổi kết thúc oanh liệt với phần thắng thuộc về Rin, và Hen được Rin yêu cầu tặng cho cô một điều ước gì đó tương lai sẽ đòi, và cậu bị bắt ép phải chấp nhận vô điều kiện.

Trước khi tiệc tàn cô nói:

"Thật xin lỗi khi khiến mọi người phải dấy vào. Đây tuy là thù riêng của tôi nhưng bằng một thuyết nào đó nó cũng là thù chung của S.O . Ngày kia, cho tôi danh sách của 3000 người, tự lược ra 2000 người rồi tôi Pháp theo địa chỉ này, còn lại tìm thời điểm về Việt Nam sau tôi và đến đây, sẽ có người sắp xếp. Riêng cậu....-Cô chi cậu trai khi nãy trách phạt mình khiến cậu ta lạnh sống lưng- sẽ đi cùng tôi!! Richard Evans- Rồi lên xe phóng nhanh đi....

Sau lần bụi đêm do chiếc Ferrari F60 America rời đi tạo thành là những gương mặt thần thờ, mặt hiện lên chữ không thể tin, người lãnh đạo "ngoài hành tinh" đang xin lỗi với họ....

Gương mặt nhăn nhó đầy đau khổ của Richard cũng gạt hái được sự đồng tình của mọi người. Nhưng cậu ta nào có để ý, chỉ lặp lại đúng một câu từ đây về khu nhà chung:

"Cô ấy nhớ tên mình rồi, cô ấy nhớ tên mình rồi!!"

Nhưng dẫu vậy cậu cũng có chút chút mong chờ!!

...

_Paul !!

_Các cậu! Tớ...

_Cậu không cây áy náy, tui tớ biết trước rồi mà.

_Nhưng...

_Đúng, với lại cậu làm chủ là hợp nhất còn gì? Phải không, đội trưởng??

_Nhưng còn...

_Làm gì mà hôm nay cậu cứ nhưng nhưng hoài vậy. Cậu không phải Rin nên đừng học đòi làm nũng.

_Chuẩn, cơ mà tớ cũng muốn có thêm một đứa em gái hahaha

_Thôi, cho khéo. Anh em nhà này bá như nhau, lỡ mình làm anh mà không bá bằng có nước.... rước nhục.

_Tớ thấy Rin hơn Paul chứ mấy cậu nhỉ?

_Hen, cậu đừng có vì gái mà bán đứng anh em, cơ mà cậu nói... chỉ có chuẩn

_KARL!!

_haha

_Ừa Rob, mèo ăn mất lưỡi của cậu rồi à!!

_Không phải chuyện của cậu

_Hồi, còn giả bộ ngây, cậu mà cứ thế, em gái tớ sẽ không thích đâu.

_PAUL VALOIS

_Ấy, đừng gọi nhau thân mật thế chứ

_Hừ, mà cậu định làm gì sắp tới

_Tớ sẽ về Pháp, mọi chuyện ở đây đành nhờ các cậu vậy

_Ok, nhưng thù lao thì..

_Ôi Karl, cậu vẫn cái tánh *cho đi và nhận lại gấp đôi* như vậy

_Ồ Hen, cậu có ý kiến???

_Hahaha

_...

...

[Khu A5]

Một căn phòng đơn giản không quá lớn với gam màu nâu kem và trắng làm chủ đạo, nền nhà bằng gỗ sơn đen tuyền. Chiếc giường 2m trải ra đen tuyền đối diện với bộ sofa trắng tinh đặt giữa phòng. Tất cả chỉ như làm nền cho chủ nhân của chúng đang khép hờ mắt ngồi chải tóc ở chiếc bàn trang điểm gần đó... Một lúc lâu sau, cô mở mắt, dùng tay lấy lens ra để lộ đôi mắt màu khói hút hồn, nhưng đôi mắt màu xám đỏ rất tĩnh lặng, như không có tiêu cự. Cô nhìn vào nó, đúng hơn là nhìn vào tia màu lam trong mắt đỏ như bị thôi miên...

Đúng vậy, mắt cô...đã thay đổi..

Hơi hư câu đúng không? Trong truyện cổ tích còn có chuyện nàng công chúa xấu xí trở nên xinh đẹp mà...

Nhà Valois có một câu truyện cổ. Rằng một vị thần và tổ tiên của họ yêu nhau rất sâu đậm. Họ gặp nhau trong một lần vị thần đó đi làm nhiệm vụ và tình cờ nghe thấy tiếng kèn Acmonica của cô. Nó rất hay nhưng lại buồn quá. Vị thần đó bèn lần theo tiếng nhạc và gặp cô. Không giống như đôi mắt màu lam tràn sức sống của anh, cô sở hữu một đôi mắt màu khói sâu hoắm dường như không tiêu cự, Anh bị cuốn hút bởi nó và đột nhiên có suy nghĩ phải làm cho cô gái này hạnh phúc... Vị thần từ đó tới bắt chuyện và biết được cô vì cảm xúc trong ngôi nhà lớn với mớ lễ nghi dài lê thê và bị tước đi tự do khi phải cưới một người mình không yêu. Nỗi thương xót đã gắn kết họ lại với nhau, anh ta ngày nào cũng xuống trần thế để đưa cô đi khắp nơi... tình yêu của bắt đầu ngọt ngào như vậy đây!! Nhưng rồi anh bị thần Odin phát hiện và bị đày xuống địa ngục. Anh cầu khẩn người để cho mình gặp cô ấy lần cuối, Odin chấp nhận. Anh tới tìm gặp cô và nói cho sự thật, nói rằng cô hãy quên mình và sống thật hạnh phúc. Thần Odin định xóa ký ức của cô vì không có người nào được phép biết về sự tồn tại của họ. Vào lúc đó, cô cầu khẩn rằng hãy để lại trong đôi mắt mình một tia xanh dương, để cô có thể giữ nó như là một minh chứng rằng người kia đã từng tồn tại... Cảm động, Odin chấp nhận và làm theo ước nguyện của cô... [T/g: câu truyện cổ này có thật nha, mình đọc rồi chỉ là mình không biết nó ở đâu thôi nên bịa thêm. Bạn nào đam mê hoặc có tìm hiểu thần thoại BẮC ÂU đừng ném đá mình (T.T)]

Hiện nay theo ghi chép, thì còn một người nữa trong dòng tộc Valois sở hữu sự biến hóa này khi lên 10 tuổi... và người thứ hai là cô. Sách nói rằng chỉ khi người con gái bước đến tận cùng của nỗi đau thì ánh mắt của họ mới có thể thay đổi và đương nhiên sách này là tác phẩm tinh thần của cụ cô nên thông tin của nó không lọt được ra ngoài [t/g: này bịa chăm phần chăm (-_!!)]

Cô sở hữu màu mắt mới này khi lên 10 đúng như trong truyền thuyết. Nó giúp cô thoát khỏi thân phận công chúa Amarie Valois cao quý. Nhưng với cô đó không đơn giản là lột ban mà còn là lời nhắc nhở đầy ám ảnh. Không biết tình cờ hay cố ý, tạo hóa quả thật trời người khi màu lam ấy lại giống như màu mắt của mẹ cô!! Như nhắc cô về cái chết của bà, nhắc cô về ngày huyết tẩy đó. Nhưng với cô cũng không hẳn là xấu, điều đó luôn thôi thúc cô mạnh hơn và được như bây giờ...

Cô không che giấu màu mắt của mình, mà là che giấu sự yếu đuối của mình. Sau ngày hôm đó, cô mắc chứng sợ máu. Cô sợ tất cả loại máu trừ của cô... Đôi lens này được thiết kế đặc biệt, nó giúp cô không nhìn thấy màu đỏ của máu mà thay vào đó là màu nâu đồng. Lúc này do khá vội nên cô vẫn chưa kịp tháo ra... Đó là điều hạn chế của cô mà Bean đã nói, thực nực cười, đúng là một điểm yếu đầy tai hại.

Cả bọn Hen cũng biết điều này, và thật ngạc nhiên khi họ thờ phào nhẹ nhõm và phán một câu xanh rờn.

"Phù may mà em vẫn còn là con gái, bọn này sẽ bảo vệ em, đừng lo!!"

Thế đấy, họ như một nhà có 5 anh em cùng người bố già cá tính-Bean. Cô thật sự không muốn bọn họ chịu bất kỳ sự tổn thương nào...

"Mọi người, em xin lỗi đã đẩy các anh vào cuộc chiến này. Ông!! Con xin lỗi khi dùng đứa con tinh thần của ông làm điểm tựa lưng cho mình"

"Baba, con đủ thực lực rồi phải không??"

"Mẹ, con sẽ đến thăm mẹ khi đã trả được mối thù! "

....

"Việt Nam!! Chúng ta sắp gặp lại rồi"

"Mẫn Mẫn, tớ nhớ cậu!! "

"Ba Mẹ nuôi không biết có khoẻ không?"

"À còn cậu nhóc mặt quan tài đó nữa. Chúng ta có lẽ vô duyên rồi!!!"

...

"X_LINE, sẽ thế nào khi gặp lại con mồi cũ?? Nhưng bây giờ hãy chuẩn bị đi. Tao sẽ săn cả bọn"

...

Zzzzzz !!!

—

Haizz, chap sau có em "mặt quan tài" rồi. Không biết còn ai nhớ Nam chính không nữa>>>>>>

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Về Nước - Qua Trung - Mối Thù Bánh Ngọt

"Con người thường không nhớ chuyện gì quá lâu, vậy vì có gì mà nỗi đau luôn xuất hiện hành hạ tôi từng ngày..."

Tại sân bay Tân Sơn Nhất, một cô gái cao ráo 1 chiếc kính đen bản to che khuất cả nửa khuôn mặt. Cô chọn áo crop-top phối cùng quần Baggy đen lửng. Khoát thêm chiếc gilet dáng vest màu trắng cùng kiểu tóc củ tỏi bởi gọn cá tính. Trông cô khá bụi và năng động khác hẳn với những người mặt mày xây xăm khi trải qua chuyến bay dài...

Trong lúc đợi Rich (Richard) lấy hành lý và xe... Cô thuận tiện liếc mắt nhìn ngắm xung quanh với nhiều sắc thái cảm xúc khác nhau... Đưa tay ra đón những giọt mưa ngoài trời, khi cô mất sức sống và rồi đi cùng là một ngày mưa buồn như thế... Cô có lẽ rất có duyên với mưa thì phải...

Mười năm qua ở nơi đất khách quê người cô chưa hề nhận thấy nơi mình thuộc về... Việt Nam!! Đây là nơi cô bắt đầu sự sống và trải qua bốn năm tuổi đời trước khi về Pháp... Nó!! cho cô kỷ niệm và bạn bè, ban cho cô tuổi thơ đầy niềm vui không vương bận lễ nghĩa cùng nghi thức... Nhưng lại tước đi của cô người mẹ mà cô yêu thương nhất đầy tàn nhẫn...

_ Cô Rin!!- tiếng gọi của Rich giúp cô thoát lui khỏi trạng thái tưởng niệm. Cô lên xe, ngồi ở ghế lái và phóng thẳng đến căn cứ...

...

Xe dừng trước biệt thự AV01 (tên cô và cũng là tên tắt của phân khu S.O tại Châu Á do cô quản, Ở VN là thế lực chính của cô)

Cô hiện ngang bước ra trong ánh mắt sùng kính của hơn 20 tên vệ sĩ gác cổng

_ Tiểu thư!!- Họ lớn tiếng chào rồi có trật tự tránh đường cho cô

_...-Không nói nhiều, chỉ lạnh nhạt gật đầu và đưa ra chỉ thị- Thời gian này mở rộng tai mắt ở Trung Quốc, liên hệ với bên 02(tổ chức phụ ở Trung Quốc). Gửi những thông tin về tất cả băng đảng nhỏ cũng như lớn ở Châu Á vào máy của tôi. Cho người điều tra những người này- Cô đưa một sấp giấy tờ tới trước mặt quản lý chính- Ngày tới sẽ có 1000 người tới đây, sắp xếp chỗ ở và huấn luyện ở khu B, hoàn thành rồi chuyển họ sang khu 02 để tôi tiện hành

động, thiết bị mới cũng sẽ được gửi đến vào những ngày tới. Thời gian kể tôi ở bên Trung, có gì cần thì cứ thông tin thẳng về tổ chức, tôi bận!! Quản lý cho cẩn thận và nhớ đừng để bị nghỉ ngơi..

_ Vâng, thưa cô... còn cậu này là một trong bốn "người kia" a??

_ không phải, sao??

Trong đầu ông xẹt qua tia hiểu rõ, ánh mắt cười cười nhìn ai đó, cuối cùng tiêu thư... trong lòng đầy khâm phục anh bạn kia, có thể cấp mắt trái tim của tiêu thư... kỳ tích, quả là kỳ tích. Chưa kịp trả lời, cô đã cắt ngang.

_ Không phải, suy nghĩ viễn vông. Lĩnh quý ở đại sảnh hai ngày, không được ăn không được uống. Còn cậu ta- quăng vào khu "S" tiếp nhận huấn luyện...

Nói rồi cô liếc ông ta một cái sắc lẹm, rồi phóng xe đến sân bay tiếp tục cuộc đời nhà. Đến khi bóng chiếc xe vừa khuất, ông quản lý mới hết ngớ ra và biết mình ngu ngốc nhường nào. Phóng ánh mắt về phía Rich. Khẽ thở dài, lắc đầu "thương cảm" cho cuộc sống sắp tới của anh cũng như của mình... Rich không hiểu nhìn ông, chợt thấy lòng nhộn nhạo bất an...

15 tiếng sau, cô xuất hiện ở sân bay Quốc Tế thủ đô Bắc Kinh và nhận được nhiều sự chú ý và mời gọi từ các dịch vụ du lịch..v.v

Ở đây đang là buổi sáng.. Không chậm trễ, cô thuê xe(đang giả đồ nhà nghèo mà) đến "nhà" của mình- Tiệm bánh *Sweet*

Nói "tiệm" khiêm tốn vậy chứ nó đã trở thành luôn một nhà hàng 5* đủ tiêu chuẩn về các món ăn và cách bày trí cũng như phục vụ. Đặc biệt, chuỗi nhà hàng này còn chuyên về các món tráng miệng, hương vị mới lạ và mang lại rất nhiều hứng thú cho thực khách, đặc biệt là các loại bánh ngọt, "tiệm" được xây dựng tách biệt ở tầng thượng, cách bày trí khác biệt sang trọng, nhiều thực đơn được cập nhật liên tục, cùng với đội ngũ đầu bếp hàng đầu.Sweet gần như trở thành bà hoàng trong lĩnh vực dịch vụ ẩm thực và có khá nhiều chi nhánh ở Châu Á, đặc biệt là Trung Quốc vì ở đây dân rất đông. Mọi người không ai biết người đứng sau đó là ai. Họ chưa từng được gặp hay biết một chút gì về người này nên các nhà đầu tư muốn góp vốn hoặc có tâm tư xấu với Sweet đều phải ngậm đắng nuốt cay mà không thể làm gì được. Nguồn lợi nhuận có được dùng để cung cấp cho cô phát triển và ổn định thế lực. (vậy mọi người cũng biết ai là chủ rồi đúng không?? Minh đã giới thiệu cô có một khứu giác tốt có thể nhận biết nhận biết mùi, đây cũng là yếu tố chính của người đầu bếp hàng đầu ngoài vị giác, các công thức đều do cô và đội ngũ đầu bếp sáng tạo)

Cô đến và được Người đứng đầu-một thành viên trung cấp của S.O được cô điều tới đây để quản lý. Ông rất nhiệt tình làm mọi người cứ nhìn bọn họ bằng cặp mắt *gian phu dâm phụ*, đối với vấn đề này cô cũng chỉ biết cười khờ, không giải thích được thì im luôn cho đỡ tốn hơi vậy. Nghĩ ngợi một lát, cô nói muốn làm nhân viên một ngày và bị phản đối kịch liệt, nhưng cô đã muốn thì ông ta cũng đành chiều thôi. Bèn phân cô ở nơi vắng người nhất có thể...

Nhưng đời không như mơ, với cái vẻ đẹp nghiêng trời đổ nước của con gái tuổi mới lớn như cô đã hấp dẫn rất nhiều người. Sợ cô không quen, ông nhiều lần khuyên nhủ nhưng vẫn không được. Nhìn gương mặt lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn tươi cười hỏi và giao bánh cho khách hàng cũng làm ông khá bất ngờ. Thủ lĩnh băng lãnh của khu A5 đôi mắt rồi sao?? Nếu không phải là người huấn luyện cho cô trước kia ông cũng không tin chuyện đang xảy ra trước mắt mình đây. Lúc ông còn ở căn cứ chính, ông đã rất khâm phục và kính sợ nỗ lực và tài năng của người con gái này, không khóc không than mà chỉ cười cho qua khi chịu đau hoặc gặp khó khăn. Nhưng ông làm sao không nhìn ra cái cô khao khát chính là sức mạnh chứ, điều đó không cho phép cô gục ngã hay nhỏ một giọt nước mắt nào, điều này không phải ai cũng có thể làm được. Ông càng thêm kính trọng khi cô có đủ thực lực lên làm thủ lĩnh của mình dù còn rất trẻ...

Người làm trong Nhà hàng lúc đầu cũng nhìn cô không mấy thiện cảm nhưng dần dần cũng thích cái tính thích pha trò và thân thiện của cô. Nhiều người còn tự ý tới giúp mặc dù họ đang trong giờ nghỉ khi đôi ca...

_ Ok, cho một phần Black Forest mang về!!-cô nói với vào bên trong, xong tháu tap dề ngồi nghĩ, quay sang dịu dàng hỏi- Sao nhóc lại đi một mình??-cô xoa đầu một cậu bé trông rất đáng yêu, trông cứ như là một người chị hiền lành lo lắng cho em trai khiến mọi người không khỏi có thiện cảm.

(Xin hiểu theo tiếng Trung)

_ Không phải nhóc. Em mười hai tuổi rồi!!

_ Thấp hơn chị thì là nhóc!!

_ Hừ, con gái ai lại không lớn như chị chứ!!- cậu bé biau môi, trêu chọc. Điều đó khiến mọi người bật cười. Cô thật sự sở hữu một chiều cao khá lý tưởng 1m78, với điệu bộ đáng yêu của hai người, những người khách đang đợi cũng không khó chịu hay phiền hà gì mấy...

_ Chị đây là trời cho có tố chất phát triển. Rồi nói đi, sao em đi một mình?? Bame em đâu??

_ Mẹ em mất rồi. Ba thì bận điều hành công ti. Hôm nay là sinh nhật ông, em muốn đem đến bất ngờ bằng loại bánh ông thích!!

_ Bé ngoan!! Được rồi của em đây!!

_ Vâng em chào chị

_ Ừm- cô mỉm cười nhẹ, vẫy tay chào lại!!

"Ra là mất mẹ rồi, chắc em ấy cũng có thời gian khó khăn lắm!!"

Chuyện sẽ tiếp diễn như thế nếu không có một nhân vật *hết sức ấn tượng* xuất hiện chắn ngang đường cậu nhóc và do không để ý, nhóc ấy va phải anh chàng lạ mặt kia. Hộp bánh bị hở do va chạm, anh ta nhúu mày nhìn phần kem dính vào mép áo, mắt lộ vẻ chán ghét đẩy ngã cậu bé ra và luồn vào hàng ghế gần đó. Cô nhìn thấy tất cả, vốn rất có thiện cảm với cậu nhóc, cô vội chạy lại đỡ và mắng té tát vào anh chàng trước ánh mắt e ngại và ngỡ ngàng của mọi người... Hình tượng cô nhân viên dịu dàng hiền hậu thay thế bằng... một *cái mồm di động*

_Em có sao không?? Này anh!! Vừa vừa phải phải thôi chứ!

_Cô...mắng tôi?-cậu thoáng bất ngờ trước thái độ đó của cô, lửa giận đã nhen nhúm trong lòng...

_Anh mù à. Có cận hay lòi gì cũng phải thấy mờ mờ chứ, trước mặt tôi đâu còn ai??-chửi tới luôn.

_Cô.. hừ chỉ là một thằng nhóc không hơn. Cô vì thế muốn mất việc??- kìm nén tức giận, giọng đe dọa.

_Hừ, chỉ bằng người không có đạo đức như anh không đáng để đánh giá và chỉ trích người khác- cô cũng không vừa, đáp lại.

_Cô...Sao, lại muốn ăn vạ? - không biết nói gì hơn. Cậu quay qua cậu bé, hất mặt nói bằng chất giọng khinh khinh thêm đánh.

_Em..em..hic.. không... - cậu bé đã khóc từ bao giờ, cứ lấp ba lấp bắp mãi. Vừa định nói không sao, đã bị cô dùng chất giọng lạnh không kém khí thế cậu ta nhay tọt vào tai.

_Em im ngay!!

_Aaaa. Hay cô muốn gây chú ý với tôi?? Loại như cô tôi gặp nhiều rồi. Giả bộ thánh thiện?? Hừ!! giả tạo...

_Hoang tưởng!! Đẹp thì có đẹp đó nhưng tâm hồn lại khiếm khuyết. Có cương thì mới thêm gây chú ý với loại người như anh!!

_Ồi chà, vậy sao?? Cậu nhếch miệng, cố tạo ra cái gọi là *sắc đẹp*. Cô gái này thật sự rất đẹp nếu không mở miệng, không thoa kem trét phấn và rất có khí chất. Cuốn hút nhất là đôi mắt màu khói ẩn ẩn tia xanh dương đó, nhưng cậu không tin có người con gái nào có thể chân chính bỏ ngoài mắt bóng hình của cậu. Trừ phi... cô ta là less hoặc dạng rộng hơn...

"Mẹ kiếp, lại cái bản mặt mốc đó. Được lắm!! Chị chơi với cưng"

_Chắc chắn. Tôi mắng anh mù hình như là còn nhẹ nhĩ?? Anh không những mù mà não còn chậm phát triển, tai thì nghe không lọt. Chỉ giỏi ảo tưởng, dây thần kinh "nhục" thì đứt hoàn toàn. Cả lương tâm cũng bị chó cạp mất. Cơ mặt thì biến dạng, khoe miệng cứ giật giật mà méo xệch qua một bên trông chẳng khác gì thằng dở cá ...

_Cô mắng đủ chưa??- nghe lời bình luận hết sức vắn vè của cô khiến cậu sôi máu. Cái cười nửa miệng người khác nói quỵn rũ lại bị biến thành *méo xệch* do *cơ mặt biến dạng*, gương mặt như ngọc tạc mà mọi đứa coi gái dòm là mắt trái tim, má ửng hồng lại bị cô coi như *thằng đó*. Giờ đây cậu chỉ muốn bầm vằm cô gái này thành trăm mảnh. Quanh đây vang lên tiếng cười lên khiến cậu sượng mặt. Tốt thôi nếu cô ta muốn...

Ghé sát miệng vào tai cô, nói bằng giọng đùa cợt chỉ hai người nghe làm cô ngửa gan ngửa phổi:

_Tốt, cô đã thành công gây được chú ý với tôi. Giờ thì tôi cho phép cô làm bạn gái tôi một ngày... "Để xem cô lòi mặt chuột như thế nào?". Nhưng rồi những gì diễn ra sau đó khiến cậu hồi không kịp...

_Anh...!! cái thằng điên này- cái hộp bánh Black Forest được cô bốc ra theo quỹ đạo phang thẳng vào người ai kia trước ánh mắt thất kinh của mọi người và cả cậu nữa... Cô thật sự đã tức giận rồi. Tên đầu cẳng vô liêm sỉ này. Dám thách thức sự nhẫn nại của Ngũ Hoàng cô, đúng là chán sống.

_Cô làm trò gì đấy, cô có biết tôi là ai không- Dẹp phăng cái gọi là *võ mồm* đi, anh xiết tay cô gần giọng đe dọa.

_Anh là ai thì liên quan gì đến tôi??--đáp tình ruồi, rút tay lại.

_Cô...tôi là khách hàng của cô- anh không tin cô không nể mặt.

_Tôi mặc kệ, đồ máu heo đông đặc, anh không thấy đứa bé còn nhỏ như vậy sao anh lại có thể làm cái trò bại hoại đó. Tôi không có khách hàng như anh. Này thì sạch sẽ, đồ chuột thí nghiệm, đồ công tử điệu đà. - Vừa nói cô vừa lấy khăn tay ra. Mọi người và cả cậu cứ tưởng cô định lau thì cô lại lấy ra thêm... Tiếng hít khí vang lên khắp nơi.

"Cô gái này không phải gan bình thường"

_Cô...cô...!!! -không còn gì để diễn tả thành lời, quá mất mặt!!

_Cô cái chi rứa? Tôi ư có đứa cháu hỗn xược như cậu...

_Hừ!! Cô...cô được lắm, ông chủ, tôi mong ông giải quyết thoả đáng chuyện này!!- không thể nói lý với cô gái này, gây với cô, cậu đã rút ra được một chân lý mới "đàn bà không chỉ phiền phức mà còn là động vật nói nhiều nhất hành tinh ". Ghi nhớ gương mặt cô để tiện việc điều tra và trả đũa, một đường thẳng bỏ đi...

_Hừ biến !! ĐI KHÔNG TIỀN- cô cười khẩy, nói với theo...

Chờ bóng cậu khuất sau cánh cửa. Cô mới quay sang cậu bé vốn xanh mét mặt, thần thờ ngồi yên chỗ cũ. Cô thở dài, hình như mình hơi xúc động rồi... Điều chỉnh lại tâm trạng, cô cúi xuống đỡ cậu bé dậy. "Em không sao chứ?" Cát giọng hiền lành như cũ. Làm ai ai cũng nghĩ cô "đa nhân cách". Thấy cậu bé đã đỡ hơn. Cô bảo là để cô đền cái bánh khác cho nó, nó cứ rồi rích xin lỗi vì đã gây rắc rối cho cô. Cô cười, ít nhất cô cũng giúp được một cậu bé ngoan và hiểu chuyện. Tên đó nhìn là biết gia cảnh không bình thường, nhưng dù có bị nghi ngờ, cô cũng không hối tiếc!! Quay sang mọi người cuối đầu.

_Tôi xin lỗi đã làm mất thời gian và phá hỏng tâm trạng của mọi người. Thật sự xin lỗi!!

Những tiếng đáp khách sáo vang khắp cả khu. Cô gái này tuy hơi dữ đến phá cách nhưng rất hiểu chuyện và trọng nghĩa. Những người trung niên và lớn tuổi cũng thấy tiếc và xui xẻo thay cho cô. Công việc ở đây lương rất cao vậy mà... Bên cạnh cũng có những ánh mắt "đáng đời" và "hả hê" khi người gặp nạn" của các cô tiểu thư và ánh mắt thích thú như xem một món hàng của mấy tay play boy đang dùng com tời tại đây...

_Cô ra hiệu bằng mắt cho ông Quản Lý giải quyết và rời khỏi hiện trường ...

...

Còn phần cậu. Về tới nhà, cậu cũng chẳng thấy khá hơn, tâm trạng lúc này chỉ có thể dùng bốn chữ "bom giật bom rung" để diễn tả, với cái bản mặt hậm hực đầy sát khí đó đã dọa biết bao nhiêu người giúp việc. Cậu tắm và lái xe đến bar của mình ...

_Điều tra nhân viên nữ ở Nhà hàng Sweet đường XX vừa gây sự với tôi ngay lập tức!! Mang rượu tới khu mật cho tôi...

Vừa bước vào bar, cậu đã phân phó cho bọn đàn em. Sau đó đi vào phòng riêng của mình. Tra thẻ và xác nhận dấu vân tay xong, cậu mệt mỏi nằm dài lên sofa. Một lúc sau, căn phòng khá rộng màu kem đó phát ra những tiếng rửa dai dẳng như gọi hồn...

_Mẹ kiếp con nhỏ đó!!

_Hừ, miệng lưỡi trơn tru lắm!! Đáng khen.

_Trốn cho kĩ vào. Có bản lĩnh thì đừng để tôi bắt được. Nếu không...

_Mà cô ta không ấn tượng gì với mình thật sao?? Hừ!! Chắc chắn là less rồi. Men thế cơ mà!!

_Nói lý sao?? Nực cười. Chỉ là giấy chết thôi!!

_Tôi sẽ cho cô biết thế nào là đụng người không nên đụng. Vương Lăng Hạo này chưa bao giờ ăn thiệt với bất cứ ai...

...

Một lúc sau, điện thoại cậu reo lên. Cậu nhìn số máy người gọi. Cười nhạt, cuối cùng cũng gọi...

_Alo

_Mày đang ở đâu?

_Không liên quan đến ông. Chuyện gì?

_Mày... Nhà thông gia và con Vỹ nó đang đợi mày đây. Về ngay.

_Chà!! Bỏ già đây là đang lo lắng cho hạnh phúc của tôi sao?

_Mày... mày

_Tôi về là được, Ok??

_Hừ, nếu mà còn hủi hôn, thì mày liệu mà ra khỏi nhà.

_Nực cười, ông đây là đang dọa tôi??

_Hừ. Mày giỏi lắm, nếu mất cơ hội này mày cũng chả có gì để chống lại tao. Cứ cố chấp nếu mày muốn ...

Tút...tút

_Vương Triết Hữu, ông cứ chờ đó. Sẽ có một ngày, tôi dành lại tất cả...

...

Căn phòng chìm vào trong im lặng sau câu nói đó, một lúc lâu sau. chàng trai đó như phát điên lên. Đập phá mọi thứ trong phòng. Những miếng của chai rượu đâm vào tay mà cậu chẳng mảy may cảm thấy gì... Tũn nhức, hận thù, chua chát đang dâng lên trong lòng cậu. Ngửa cổ tu nguyên chai rượu, dòng chất lỏng ấm nóng đó chẳng làm cho cậu khá hơn là bao... cứ thế, từ chai này đến chai khác. Hơi men làm cậu ngà ngà say, chợt nghĩ tới cô gái vừa gây sự với mình. Đôi mắt đó rất giống, thật sự rất giống nhưng cũng khác quá nhiều...

"Hàn Tử Du, tại sao tôi luôn luôn vô tình lấy cậu làm chỉ tiêu để so sánh con gái thế này... sao tôi chỉ thấy chỉ có cậu là phá cách một cách dễ chịu thôi chứ?? Mọi người đang nghi ngờ tôi là trai cong đây...

Games over thật sao?? Tôi không tin, thế quái nào lại tự tử?? Hahaha cậu cũng chỉ có thể thôi sao. Trốn chạy????

Cậu mà không xuất hiện, tôi sẽ không được chơi với cậu nữa. Tôi sắp đính hôn rồi!! Trò chơi do cậu đặt ra, chưa bắt đầu đã kết thúc, đùa thế quái nào chứ? Không bồi thường sao? Cậu đừng là đồ con nít ranh không giữ lời... 10 năm nay, Tôi thay đổi là vì cái gì?? Vì ai??

Hàn Tử Du, Tôi ghét cô!!

Mẹ ơi, con...#@S%&^* (mọt t/g bật mí nha^^)

....."

Cậu nghĩ bằng qợ và cứ thế... hàng mi dài rủ xuống đôi mắt đẹp khép hờ. Đôi mắt cậu dần chìm vào bóng tối và đến một khoảng không vô tận...

...

Còn phần cô, sau khi cầm sấp tài liệu mà ông John (ông quản lý á) đưa cho... Ba chữ Vương Lăng Hạo đập vào mắt cô như một hồi trống... Nhìn chăm chăm vào sấp giấy, khúc miệng giật với độ 3s/1c...

_Thằng này, cậu khác quá. Tôi bị cậu dọa choáng rồi đây !!

_Tài tình thật. Thay đổi quái gì mà càng chướng mắt thế này..

_Không có duyên, làm ơn hãy là không có duyên... Có duyên là tôi chết chắc!!

_Thiên ơi, ông tợ, bà nguyệt ơi!! CHÚNG CON KHÔNG CÓ DUYÊN phải không???

_uhuhuhu, biết thế an phận ngủ ở nhà rồi!! Trời ạ!!!!

_Hừ, gặp thì sao. Có đánh chết tôi cũng không thích cậu. Hừ có phá nát cả gia tài tôi cũng phải thắng trò chơi này.... mãi mãi. Mãi mãi, Hiểu không hả???

_uhuhu thiên ơi, ông nội ông cố ơi. Lỡ thằng cha đó phát hiện ra con thì thế nào bây giờ...

_...

_...

_À mà. Ahahaha màu mắt, ahiih màu mắt thay đổi rồi mà. Có mà thần thánh mới biết!!!

_Vương Lăng Hạo, đừng để tôi gặp lại. Nếu không.... ahahaha

_Muahaha, Tôi đã trở lại và lợi hại hơn xưa!!

...

Chìm trong mớ suy nghĩ điên rồ của mình, rồi cứ cười khanh khách. Quả thật, giọng cười của cô có sức công phá lỗ tay rất mãnh liệt làm người tuần tra khu bí mật của Sweet không biết đã rụng lóp da đã điều lần thứ bao nhiêu...

Chap tới, Mọc Thiên Lam xuất kích (tên giả của cô đó). Đi học hành là đi học hành...

Muahahaha. Các bạn nghĩ lễ và đọc truyện vui về (^@^)

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trường Mới... Trai Xinh Vs Gái Bạo

Bạn trẻ Việt Nam có câu:"Cái đẹp đè bẹp cái xấu"

Con người thường phân biệt đối xử với người khác dựa trên vẻ bề ngoài của họ - là nền tảng tạo ra sự bất bình đẳng, phân biệt giới tính, hoàn cảnh gia đình trong xã hội...

Cô công nhận điều này. Ví dụ như:

Người đẹp có được nhiều đặc quyền hơn người xấu..

Người đẹp có sức thuyết phục hơn người xấu..

Người đẹp thu hút được nhiều sự tin cậy hơn người xấu.

Người đẹp thường được ưu tiên và được khoan hồng hơn người xấu.

.....Vân..vân và vân vân!!

Dù ngày nay, mấy bà cô văn học cổ điển vẫn hay lập đi lập lại cái cụm từ "Hồng nhan bạc mệnh" nhưng cô lại nghĩ khác... đó là "hồng nhan bạc... triệu". Một vẻ ngoài hấp dẫn, ưa nhìn à không phải, "thèm nhìn" luôn luôn hấp dẫn người xung quanh. Có thể mang lại rất nhiều lợi ích, bất kể công việc hay gia cảnh của bạn là tiêu thư hay chỉ là... cô bé bán diêm. Bạn có chắc nếu cô bé bán diêm đó xinh đẹp *phong tình vạn chủng* vạn người mê thì khi đi bán diêm cô bé có bị bơ lùn này tới lùn khác không?? Có vì cái vụ không giày không áo ấm mà chết vô duyên như vậy không?? Câu trả lời là không nhé!! Vì đa số con người là động vật yêu bằng mắt, họ sẽ giúp và nghĩ "Ôi! cô bé "ĐÁNG YÊU" tội nghiệp" ... Đây, chắc chắn luôn đấy =)).

Chính vì vậy mà cô luôn đề nguyên gương mặt của mình mà không hoá trang dù đang làm nhiệm vụ. Với cô, đó là *lộc trời*, nên chẳng có gì phải che giấu cả...

Trở lại chuyện chính, hôm nay cô đi học!!

Lý do vì sao phải đi học? Có nguồn tin tân thủ lĩnh X_Line sắp tới đang theo học ở đây, thêm nữa trường này do kẻ tình nghi thứ nhất có liên quan đến vụ án 10 năm trước là nhà Bourbon(1 trong 4 gia tộc ở Pháp ý, chương 7 mình có đề cập mấy dòng) và các thế lực lớn khác trong gia tộc ở Anh, Nga, Đức, Trung Quốc và Việt Nam liên minh dựng nên. Được mệnh danh là trường quốc tế có nhiều chi nhánh nhất thế giới. Với tổng cộng 5 trường, Bốn trường kia được xây dựng và chịu sự quản lý tại Anh, Nga, Đức, Pháp. Trung Quốc với Việt Nam hợp nhất nên giáo dục và thống nhất dựng bên Trung vì đất rộng....

[không phải t/g chê VN đâu (T^T), tại ghi vậy cho hợp tình hợp lý, chứ nếu không hợp, đất nước mình thật sự rất khó để xây nên một trường đẳng cấp quốc tế đứng đầu. Nhưng mà *vai chính*, đúng vậy *vai chính* VN mình dành sạch sành sanh, VN vô đối, VN nổi trội=)) nên đừng phang gạch t/g]

Cô đến đây từ hai tháng trước. Còn về phần tại sao bây giờ mới xách dép đi học là vì kỳ nghỉ đông ở đây. Trong thời gian này, cô đã cất lực nhồi nhét kiến thức. Đừng nghĩ cô trông siêu vậy mà lắm, cô cũng cần phải học tập!! Trường dành riêng cho những người thừa kế, cậu ấm cô chiêu các thế gia và thành phần "chí lớn" tài cao. Nên nội dung học chỉ là giúp bạn làm thế nào để xử lý tình huống, làm thế nào để làm giàu và giải quyết các vấn đề khác trong kinh doanh là chính, chương trình học dạy thực hành chiếm 90/100 chứ không đơn thuần chỉ là lý thuyết trên những mặt chữ con số vô vị nữa.

Dân gian có câu" người tính không bằng trời tính" Vốn nghĩ đến đây điều tra thôi ai ngờ phải vận nát cả chất xám như vậy để thi đầu vào. Mặc dù cô có thể hiện ngang mà dốt thẳng vô luôn nhưng như thế sẽ gây nghi ngờ không đáng có, đành phải giả vờ là "học sinh nhận học bổng". Gì chứ tính toán kẻ khác thì cô giỏi chứ việc tính đường đi nước bước trong kinh doanh là cô thuộc dạng gà mờ. Nhưng không sao, trời ban cho cô có được sự nhanh nhạy và khả năng thích ứng tốt nên cô cũng tương đương với người có IQ 200 nên việc này cũng không phải quá khó khăn. [Không vô lý nhé, bên biệt kích Seal nó đòi hỏi IQ trên 160 không ấy]

Trong cái rủi có cái may. Điều cô thấy thích nhất ở ngôi trường này đó là được diện đồng phục chứ không phải đồ thường, vậy thì cô không còn cần phải tốn tâm tư của mình đi dọn dẹp tủ đồ và mua thêm cái loại quần áo gọi là "bà ba" cho đỡ *nổi trội*.

Thời điểm 8h AM (học từ 9h->3h)

Cô thức dậy làm vệ sinh cá nhân và vận lên người bộ đồng phục, nhìn vào gương cô cũng phải vỗ tay khen đẹp. Nói sao nhỉ? Trông rất sang chảnh!! Có thiết kế đồng phục theo phong cách thanh lịch đúng chất thượng lưu. Vẫn là kiểu váy xếp hai ly mặt trong bản to màu nude thường thấy, váy có độ ôm vừa phải và xoe nhẹ nên khá thoải mái khi di chuyển, bên trong là áo sơ mi ngắn tay điểm bằng những hàng nút màu ghi. Nhấn nhá thêm cái nơ được thắt từ dây mảnh trông vô cùng thanh tao với áo vest màu navy kiểu cách. Khoa trương hơn một chút với logo ngôi trường NAVEEN danh giá in trên vai. Sự kết hợp màu sắc hài hòa đã giúp tôn lên sự nhã nhặn và thanh lịch nhưng không kém phần sang chảnh của giới nhà giàu.

Như đã nói, cô không che giấu vẻ đẹp của mình. Đúng! Chỉ có mấy đứa ngu mới che mà thôi. Buột tóc đuôi gà và để thêm mái ngố, trông cô năng động và dễ thương chả khác gì mấy đứa học sinh cấp hai loi choi lóc chóc yêu đời..

Sweet cách trường 150m, Cô vác balo lên vai và quyết định đi bộ. Nhưng cô nào có biết mọi ánh mắt đang đổ dồn về cô như sinh vật lạ. Chả là, trong

cái thành phố to lớn này không ai là không biết đến trường NAVEEN, nhưng điều làm họ ngạc nhiên hơn đó là việc một cô gái học trường NAVEEN mà lại cuộc bộ đi học sao? Cái trường thần thánh đó sẽ không có chuyện học sinh chịu bị "chìm" nên cái gọi là gần nhà thì đi bộ là chuyện xưa nay chưa từng có...

_ Gì chứ, học trường NAVEEN mà đi bộ sao, mới mới hả?

_ Nhỏ mặc đồng phục trường NAVEEN kia nhìn xinh quá nhỉ, trông cái bộ dáng nữ sinh ngoan đi bộ chắc không phải con nhà giàu rồi, chắc là được học bổng của trường đó thôi!!

Mấy lời bàn tán đập thẳng vào tai, mắt cô sáng rõ, trong lòng thì thầm giờ ngón cái lên mà khen ngợi "tốt tốt, trí tượng tượng rất tốt. Ahaha đột nhập thành công"

Cô đứng trước cổng trường ngấm ngĩa mà không biết rằng xung quang cô có một vài người thấy cô lại chỉ trỏ mỉa mai.

_ Trời ạ đi bộ!! Lại có đứa nghèo mà muốn bay cao.

_ Hừ, nhìn là biết thâm mĩ, chắc muốn vào đây đây tìm đại gia.

_ Vịt mà muốn làm thiên nga.

_ Thôi đi mày ơi, người ta vậy là chuyện của người ta, nói lớn như thế làm đồ vỡ kế hoạch đục tiền trộm cướp của người ta bây giờ

_ Ahaha...

Thật khó nghe, trên đường cô cũng bị soi không ít nhưng mà họ chỉ đơn giản là bình phẩm mà không có ác ý. Việc nhận học bổng vào cái trường đẳng cấp thế này cũng không phải chuyện dễ. Thế mà cái bọn mặt bột mặt phấn này cứ máu dồn lên não mà mắng như đúng rồi ý.

Cái gọi là *đuôi gà mái ngố* dễ thương bị nhìn thành *không có tiền* làm tóc, gương mặt thanh thoát không trang điểm lại bị nhìn thành *không có tiền* mua đồ mĩ phẩm, đi spa,... Cái gọi là *thiếu nữ đi bộ trong nắng vàng* lại bị soi thành *nhà không có tiền mua xe* ..hay dạng vậy hoặc dạng rộng hơn...

Đại gia sao? Chì đây không cần. Trèo cao sao? Chì đây vốn cao khỏi cần trèo. Xấu sao? Bước ra so. Thâm Mĩ hửm? Tao nghèo mà làm quái gì có tiền đi thâm mĩ. Nói ngu như heo vậy, không biết làm quái gì mà lên lớp được nữa...

Bỏ qua con máu đang soi trong lòng, cô tung tăng vào trong. Trường NAVEEN được xây theo kiến trúc Châu Âu, mang đậm phong cách quý tộc, vừa cổ kính vừa sang trọng, cô vừa đi vừa gật gật ra ý rất hài lòng. À ừm... Việc đầu tiên là phải làm là đi gặp hiệu trưởng và xác nhận thông tin nhập học, việc thứ hai là đăng ký ký túc xá, thứ ba là phải đi tìm lớp học, thứ tư muahaha là phải tỏ ra trong sáng hồn nhiên, dành được nhiều ưu ái và nhận đặt cách của mấy tay công tử nhà giàu. Đúng!! Nghèo mà đẹp, nghèo mà dễ thương là mấy thằng đó mê tuốt tuốt... Sống là phải có chỗ dựa!! Mặc dù cô sẽ không bán mình để chấp nhận ai nhưng cũng phải làm cho họ ngấm nếm mình, lỡ một bị gì còn có mấy chàng bênh vực, đặc biệt là với thân phận hiện giờ...

Cô học hành rất siêu nhé!! Bài test kì trước cô đã bỏ luôn 5c không làm. Đơn giản là vì *nội quá không tốt*. Ấy vậy mà nó vẫn quát cô luôn vào lớp chuyên H2. Quào, cô tự hỏi, lớp này là "chuyên" ngành, vậy mấy lớp dưới là "chiên" đậu phụ chắc... Mà hoi, quan tâm làm gì, tói luôn!!

..

- Chào các em, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới. Em vào đây- bà cô nghiêm khắc nói như ra lệnh. (Câu nói bắt hủ đây mà, t/g tự hỏi sao trường t/g không có?? Á có lẽ vì trường t/g đi trước thời thế, bỏ mệ nó cái gì là lẽ nghi rồi ==))

Cô bước chân vào lớp, lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô..

1s

3s

5s

Ôi chà.... dễ thương quá ta. Tiếng tru dài của cả bọn đục rựa làm cô thầm đắc ý.

Bọn con gái thì cứ trưng ra bản mặt móc meo đầy *thiện ý* như cô đang dành Ôxi không cho bọn chúng thở vậy, đứa mặt đen, đứa mặt hầm hầm. Ôi chào! tôi là tôi hiền lắm!! Ok??

_ Bạn gì ơi!! Giới thiệu chút đi.

Tiếng gọi đường mật thềm đánh của thằng nào đó làm cô muốn tắt nghẹn mạch máu. Nhưng... Muahaha tốt tốt, bước tiếp theo. Quyển rũ!!

_Chào các bạn, mình là Mộc Thiên Lam, thành viên mới của lớp mình. Rất vui được gặp các bạn.

Một lần nữa, lớp học lại nhộn nhạo lên hẳn, cô cười nụ cười tỏa nắng, tỏa bắp non(răng đầy), con trai trong lớp gần như bị cô *gây thiện cảm* ngay phát đầu tiên. Nhưng bỗng nhiên, nụ cười trên miệng cô vụt tắt, mắt chớp chớp, miệng run rẩy thực sự...

Bàn cuối một tên con trai bắt chéo chân gác lên ghế, lạnh lùng hướng mắt nhìn ra cửa. Hắn đẹp lạ đẹp lùng, đẹp rạng ngời ông mặt trời, đẹp muốn lòi mắt... một người con trai đẹp chừng ấy, khí thế phong tình chừng đó... tại sao thiên lại ưu ái cho cô gấp đến ba lần?!

"Thực sự là trên đời có thứ gọi là mối tình oan gia sao? Uhuhuhu Nguyệt lão, người già nên lắm cảm rồi phải không, con với thằng đó không hợp đâu uhuhuhu, hẳn sẽ nuốt xương con mất uhuhu"

Cô khóc than trong lòng. Biểu tình của cô được thu vào tầm mắt cả bọn trong lớp. Sự thống khổ biến thành sự thèm khát. Và...

_Lại nữa sao, haizzz đúng là con gái!!

_Hừ, con hồ ly.

_Sao tao lại không được như Vương Lăng Hạo chứ, rõ đời.

_Hừ! Lăng Hạo đời nào thích loại con gái nhìn cậu ấy thèm khát như thế!

_Chỉ giỏi trưng vẻ mặt thèm trai ra.

_Haizzz gái thì nhiều mà con nào cũng... haizz

_...

..

Từng câu từng câu lọt vào tai cô như bom dội. Hừ không thèm hình tượng hình tiếc gì nữa, cùng lắm thì dọt thôi.

_Mất các người mù sao? Không mù cũng thấy mờ mờ chứ, thế quái nào lại thành tôi thích cậu ta, HẢ? (Câu cửa miệng của cô)

_Ồ hay con này, thế ánh mắt đưa tình của mày dành cho cậu ấy là thế quái nào?

_Bộ tui tao ngu chắc.

_Ừ đây, cái gì mà đưa tình ... là ánh mắt thù địch, là ánh mắt thèm bằm vằm tên cương thi sống đó ra đây.

_CÁI GÌ?? -cả lớp thất thanh la toáng lên, trong trường này có người dám mắng Vương Lăng Hạo. Từ khi nào mà nhân vật truyền kì này xuất hiện trên Trái Đất vậy? Nhưng họ nhanh chóng nghĩ cô chỉ muốn gây chú ý và lại trưng ra cái mặt "ta đây biết tổng" liếc xéo làm cô muốn tăng xông máu.

Kèm theo sự nháo nhào đó, "Ai kia" mới thu hồn về cau mày quay sang. Mặt đối mặt, mắt đối mắt, biểu tình của cậu cũng không khác cô là bao, sau 10s ngó tầu, cậu lấy lại phong độ mà cười cười như thằng trốn trại, phát ngôn gây xôn xao dư luận.

_Chào học sinh mới, từ bây giờ trở đi, cô được đặt cách ngồi cạnh tôi!

_CÁI GÌ? -lại thêm một màn la thất thanh như cháy nhà của bọn con gái cùng toàn thể ánh mắt trợn ngược của bọn con trai.

Ta phi. Cô đứng hình, thậm rủa tên đề tiện này thật nham hiểm và nhỏ mọn. Muốn trả thù sao? Dễ ăn lắm em trai ạ!!

"Lam không ghét trai đẹp, là Nguyệt Lão ép Lam ghét trai đẹp

Lam không muốn chơi trội, nhưng là thằng cha này ép Lam chơi trội.

Ồk, được thôi. Oan gia thì oan gia, Lam sẽ cho Hạo được biến thành Oan hồn trong tức khi"

_Anh bạn XINH TRAI này, anh nghĩ anh là thánh MÃU sao? Sao tôi phải chịu sự sắp đặt của anh? Thật nực cười, Giáo viên còn chưa lên tiếng, anh đã nhảy tọt vào. Chắc chắn, tôi thật sự nghi ngờ sinh vật không biết trên dưới như anh lại có thể tồn tại trong "gia đình" H2 hoà đồng, đáng yêu này đây- những từ chỉ phải nữ dường như được cô nghiền răng mà nói, ngôn ngữ sắt bén, khí thế hơn 10 phần Vương Lăng Hạo. Lâm Cho cả lớp cứ vang lên tiếng cười khúc khích, cả giáo viên cũng không ngoại lệ. Cậu đen mặt liếc quanh lớp, tiếng cười ngưng bật nhưng cái vai run run đã bán đứng đa số các thành viên trong lớp, đặc biệt là cánh mày râu, ánh mắt họ hiện rõ sự tán thưởng dành cho cô. Có lẽ cả đám đã chịu sự tui nhục khi bị chìm dưới ánh hào quang mang tên "Vương Lăng Hạo"

_Hừ chứ cô nghĩ, trong cái lớp này nếu tôi không cho phép, ai dám cho cô ngồi??- Cậu nhìn cô trưng ra bộ mặt "Tôi là boss" đắc ý nói.

Cô nghiêng răng nhìn cậu bằng nửa con mắt. Trời ạ cái bản mặt quan tài. Giỏi lắm, ngày xưa nói ít nhưng có cá tính, bây giờ nói nhiều nhưng mất mẹ nó cái

gọi là bản lĩnh đàn ông. Bình tĩnh nào, phải tự tin đứng lại, và cô đã mỉm cười, nụ cười *sát trai* nhất có thể làm mấy đứa con trai và ai kia cứ ngớ ra. Tự nhiên cười chói sáng như vậy ai mà chuẩn bị tinh thần nổi.

_Được rồi. Tôi hiểu.

Giật mình, sao tự nhiên ngoan ngoãn vậy?

_Vậy tốt, mang cặp sách cô xuống đây- dù cô ta có giở trò thì có sao, Vương Lăng Hạo này không ngăn bất cứ ai.

_Ấy chết hình như tôi nói thiếu rồi- lấy tay gãi gãi đầu, làm mặt thỏ trong đáng yêu cực. Cậu nuốt ngụm nước miếng, có gì đó bất an.

_Tôi vừa hiểu ra "Không thể thể lấy lòng dạ con gái để đo với trai gay. Vì trai gay là kết tinh của những động vật tự tin thái quá về bản thân và lòng dạ nhỏ nhen còn hơn cả con gái".

Dứt lời, cả lớp cười ầm lên, khá khen cho mấy cô tiểu thư cứ kìm nén mà tai đỏ mặt xanh, mấy bạn nam thì khoa trương hơn, lật luôn cả bàn. Giám thị cứ thấy là lạ, dù lớp chuyên rất không quy củ không coi ai ra gì nhưng cũng chưa bao giờ gây mất trật tự như thế bao giờ.

_Cô... có ngon thì nhắc lại- quá đáng, cậu đã nhượng bộ lắm rồi. Trai gay? Chưa có ai nào dám thách thức giới hạn cuối cùng của cậu như thế, chưa kể để còn là một đứa con gái.

Thấy hắn đã nổi giận cô cũng không tiện chọc thêm, nhún nhún vai. Bơ luôn cậu ta. Quay sang cô giáo đang đứng lớp, đứng mực lên tiếng.

_Trường này chuyển lớp thế nào, thưa cô?

Nguyên lớp chấn động, cô ta thật sự không gây chú ý tới Vương Lăng Hạo mà thực sự ghét cậu ta sao? Thậm chí nhìn điệu bộ và cách nói chuyện của hai người cứ như kẻ thù, nhất quyết phải người chết ta sống mới thôi. Ra vậy, họ trách lầm cô rồi. Bọn con gái không còn thấy cô chướng mắt, không còn ánh nhìn sát lạnh khi nãy nữa. Tụi con trai thì cứ mắt trái tim, lòng thầm nghĩ" Con gái là phải như vậy, không nhìn bề ngoài mà đưa theo". Giáo viên cũng không kém cạnh, đây là một trong những lớp đứng đầu trường với nhiều đặc cách đặc biệt khác hẳn với những lớp dưới. Vậy mà...

_Trường chia làm hai học kỳ. Vì mới vào học, em có thể chuyển lớp vào kì thi giữa kỳ dựa vào thành tích. Nếu được loại xuất sắc em được phép chuyển lên H1, hoặc đi xuống khi điểm không cao.- dù sao cũng là giáo viên, ít nhất cô cũng phải có trách nhiệm trả lời được những vấn đề của học sinh. Khi cô bé này vừa bệnh vức vừa mắng trả lại Vương thiếu cô đã rất ấn tượng. Cô thật tình không muốn em ấy chuyển lớp. Với lại lớp này, là lớp tuyệt nhất NAVEEN.

_Vậy là em thật sự... thật sự phải ngồi với hắn sao ă? - ráng gặng ra những giọt nước phủ quanh con người làm nũng với cô giáo, giờ chỉ có cô ấy mới giúp được mình thôi. Và ta đã có một bộ dáng cô gái yếu đuối cần được bảo vệ, làm bao nhiêu chàng trai như điên loạn. Chỉ hận không đập được tên ôn thần ác sát đã gây ra tổn thương cho cô...

_Cô... rất tiếc em à!! -cô thở dài, cô thích con bé nhưng cô càng không muốn mất việc.

_Dạ, em hiểu. Thật sự là chủ nghĩa tư sản quá tàn ác- quẹt phẳng cái bộ mặt bé mèo. Cô liền ngang bước xuống chỗ ai kia đang nhếch mép cười cợt. Cả lớp ai ai cũng hứng thú chờ màn kịch vui. Cô quăng balo xuống ghế, lại nhìn hai cái chân dài bắt chéo rất có nghệ thuật đang để lên bàn, cô cất giọng như ra lệnh.

_Chào. Cảm phiền anh nhắc chân ra khỏi bàn tôi!!

_Nếu tôi nói không?- hừ, dễ dàng vậy sao?

_Tùy anh thôi. Nếu anh trụ được!

_Ý cô là?

RẦM

Một cú đập trời giáng của cô rơi xuống một góc bàn. Cả bọn và cậu đều nuốt ngụm nước miếng và hít một hơi khí lạnh. Bạo lực, lực đạo cũng quá mạnh mẽ. Ai cũng thầm xếp cô vào những người không thể động rồi chờ phản ứng kế tiếp.

_Tôi cho anh 3s để lê cái chân ra khỏi phần bàn của tôi. Nếu không muốn què thì... cứ tự nhiên.- Khí phách

_Hừ, coi như cô giỏi! -"Chết tiệt, nếu cô ta là con trai thì... trời ạ! sao nhỏ này lại là con gái?? Hả, có con gái nào như cô ta không. ?"

Tiết học qua đi một cách nhàm chán và lạnh gáy với sự thoát hơi nước cao độ của giáo viên và học sinh dành cho cái bàn cuối. Cái mùi nguy hiểm rình rập khiến họ toát mồ hôi hột và thầm than trong lòng...

Mấy chap sau mình sẽ rút ngắn chap lại. Đơn giản vì, dài nó ngán @@ với lại sau này mình viết theo lối hài hước nên phân chap thì dễ hiểu và bao quát hơn. Các bạn đọc truyện vui vẻ, có gì không vừa ý cho mình nhận xét nha ^-^

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lạc Vào Động Ngôn Tình

Thời điểm 11:00 AM

Reng Reng =====>> Giờ ra chơi, giờ ăn com tên tên ten (^_^)

Nhẹ nhõm!!

Đây là cảm xúc của toàn thể học sinh và giáo viên lớp H2. Ngồi yên học bài, hạn chế mọi hành động tối thiểu đến mức gần như không nhúc nhích này giờ thật là làm bọn họ như biến thành xương khô. Cử động một cái là các đốt xương cứ thay phiên nhau kêu "rộp rộp"

Cô và cậu vẫn ngồi yên như thế. Không ai nói ai câu gì. Không khí im lặng đến mức quý giá. Một lúc sau cô tính đi kiểm gì ăn thì bỗng nguyên một đám bạn nữ đến chỗ cô. Làm cô thẫn thờ mở mắt, tưởng mình bị tẩy chay..

_Thiên Lam này! Cậu xuống Canteen với tụi mình không? Nhóm con gái H2 tụ họp ăn một bữa cho hoành tráng ==))

_Ừ, đi nhanh nào, đừng ngại - một bạn khác

_Các cậu thật sự mời mình sao?- cô hơi bất ngờ, cô cứ nghĩ tiểu thư nhà giàu là phải điệu ngoa như mấy mẹ ở cổng lúc sáng mới đúng chứ? Nhìn lên cô bạn vừa nói, cô khá dễ thương trong mái tóc vàng xoăn ngang lưng cùng đôi mắt xanh dương trong suốt. Nhìn là có thiện cảm.

_Ừm xuống cùng đi, mắc công có người làm phiền-cô bạn nói, có lẽ là tiên phong trong đám con gái.

_Vội lại bọn tớ cũng xin lỗi vì hiểu lầm cậu. Lớp mình lúc này có mắng cậu nhưng tại vì tụi mình ghét mấy con hám trai lắm. Trông vậy mà lẳng lơ - nữ 1

_Mà cậu là học sinh học nhận bổng mà nhì, đi cùng đi. Mấy mẹ chảnh chọe ở dưới thường hay gây hấn lắm- nữ 2

_Được rồi. Cảm ơn các cậu!! Tớ cứ nghĩ mình bị cô lập rồi.

_Hey, chúng tớ có học thức và mắt nhìn đàng hoàng đấy. Lam!! Cậu rất bảnh- nữ 3

_Thôi được rồi, tớ chả ham cái danh đó. Người gì mà...

_Thôi thôi... xuống nhanh. Đói quá- cô bạn tóc vàng giục

_À mà này!!-cô gọi với theo

_Gi?- cả đám quay phắt qua

_Cậu cậu tớ tớ nghe giả tạo thế nào ấy. Tớ... Tớ chả quen- nó lúng túng nói trong ánh mắt sốc của cả bọn.

_Ahahaha, good good. Phát ngôn chuẩn đấy. Con gái lớp mình toàn xưng nhau mày mày tao tao không ấy- bạn khác.

_Gi??- cô la toáng lên. Mấy cô này cũng phá cách không vừa đâu. Nhưng... có bạn thật tốt

_La gì mà la. Mày có đi không thì bảo?

Thế là cả bọn dắt nhau xuống canteen.

Lúc đi ra phía cửa, cô lơ đãng ngó sang hán và có hơi nhíu mày "tên này đang dừ eo nên không ăn sao? Mà hán không trả thù mình à?"

Cậu ngồi nghe mp3 nhưng cũng nghe hết thấy câu chuyện của bọn họ. Miệng nhếch lên một đường mặt trăng khuyết khá mờ nhạt.

"Cô ta đúng là khác loài"

Hai tháng nay cậu đã cho người lùng sục khắp cả Bắc Kinh nhưng không thấy bóng dáng của cô. Cứ như bốc hơi khỏi Trung Quốc vậy, nghĩ cô ta chắc trốn rồi nên cậu cũng không còn bận tâm quá nhiều. Lúc dừng tìm kiếm trong vô vọng thì cô lại xuất hiện. Có lẽ thiên cũng đang giúp cậu rửa hận đây mà.

Nhưng có thể biến mất như thế, thật không đơn giản. Nghĩ rồi cũng lếch xuống canteen, cậu cũng hơi đói...

Trên đường đến canteen, nhóm nữ sinh H2 với quy mô 16 người đang làm tâm điểm chú ý cho cả trường. Đặc biệt là cô bạn mới cao ngất ngậy đi đầu trong nhóm. Vừa cao vừa đẹp ngời ngời như tiên nên đi đến đâu mấy nạn nam cũng nhường đường. Bọn cô đi trong ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen ghét của học sinh nơi đây. Chẳng là, lớp cô không những là một trong những lớp chọn đứng đầu mà còn là lớp có nhiều trai xinh gái đẹp nhất. Giả dụ như thằng cờ hó trên kia...

_ Gen đẹp của lớp mình tội quá chúng mày ạ? Cả đám cứ nhìn chúng ta muốn nổ đom đóm- cô buộc miệng nói làm cả đám cười khúc khích.

_ Mày chiếm mất top 1 của lớp rồi con ranh- ns1

_ Nó đang quần cáo ngằm đấy mày ạ!- ns2.

_ Nghĩ xấu tao không..

_ Chứ còn gì nữa, haha- Jun (cô bạn tóc vàng ý)

_ Ôi mấy con hay lừa này!! -cô biểu môi, ném cho cả bọn ánh mắt khinh thường làm cả đám cười rộ lên. Nói thì nói vậy chứ cô cũng vui lắm. Bọn họ rất dễ nói chuyện và hay bày trò trêu chọc. Thật sự đoạn đường dài từ H2 xuống Canteen tuy xa vậy mà đi không ngán. Ôi H2!! Lớp cá biệt...

...

Trong Canteen

Bọn cô đứng trước cái "sạp bán đồ ăn 4* vàng". Ôi mẹ ơi, trường quốc tế có khác. Cả "sạp" đồ ăn cũng sang chảnh như nhà hàng vậy. Cô thấy mấy đứa nó cứ đứng như trời trồng nhòm thực đơn mãi mà chả chịu gọi món, bức cả mình, chờ bọn nó chọn chắc cô đói rụng rời chân tay luôn quá.

_ Sao bây không chọn lẹ lẹ cho tao nhờ!!

_ Yên nào, Tụi tao đang ngẫm cứu-1 đứa nói

_ Ta thấy Bò nướng vĩ kiểu Pháp ngon quá mày ạ!

_ Nhưng tao thấy gà ghiweck hấp dẫn quá!

_ Mày nhìn cái món...

_ Đẹp ngay!! Nói, cả bọn có bị dị ứng gì hay không?, giọng nói oanh vàng của cô cắt ngang, làm bọn nó sợ hãi sợ hùng. Lắc đầu lia lịa.

_ Tốt, tao gọi!! ANH ƠI CHO 8 PHẦN PIZZA SALAMI PEPPERONIS, 16 PHẦN CƠM FURIKAKE GOHAN, 16 PHẦN BÁNH PANC KIỂU MÌ, 16 PHẦN TOM YUM RAMEN, 16 PHẦN MÌ Ý ĐÚC LÒ, à 16 PHẦN LATTE MACCHIATO... gì nữa nhỉ? NHIỀU ĐÓ TRƯỚC ĐI ANH!!

Mồ hôi(- -!!) quạ kêu quác quác trên đầu, không khí im lặng thậm chí có thể nghe tiếng muỗi bay vèo vèo đâu đó... Tiếng cô rất lớn, không! phải ví như là level maximum của mấy cái xe kéo kéo mới đủ trình để so. Ai ai cũng đổ dồn về đội ngũ H2, không đúng là cô bạn như tiên kia. Đâu có ai ngờ cái miệng bé xíu xinh xắn ấy lại thốt ra 1 slot đồ ăn cho 30 người ăn mà vẫn thừa như thế. Tuy là tình trạng bỏ phí thức ăn khi gọi quá nhiều món của mấy cô tiểu thư không phải là tình trạng gì hiếm, nhưng một lúc nói ra nguyên dàn các món khác nhau mà không ngẫm nghĩ món đó có ngon hay dở, không lựa chọn dai dẳng, nói không đứt quãng và không chần chừ thì đây có lẽ là lần đầu tiên họ nghe được.

Sốc thì còn nhiều người lắm, chẳng hạn như anh phụ trách khu lấy thức ăn bên cô và tập đoàn 15 cái mỏ chữ O của mấy bạn gái H2 chưa kịp khép. Thêm cả "ai kia" đang từ xa nghe thấy mà suýt trượt chân.

Đã vậy còn thêm cụm từ "gì nữa nhỉ? nhiều đó trước đi anh"

Oanh động, quá oanh động !!

BÉP

_ Hâm à! Lại kia ngồi chờ đi- Cô vỗ tay cái bếp thật to để hoá giải mức độ ngổ tào của cả bọn..

_ Trời ơi Lam!! Mày điên à. Ăn như hạm vậy má- con Jun lấy lại tinh thần đầu tiên. Vỗ trán mà nhìn cô như không thể tin.

_ Đúng đó, mày điên thật rồi!!

_ Uhuhuhu, ai biết có ngon hay không chứ?

_ Lam ơi là lam, tao đang bận dưỡng eo đấy

_ Uhuhuhu, t bị biếng ăn. Mày kêu mấy món lạ hoặc hoàn hoàn ở đâu không làm sao tao nuốt nổi. Hà??

_...

...

_ NÍN, CÓ TIN TAO KHÔNG??- nghe câu nào cũng toàn nói mình điên. Ai mà không tức chứ.

_ Không!! - đồng thanh tập 1

_ Cái gì? why?

_ Linh cảm- đồng thanh tập 2

_ Giỏi lắm mấy bé bị ạ, xiu mà xin thêm là chị bầm mấy cung thành thịt nát.

_ Mẹ chứ! Chỉ giỏi hù dọa.

_ Ồ, ăn thì ăn, tụi tao đâu như mày. Nhiều đó mà còn đòi xin thêm. Có mà nằm mơ.

_ Tốt thôi- cô nhún vai, cười ma mẫn. Mấy món đó toàn kích thích vị giác không, đặt biệt nếu ăn theo thứ tự sẽ không ngán như người ta vẫn nghĩ.

Thấy không khí im lặng tự nhiên xôn xao đến lạ lùng. Cô thật sự như có cảm tưởng mình đang ở buổi ký tặng của mấy sao Hàn. Thật tình không dòm cũng biết là ai.

Trực giác cho cô biết? Làm to, mấy con mẹ mấm dô* cứ hồ thấy "anh ấy" là tru lên giọng cái lưng tê tâm liệt phé như "trời ơi em yêu anh", "Anh Lãng Hạo, ngồi bàn của tụi em nè", "Ôi! Anh ấy vẫn phong độ như ngày nào"...vân vân và mây mây.

Ta phi, phải nói là không còn cái gì gọi là danh dự và thể diện. Bộ mặt chị em phụ nữ bị chúng nó xé toạt không chịu nổi, bây giờ dù có là mẹ Nữ Oa hiện thể cũng chẳng vá nổi. Ấy vậy mà thằng cha nào đây vẫn cái trưng cái mặt nạ cáo già cười cười làm mấy đứa nó như bắt được cục vàng bạc tỷ mà ngất lên ngất xuống!! Cười trong khi mắt thì lộ vẻ khinh thường? Cười mà toả khí lạnh? Hừ thẳng thích chơi trội. Bày đặt "hạnh nùng" cơ đấy!!

Từ lúc vào cậu đã nhìn cô, Biểu tình khinh bỉ đó cậu trông thấy rõ mồn một. Rõ đến mức mắt muốn nổi hột é luôn. Bộ mình xuống sắc đến vậy sao? Tại sao cả hai lần gặp mặt cô thậm chí còn chả thèm dòm quá 5s?? Đẹp, ăn cho bỏ tức vậy. Chuyện cô ta tính sau, thời gian còn dài lắm nhóc con..

*"lốp mình gọi mấm dô" là mê trai, mà mình quên tại sao kêu vậy rồi. Sau này mình giải thích bù cho hén =)) cụm từ mới đó, chứ người mà người không biết mới gọi là chất =))

>>>>20 phút sau<<<<

Tại một góc canteen, có một bày "thú lạ" đang xé xác con mồi!! Nhân vật quần chúng tạm thời ngừng mọi hoạt động và chỉ tập trung công việc duy nhất đó là "nhòm" và thầm tặc lưỡi lắc đầu đầy khâm phục..

_ Này Jun, cái đó của tao.

_ Nhìn kỹ đi phần mỳ của tao bị mày nuốt phân nửa rồi đấy!

...

_ Con Jeny, ta khao. Mày được lắm!

_ Ê ê trả... trả cơm cho tao.

_ Tròi ạ. Con Huỳnh với con Nhi, cái pizza của đội tao đâu.

_...

_ Ê ê, hết nước rồi. Cho miếng coi Min.

_ wtf, sao không kêu thêm

_ Chị ơi cho ba phần mỳ đúc lò nữa.

_...

_ Chị ơi! cho em...

_...

...

RẦM-tiếng đập bàn

_Mẹ nó chứ! Bậy ăn trong im lặng không được à! Con gái con đũa, bậy ăn bằng mồm mà vẫn còn lỗ để thoát thanh sao?HẢ?

_Lam à, tao yêu mày

_Gớm

_Mày chọn đồ ngon thiệt đó Lam

_...

_...

_Nói thừa, ăn nhiều đây đủ rồi. Stop cho tao!

_Sao tao thấy chưa no?

_Tao cũng vậy!

_Hừ, chị đành giúp mấy cung tỉnh vậy. CHỊ ƠI CHO 15 LY NHA ĐAM..

...

_Oái, no quá đi không nổi rồi uhuhu

_Sao mày hay vậy, uống có miếng nước cái căng bụng bỏ bà luôn

_uhuhuhu, sự nghiệp giảm cân của tao

_Ồ ha thôi chết rồi. Anh John mà thấy tao mập lên thì thế nào đây. Uhuhu...

_KHÔNG BÉO

_HẢ??

_Tao nói không béo

_Thật?

_Mày không tin?

_không ... không tin chứ tin chứ ahihihi

_Hừ, ngồi nghĩ một lát rồi lên lớp. Ngồi với mấy đũa ngoài hành tinh như bây rõ mắt mặt

_Ahahaha...

...

Cuộc càn quét kết thúc, quần chúng vây xem cũng thở phào nhẹ nhõm dùm mấy món ăn. Thật là một hạm đội tài năng!!

Đúng lúc này, có một nhóm nữ sinh khác lại gây hấn.

_Ôi chà, đây là nữ sinh H2 sao? Ăn như hổ quào, Thật là vĩ đại. Tôi thật sự khâm phục, rất khâm phục!!

_Ahaha, chị Yuu. Có lẽ học mệt quá nên thiếu dinh dưỡng vậy đó ạ!

_Shyn, em nhìn ra bọn nó là học sao? Hừ, chỉ biết dựa vào trai mà vô được H2 chứ cũng chả có gì giỏi giang.

_Chị nói chỉ có đúng!! Ahaha.

Bọn Jun tức sôi máu. Jeny thay vẻ thân thiện bằng vẻ băng lãnh đáng sợ, nhỏ đứng dậy hát mặt nói:

_Muốn gì?

_Đâu gì đâu. Đừng nóng chứ lớp trưởng- nhỏ kênh kiệu xua tay. Trong mắt toàn khinh thường.

_Hừ! Bọn này không muốn nghe chó sủa- Jun trả đũa.

_Aaaa, đây là con điểm đeo bám anh John đây mà-Shyn

_Đeo bám?? Ahaha mà thì không sao, Shyn? Ít nhất anh ấy đã chọn tao. Còn mày... chỉ làm trò cười cho thiên hạ!

_Mày... mày ngon mà nhắc lại -nhỏ then quá hoá giận, nói lấp bắp

_Tao nói sai sao? Cả trường này ai lại không biết những chiêu trò quyền rũ đó của mày.- giờ cô mới thất Jun độc mồm, độc miệng đến thế nào.

Nhỏ tên Shyn tức sôi máu lên. Vung tay định tát vào Jun. Không ai ngờ cô ta sẽ ra tay. Cả bọn chỉ có thể tro mắt nhìn cái tát đó giáng xuống.

Phập, Con nhỏ kia chưa kịp xuống tay thì đã bị cô từ đâu xuất hiện chặn lại. Cô cau mày nhìn chăm chăm vào cả bọn gây hấn làm chúng lạnh tóc gáy.

_Mấy con Mắm nào thế này?- quay sang Jun, Vừa nói, vừa quất mạnh cánh tay của nhỏ kia xuống.

_H3 -Jun đáp gọng lộn. Thật tình thì lúc này ăn quá thành quá đà nên khó thở, không còn sức để nói.

_Àaa- Cô kéo dài giọng, cầm cái bánh kẹp mới mua gặm ngon lành, phán thêm một câu xanh rờn - Các bạn đi đâu đây?

_Mày là ai? không phải chuyện của mày thì đừng có xía vô, biến chỗ khác, hay muốn ăn đòn cùng nó?- con Yuu "đầu đàn" lên tiếng.

_Chị Yuu, chị Shyn! nghe nói nó là học sinh nhận học bổng mới vào lớp H2, sáng còn đi bộ đến trường, lại còn không biết phận mà ngồi cùng anh Lãng Hạo nữa đó – con nhỏ bên cạnh lên tiếng.

_Cái gì?- giọng con gà tóc đỏ Yuu the thé đánh lại tỏ ý rất tức giận, liếc cô cùng đám H2- bây giờ mày tránh ra để tui tao xử xong đám này rồi sẽ tui lượt mày. Nhanh thôi, đừng nóng. Phán hay còn ở phía sau...- Cả đám H3 sau lưng nhỏ Yuu vừa định nhào lên đánh bọn Jun đã bị cô chặn trước.

_Mày muỗ...

Yuu phát tiết định mắng cô thì nuốt tất cả vào bụng. Lúc này, mặt cô chuyển sang hậm hực trông rất đáng sợ, cái cười nữa miệng đầy giễu cợt đã biến mất. Khí lạnh từ cô toát ra làm cả bọn bỗng chốc thấy run sợ. Cô không lùi là tiền, từng bước từng bước tiến lại gần đám H3, gần giọng giận dữ -Biết tôi ghét gì nhất không? Là cái đám con gái vì trai mà đánh mất cả sĩ diện và tôn nghiêm của mình. Nghe cho rõ đây!! H2 không như các người, cả Jun cũng không lẳng lơ đến mức thả hoang hai cúc áo như cô- chỉ Shyn làm nhỏ chột dạ, sau đó quay sang Yuu- cô là fan cuồng của Vương Lăng Hạo hay là má anh ta? Thật nực cười, cô mà tìm hiểu tình hình cho kỹ. TÔI LÀ NGƯỜI BỊ HẠI ĐÂY NÀY. Hừ! Cũng khá khen cho cái con cương thi sống đó, coi vậy mà cũng có fan cuồng đến ngu muội thế này đây...

Cả canteen lúc này rơi vào tình trạng đơ toàn tập trước lời nói không vấp một từ, ý tứ sâu xa của Thiên Lam về mấy cô tiểu thư đồng đánh cùng idol số một của trường. Sau 1 hồi lâu cả canteen cười ầm lên như chưa bao giờ được cười. Gì chứ? Cương thi sống? Fan ngu muội. Trời ạ, đau ruột chết mất.

_Cô đang mắng tôi?- bỗng nhiên tiếng nói của cương thi sống đập vào tai cô như báo động. Âm thanh này, chính xác là hấn đang tức giận. Ôi mẹ ơi, bình tĩnh nào bạn hiền, tôi vẫn chưa có fan hâm mộ để đấu với anh uhuhu. Nhưng thôi, lỡ rồi. Nhịn là nhục, trở lại với dáng vẻ đùa cợt thêm đánh.

_Chính xác.

_Cô giỏi lắm Mộc Thiên Lam!-Câu này cơ hồ bị cậu nghiêng răng nghiêng nứu rút lên.

_Hừ! Anh à, con đó nó không phải dạng vừa đâu. Nó thậm chí còn tát em. Anh chuyển nó ra chỗ khác đi, kéo nó lại bày trò thì khổ.-Con Yuu rom rom nước mắt từ đâu chen vào, mà God ơi con tát cô ta lúc nào mà trên mặt có cái dấu tay đỏ lôm thế kia? Lợi dụng mọi lúc mọi nơi để gây chú ý, gây ấn tượng nhưng mà vì cái lý do gì mà cô ta ngậm máu phun cô?? Lăng Hạo nhủ mày, cậu cũng như Thiên Lam, ghét nhất loại con gái điêu ngoa này. Với lại cậu cũng thừa biết cô ta giả trò, cười nhạt một tiếng, đang định nói không cần thì ai kia đã không thêm mạng mà xía xói thêm.

_Ôi chà chà! Tại sao tôi lại lạc vào cái *động ngôn tình* thế này!!

Tiếng phì cười khắp nơi vang lên, ai ai cũng chờ xem kịch vui, họ cũng thầm khâm phục độ liều mạng này của cô gái này. Gan không phải nhỏ bình thường. Một mình cân luôn cả hai trùm trai gái trong trường thử hỏi làm sao không dũng cảm? Chỉ là qua ngày hôm nay không biết họ có còn được nhìn thấy cô hay không...

_Hả, ngôn tình? - Jeny ngây thơ hỏi. Cô là người Pháp nên cũng không biết gì nhiều.

Có người bè rồi thì cô còn ngại gì mà không xướng lên thành điệp khúc? Cô điều chỉnh âm lượng, cất lời thắm thía như đọc một bài diễn văn rất hàm xúc...

_Ngôn tình là loại truyện viết về yêu đương. Nó khá hot với motif về trường học khá ảo lòi, thì là vì hay có cái vụ "hót go" lông lá, "hót bơi" làm màu, "hót dog" đáng thương và cả quần chúng "hóng hót" nữa. Trong chuyện, cô hot girl sẽ tỏ ra "yêu đuối, mít ướt" để "quờ uyển rũ" mấy bạn nam "gà mờ" nhưng

sao lưng thì "âm thầm đặc ý" và cứ theo chủ nghĩa chọn chồng giàu mà diễn. Còn bạn hot boy thì... hừ!! cứ treo dáng vẻ "nhanh nùng boy" mà triển để hóp hồn mấy bạn gái "non dại". Và rồi tệ nạn "Quán ghen" trở nên hot hơn bao giờ hết... Sau đó họ nhận ra mình thuộc về nhau, cô khóc anh dỗ, ai làm cô khó chịu anh trả thù, cô cần gì anh mua, lâu lâu qua *chụt* một cái, rồi ghen, rồi xa nhau, rồi quay lại, rồi hiểu lầm, lại chia ly, lại mò về... và cứ thế tuy ông hay bà tác giả cho happy ending hay sad ending dạng vậy mà đi luôn hay là tay trong tay tung bông cười... chuyện đến đây là hết rồi!! (đừng ném đá t/g, t/g cũng đang chửi mình đây)

Nhột! Quá nhạt! Thật sự là nhạt bỏ mẹ ra luôn ý. Mấy đứa con gái H3 xanh mặt trước trần cười như đười ươi trời dấy của cả đám học sinh trong Canteen kia. Con Yưu xấu hổ quá ngất luôn tại chỗ. Bọn Jun thì được dịp nhõ nhảnh, đứa này dựa đứa kia cười sặc sụa, đồng lòng ôm cái bụng no căng khuy xuống đập lộp bộp lên bàn như để lòng tiếng thêm cho sinh động. Lăng Hạo đen mặt, cô ta thực sự nghĩ mình là loại con trai nhảm chán đó sao? Ngón tinh? Được thôi, tôi chiều!

_Mộc Thiên Lam, cô giỏi lắm. Tôi sẽ cho cô nhập vai nữ phụ một cách xuất sắc nhất, tôi nhất định sẽ sáng tạo thêm môtip nam chính hành hung nữ phụ đến chết đi sống lại!!- cậu tuyên ngôn bá đạo rồi xoay cái dáng người cao cao tại thượng, 1 tay đút túi quần, một tay đeo Mp3, một đường đi thẳng không quay lại...

Ồi cái cảm giác lạnh gáy nguy hiểm này từ đâu ra vậy chứ?? Mình nóng quá hoá rồ luôn rồi. Kệ đi, ai sợ ai. Sớm đã là quan hệ một mất một còn rồi bày đặt kiêu cách ngôn lù...

Sau khi phóng thích xong nỗi khổ tâm rất sặc mùi ngôn tình đó. Để lại câu "Nếu còn động vào ai của H2, thì mấy người tự gánh hậu quả. Tôi cũng không ngại cân thêm một ô kiến lửa" với đám H3, cũng ngầm thông báo cho tất cả băng nhóm khác.

Cô kéo cả đám Jun lên tuột lớp để lại hàng trăm ánh mắt bội phục và kể từ hôm đó cô được mệnh danh là : "Trùm khủng bố H2".

Yaaa!! Chương này hơi nhiều lời thoại độc giả nhì. Mình thật tình mong các bạn đừng ngán (T^T) chỉ là mình vốn là đứa nói nhiều và lằng nhằng lắm. Với lại mình không muốn xây dựng một nữ chính bá cường đụng là đánh nhập viện được. Phải có lý do đánh thì mới làm phục cái đám cậu ấm cô chiêu nhà giàu đó được. Nên thông cảm nha @@ Cảm ơn các bạn đã đọc truyện và đọc tới dòng này của mình.

>>>Ngày vui vẻ, Đêm ngủ ngon ạ!! <3<3

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cái Giá Phải Trả Khi Xúc Phạm Mộc Thiên Lam

Tiết học thứ 3...

_Cả lớp, nghiêm.

Tiếng của cô bạn lớp trưởng Jeny vang lớn.

_Mời các em ngồi!

Thiên Lam ngồi xuống sau một loạt hoạt động. Thấy cương thi sống nằm úp mặt xuống bàn nên cô cũng thấy là lạ, nhịp thở đều đều chắc là ngủ rồi! Thằng này coi vậy mà sống về đêm. Hừ! Đại mỹ nữ giỏi nhất là giữ hình tượng mà lại lăn ra ngủ trong giờ học, không ra thể thống. Mà cũng phải, mấy tay công tử nhà giàu đa số hay ăn chơi khuya mà. Bội phục suy nghĩ(xém) trứng của mình, cô cười khinh bỉ trong lòng một trận.

"trọng sắc đẹp mà bày đặt học đòi làm mất cú" (^_^)

Bà cô già này rất có 'cá tính'. Vừa vào lớp, để tài liệu một bên, cặp táp một bên, chân trên bàn, thân dưới ghế. Từ trong cặp lôi ra mớ giấy gì gì đó rồi đưa cho cô lớp trưởng Jeny để phát cho cả bọn, Jeny hơi xanh mặt, gắng nở nụ cười tươi nhất có thể với mớ bòng bong lý thuyết 20 trang này. Đưa cho các bạn trong lớp, ai cũng khóc ròng. Bà cô cá tính này lại bắt đầu gieo rắc kinh thánh cho các tín đồ nữa rồi. Xong, bà phát cái máy ghi âm bài giảng lên, cũng chả biết là của mình hay chôm chia từ đâu trên mạng mà âm thanh nó cứ rè rè, nghe chữ được chữ không. Lâu lâu còn có cả tiếng ngáp và động cơ ô tô là thế quái nào... Thật tình chứ! Cách dạy này mới nghe cũng như mới được diện kiến. Đã vậy "hàng ta" còn bấm điện thoại chả quan tâm ai cả... Những tiếng xì xào bàn tán vang lên.

RẦM!!

Tiếng cây gậy như ý (thước) huyền thoại mà bạn thường thấy của mấy chị em phụ nữ tiền mãn kinh dạy văn học cổ điển hay môn nữ công vang lên như một lời cảnh báo.

_ Các anh chị làm cái gì đấy, ồn ào cái gì? Không thấy tôi đang đứng lớp sao?

Cả lớp yên lặng như tờ. Cậu nào đó giật mình, cuối cùng cũng chịu thoái lui khỏi giấc ngủ, mi mày nhũu chặt tỏ vẻ khó chịu nhưng không nói gì. Cô cứ thấy lạ, sao lúc này cả đám hiền như mèo con thế kia. Bấy giờ cô mới nhìn kĩ. Nhìn có miếng mà muốn nổ đom đóm. Bà này sắc đẹp cỡ trung nhưng thân hình thì bốc "khởi". Đánh đen đôi mắt xéch cho thêm phần to và sắc (nhìn gian bô mẹ), môi đỏ bóng bẩy, bộ đồ công sở quyến rũ ăn mất hai cục, và đây, cái đặc điểm dễ thương tể nhị nhất là cái "mục ruồi duyên" lại bị đặt vô duyên ngay dưới miệng. Ôi trời ạ, đúng chuẩn hình tượng tú bà trong truyền thuyết. Chết cười mất. Và thế là miệng không bị được hơi, cứ thế phì cười khúc khích.

Tiếng cười không lớn nhưng lớp đang rất ư là im lặng nên nghe rõ mồn một. Cậu cũng nhũu mày nhìn cô, bộ cô ta không nghe câu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hay sao ấy.

Cả lớp đỏ mỗ hôi một trận như đang trong phòng xông hơi. Thôi tiêu con bé! Bà cô đang phóng ánh mắt thân thương về cái người ở cuối dãy bàn, chỉ nhìn mà không nói. Mọi người ai ai cũng hiểu sau cái ánh mắt dịu dàng như bò tác đó là: Ghi nhận, đóng mộc, ký sổ đến!

Cũng lúc này, Seny phát giấy tới trước mặt cô. Cô hỏi nhỏ:

_ Ai vậy mày?

_ Bà cô Aurey dạy Quản trị kinh doanh. Mày khôn hồn thì bớt quậy đi. Bà là vợ của Tổng đại diện trường này. Không trêu vào được đâu.

_ Ok, ok tao biết!

Nhỏ Jeny thấy lo lo nhưng nghĩ cô không phải là một đứa lỗ mãng đến ngu muội nên cũng tự trấn an mà về chỗ... Ai dè, được năm phút, cái mỗ ai kia cứ vắng vắng những câu chửi thề. Nhỏ xúu thôi nhưng nghe rất rõ ràng T.T

_ Cái quái?

_ Bài này là bản tình ca bắt hủ à? Nghe mà rùng cả mình.

_...

...

_ Một số vấn đề liên quan đến nguồn vốn, cơ cấu vốn và kết quả kinh doanh của doanh nghiệp trong nước... Chứng khoán... ừm ờ gì nhĩ... Ứng dụng mô hình... Mẹ nó chứ mình đâu phải Tam Tạng đâu mà cần học kinh phật! nhại đi nhại lại cả mấy lần mà chả hiểu mô tê gì sất...

_ hừ! Bà này trình cái giáo án lộn xộn không còn gì để nói, chả có trình tự gì cả.

...

_ Ôi uhuhu, cái đầu của tôi!!

Một bầy vịt đang diễu hành trên đầu bà cô nào đó, từng giây từng giây mặt đánh lại đen như đất nồi một cách rõ rệt!! Bọn quần chúng H2 cứ thì nhau cười xà lả. Ai ai cũng thâm gợn ngón cái trong lòng. Quá chuẩn, quá sâu sắc!! Cười một lúc cả bọn lại bắt đầu lo lắng. Tụi Jun với mấy đứa con gái rằng thì nhau ra hiệu cho cái mỗ của ai đó ngậm lại. Nhưng ngắt nổi, nó bịt tai mà đọc, thế có khổ không chứ. Bọn con trai thì đứa nào đứa nấy cũng sốt xấn vò giấy chọi cho con nào đấy ý thức được sự nguy hiểm, nhưng lại xui thay không đứa nào chọi trúng, đơn giản vì tâm lý tụi nó đặt nặng vấn đề "lỡ trúng anh bạn kế bên thì thế nào?". Cậu chỉ cười cười mà ngồi nghe không hành động gì cả, trong lòng thâm đắc ý, cậu chưa chường mà đã trúng chiêu rồi!

Và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến, bà cô chinh chu lại trang phục, cầm cây gậy như ý lên. Đi từng bước đến bàn của cô trong ánh mắt lo lắng và cầu an của cả bọn dành cho "Thần Mỗ Thiên Lam"

RẦM

_ EM MỘC THIÊN LAM, EM ĐỨNG LÊN CHO TÔI.-Thấy cô không chú ý, bà ta đập bàn một cái không hề nhẹ. Làm cho cả hai cô cậu nào đó chau mày, cậu thì tỏ vẻ không hài lòng. Mắt sắc lạnh nhìn bà ta, nhưng người nào đó lại tức quá mắt khôn không chú ý đến.

Cả lớp nín thở theo từng giây Thiên Lam chậm rãi đứng lên, mắt hướng thẳng vào bà cô khó tính. Từ cô toát ra hơi lạnh khiến mọi người phải rùng mình. Lãng Hạo nghi ngờ nhìn cô, nếu cậu không lầm thì ánh mắt này... cứ như đang được bao vây bởi sát khí!

_ Cô cần gì?- vẫn giữ chừng mực, không nóng không lạnh hỏi ngược lại làm bà cô thoáng ngẩn người.

_ Em nói bài giảng của tôi lộn xộn? Khó hiểu như kinh phật?- mặc dù hơi khiếp trước khí chất sắt lạnh này nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, chỉ là một đứa học sinh nhận học bổng thì có thể có bản lĩnh gì?

_ Nếu em nói phải, mà không phải thì sao?- không mẫn không nhạ cứ như mình không liên quan đến chuyện này mà hỏi, làm mấy đứa kia cứ nghiêng răng, bút tốc phục phục. Đã đến nước này mà còn nhây, có nên nói nó quá không thức thời không hà trời!

_Hừ! Nếu phải thì yêu cầu em ra khỏi lớp của tôi, không được vào lớp của tôi kể từ thời khắc này. Còn nếu không... thì nói xin lỗi tôi ngay- với địa vị của mình, bà ta không tin cô còn lựa chọn nào khác.

_Nhưng... Nhưng là em thật sự không hiểu mà cô?- cô ngu ngơ hỏi làm bà ta tức lắm, đập bàn một cái nữa...

_Đó là tại em không đủ trình độ. Hừ! Chỉ là một học sinh học bổng mà còn không biết điều. Nói xin lỗi hoặc cút ra ngoài..

Cả lớp tức khí, quá khó nghe rồi!! Nhưng càng tức hơn cái bản mặt nhờn nhơ của cô. Giờ khắc này bộ nó không biết lấy lui làm tiến hay sao? Trời ạ. Động vào bà là không xong đâu.

_Đó là vì cô không giảng, thưa cô!- "cô lẽ sắp hạ màn được rồi" cô vẫn đứng đưng nói như lễ phép lắm!

Bà ta không nhẫn nhịn nữa, bắt đầu hét.

_Tôi giảng hay không là quyền của tôi, em có cái quyền gì mà chỉ...

_Đủ rồi!! Xúc phạm người khác như thế là đủ rồi thưa cô giáo đáng kính! Cậu ấy là thành viên của lớp chúng tôi- Lăng Hạo cất ngang, cậu nhún mạnh "cô giáo đáng kính" nhắc nhở bà ta hành xử cho đúng mực một chút. Mà con nhỏ ngốc này, bình thường miệng lưỡi trơn tru lắm mà sao giờ tự nhiên bị cùi bắp thế không biết...

Cả lớp và bà cô há hốc mồm, Lăng Hạo từ khi nào dễ mến thân thiện vậy bà con cô bác? Thiên Lam như không thể tin vào tai và mắt của mình. "Cậu ấy là thành viên của lớp chúng tôi!" . Tới nước này, bọn trong lớp không còn ngại gì nữa, nháo nhào nói như ong vỡ tổ. Những tiếng nói bênh vực cô bắt đầu vang dội khắp H2. Đầu tiên là Jun, rồi Jeny... đến cả cái bạn mọt sách trong góc tường cũng đứng ra nói lý giúp cô khiến bà cô bối rối không biết nói gì...

"Cám ơn, cám ơn các cậu! Tôi sẽ tổng người làm khổ chúng ta ra khỏi lớp, như một món quà ra mắt toàn thể H2"

Cô cười, nụ cười rạng rỡ nhất từ nay tới giờ khiến mọi người đơ toàn tập. Gì mà cười tươi như đi trăng hội vậy ba?. Họ thấy cô lấy trong túi áo ra chiếc điện thoại. Lướt lướt gì đó, ai cũng nghĩ cô có viện trợ nên cũng thờ thờ phào nhẹ nhõm một chút.

Đến nước này sao lại có thể đơn giản như vậy? Xúc phạm Ngũ Hoàng cô, không có mấy ai có thể sống yên ổn! . Khắp phòng học vang lên cuộc trò chuyện quen thuộc...

"Cô cần gì?"

"Em nói bài giảng của tôi lộn xộn? Khó hiểu như kinh phạt?"

"Nếu em nói phải, mà không phải thì sao?"

"Hừ! Nếu phải thì yêu cầu em ra khỏi lớp của tôi, không được vào lớp của tôi kể từ thời khắc này. Còn nếu không... thì nói xin lỗi tôi ngay"

"Nhưng... Nhưng là em thật sự không hiểu mà cô?"

"Đó là tại em không đủ trình độ. Hừ! Chỉ là một học sinh học bổng mà còn không biết điều. Nói xin lỗi hoặc cút ra ngoài.."

"Đó là vì cô không giảng, thưa cô!"

"Tôi giảng hay không là quyền của tôi, em có cái quyền gì mà chỉ..."

"Đủ rồi! Xúc..."

Nghe tới đó cô tắt, cả lớp ngớ ra. Vẫn chưa tiếp thu được, vậy là sao?.

_Mày... mày làm cái trò gì thế hả?- bà cô lắp bắp gào lên. Gì thế này, tại sao một con bé nhà nghèo lại dám cả gan làm những chuyện này? Nó không biết cô là ai sao? Hừ! Chắc chắn là không, nghĩ thông suốt, bà ta lớn tiếng lấy lại phong độ- Em có biết tôi là ai không? Mau đưa điện thoại đây cho tôi!

_Thưa biết. Cô- vợ ngài Tổng Đại Diện. Nhưng cô có biết tôi là ai không?- Thiên Lam đánh mặt trông khí phách gấp mười lần. Nhàn nhạt phun ra một câu. Cô thua bà ta cả 7 phân chứ chả ít nhưng mọi người lại thấy cô như người ở trên cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh. Thiên Lam lúc này thật khác! Thật đáng sợ!!

_Em... Em là...ai?- "khí thế này không phải người bình thường có thể có. Chẳng lẽ mình chọc ỏ kiến lửa rồi sao?" bà ta nghĩ, sợ hãi bao phủ khiến ba ta không nói thành lời.

_Tôi chỉ là học sinh bình thường thôi- câu trả lời khiến mọi người nghẹn mồm, bà giáo thờ phù một cái, vừa thả lỏng xuống lại treo lên còn khiếp hơn lúc nãy bởi về phía sau- Nhưng cô biết học sinh có quyền gì không? Đó là tự do ngôn luận. Sẽ thế nào nếu tôi tung đoạn ghi âm này lên trang mạng quốc tế? Câu chuyện sẽ là "vợ chồng ngài Tổng Đại Diện trường NAVEEN danh giá lại đi nhục mạ học sinh và coi thường việc giáo dục". Cô biết điểm yếu của mấy người thành công và chói lóa là gì không? Đó là dư luận và cái nhìn của mọi người. Cô nghĩ Hội Đồng sẽ cho một người bị tai tiếng như thế vẫn lên làm đại diện cho trường của mình? Không ai ngu ngốc như thế đâu cô ạ! Nếu bây giờ cô làm tới thì ngày mai cô sẽ mất tất cả. Còn nếu bây giờ cô chịu xin lỗi tôi, rời khỏi chức giáo viên đứng lớp H2 và biến khỏi trường này thì tôi sẽ coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Con người phải biết lấy lui làm tiến,

tôi nghĩ cô hiểu điều này mà nhỉ, Cô giáo đáng kính??

Những tiếng hít khí dậy sóng vang lên. Họ trừng mắt nhìn cô bạn mới tới như người ngoài hành tinh. Mới hai phút chứ mấy? Từ một học sinh bị giáo viên nhục mạ đến không có đường lui giờ lại có thể bức bà ta không còn lối thoát. Khó tin thì khó tin nhưng nó đã xảy ra sò sò trước mắt họ đây, không tin cũng khó. Câu từ thật sự sắc như dao, từng chữ từng câu đánh vào trọng tâm vấn đề, khí thế lạnh ngắt ép con người phải thu liễm sự kiêu ngạo của mình. Cô như là thẩm phán, cô như người thống trị...

Mộc Thiên Lam! Quá ngầu! Quá độc!

Lăng Hạo cũng ngạc nhiên không kém nhưng lấy lại tinh thần rất nhanh, cậu thích thú nghiền ngẫm, bất giác khoe môi cong một đường khá mờ "Cô ta quả không phải kẻ yếu mà chấp nhận chịu sỉ nhục"

....

Chuyện xảy ra sau đó là vợ ngài Tổng Đại Diện-cô giáo QTKD cao quý, kiêu ngạo đột nhiên xin nghỉ và rời khỏi trường trong sự ngạc nhiên của toàn thể giáo viên cùng học sinh. Cùng lúc đó, câu chuyện về Trùm khủng bố H2- Mộc Thiên Lam cũng được xung tưng như thánh chỉ sau một ngày cô nhập học...

....

Vì là bà la sát khó ưa đã bấm nút biến mất tằm, Thiên Lam cùng nhóm nữ sinh đến khu ký túc xá để nhận phòng...

Lăng Hạo vẫn ngồi tại chỗ, ánh mắt tràn ý cười. Cậu quan sát cô từ nãy tới giờ. Khí thế đó! Cách xử trí đó thật sự quá khí phách!!

Rồi cũng tự an ủi chính mình rằng "không phải chỉ mình mình là bị cô ta khinh thường và chà đạp, không phải không sợ mình mà cô ta là loại người thấy chết không sờn"

_Ký Túc Xá sao? Vui rồi đây!!

Bỏ lửng câu nói, cậu chỉnh chu trang phục. Vác balo hướng khu ký túc mà rảo bước ...

Các bạn đọc truyện và cho tác giả nhận xét nha!!

>>>>> all đọc truyện vui vẻ ☺

Bạn đang đọc truyện *Piano!**piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ký Túc Xá Và Con Sâu Ngủ

Trường NAVEEN ngoài khu trường học thì sát bên là khu kí túc xá rộng và khang trang không kém cạnh. Tòa nhà cao 18 tầng tương ứng với từng lớp của ba khối [H: 1,2,3,4,5] [J: 1,2,3,4,5] [K: 1,2,3,4,5] theo thứ tự từ trên cao đổ xuống, tầng một: khu nhà ăn; tầng hai, ba giành cho giáo viên. Tất nhiên khu H là được hưởng đãi ngộ tốt nhất.

(T/g: bữa mình quên bèn vụ giới thiệu trường NAVEEN không phân biệt tuổi, dựa theo học lực mà xếp lớp. I'm sorry (>_<)]

Toà nhà thiết kế rất độc đáo, mặt bên toà nhà cao chọc trời này là một tường leo núi 250m để học viên rèn luyện lúc rảnh rỗi. Ký túc xá có diện tích 17.000m² với 480 phòng ở. Nơi đây còn có rạp chiếu phim với 200 chỗ ngồi và phòng tập thể hình với nhiều thiết bị hiện đại. Công khu kí túc là loại tự động đến 9 giờ tối sẽ đóng cửa. Thu hút nhất có lẽ là tầng thượng, đặt được thư giãn tuyệt vời với hồ bơi tạo sóng cùng máy phát nhiệt làm ấm nước khi trời lạnh. Tiệc tùng hay được tổ chức ở đây, với địa lý tốt, bạn sẽ có một không gian đầy sao trời sau mái vòm kính cường lực trong suốt. Spa và khu bán nước cũng được xây dựng trên đây để đáp ứng nhu cầu của học viên. Ngoài trời còn xây dựng hai sân tennis, một sân bóng rổ và một sân bóng mini để tiện cho các nhóm thi đấu và giao lưu với nhau.

Đương nhiên, cuộc sống bên trong ký túc xá cao bậc nhất thế giới này hoàn toàn xứng đáng số tiền học viên bỏ ra. Nghe nói là 8.600 USD/học kỳ (200tr VNĐ). May mà Thiên Lam dành được bổng toàn phần chứ nếu không chắc cô lại mất thêm một phen bịa vé số (TT^TT)

[T/g có tra trên mạng một ít, là giá mấy khu ký túc trường quốc tế như này là phải chằng lắm rồi, đừng bảo t/g chém bùn =>)] t/g đau lòng lắm ahihi!]

Tầng 17- nơi lũ quỷ H2 ngự trị!!

Mỗi tầng có tổng cộng 4 cửa thang máy, 5 phòng đơn và 20 phòng đôi được xây dựng xung quanh hình oval. Lớp cô có sĩ số là 43, mọi người không ai bảo ai đều ưu tiên cho Trùm Khủng Bó và Cương Thi Sống hai phòng riêng còn mình thì chia nhau bốc thăm... Tầng còn được trang bị một khu bếp khá lớn với tủ lạnh, lò nướng bánh... đủ cả. Nếu không muốn ăn tại nhà ăn ở tầng một, họ có thể tự nấu nướng trong phòng bếp chung. Cách đây 700m, cũng có một siêu thị cỡ trung chuyên cung cấp thực phẩm và một cửa hàng tiện lợi...

Thêm vào đó là phòng khách với TV màn hình phẳng lớn ở giữa vách tường và hàng ghế sofa đối diện cũng được thiết kế đặc biệt với hình oval lớn màu nâu kem sang trọng, có lẽ thiết kế như thế nhằm đủ chỗ cho tất cả thành viên và ngụ ý họ nên sống quây quần bên nhau và coi tập thể lớp mình là gia đình...

Mỗi tầng đều có ban công và một vườn hoa nhỏ, kiến trúc quả rất hài hòa và thích mắt. Vì còn trông khá trống trải nên mọi người đã định sẽ trang trí lại một chút, dù gì họ cũng sẽ sống ở đây một năm.

Đồ đạc của Thiên Lam cũng được Ông John gửi tới từ trước. Giờ cô chỉ việc sắp xếp lại cho gọn và tiện dụng là được. Nhìn căn phòng mà cô lắc đầu nguầy nguậy, ra là không phải chỉ có một phá gia chi tử là Bean mà bọn người hội đồng cũng phô trương không kém. Phòng cho học viên mà cứ như một phòng khách sạn cỡ vip thường. Hừ! May mà không phải phòng tổng thống chứ nếu không cô chắc chắn sẽ phí nhỡ một trận rất lâu, cái bọn không biết tiếc kiệm!! Phòng gồm một giường, một sofa cùng TV, nhà vệ sinh tiện nghi và còn có cả phòng máy tính với một giá sách quy mô vừa phải. Ừm, ít nhất rất thoáng mát với gam màu trắng mà không tạo cảm giác tù túng. Nội thất được trang hoàng nhìn thoát đơn giản nhưng toàn là hàng chất lượng cao...

Điều cô thích nhất ở ký túc xá là cung cấp dịch vụ giặt là miễn phí và không giới hạn số lần sử dụng trong ngày. Thêm vào đó là nhân viên vệ sinh, sẽ không lo trộm cắp vì luôn luôn có Camera giám sát ngoài cửa phòng và trong thang máy.

Dọn xong thì cũng 7h, cả tập đoàn H2 hùng dũng quyết định cùng nhau xuống ăn tối. Đến lúc điểm danh thì thiếu mất hai người...

Cả bọn không dám làm phiền Lăng Hạo nên kéo sang kê Thiên Lam đang trong giấc mộng ngàn kim cương của mình. Dù sao ít ra cô cũng hiền hơn theo một cách nào đó so với cậu...

Và rồi cả lũ đã được dịp chiêm ngưỡng con sâu ngủ ngàn năm có một. Một bạn nam rất giữ lễ nghĩa mà đứng bên ngoài phòng cầm kèn thổi. Bọn Jun thì khùng bó hơ, trực tiếp lấy gối đập nhưng chỉ nhận được cái câu mề neho làm nũng "tao muốn ngủ", "tao không đói", "năm phút nữa"... v.v. Tức mình, không biết bé nào gan lớn chân dài bất chấp nguy hiểm đập thẳng ai đó xuống chiếc giường thân thương và lăn thêm 4 vòng dưới sàn gỗ đen bóng loáng. Bị đập đất mà tỉnh ngủ, Thiên Lam nổi giận, đứng phắt dậy, một mình cân 15 đứa con gái. Tụi Jun ý đông không sợ, nhào vào cuộc chiến không cân sức. Sau một hồi cô thắng, đánh tụi nó bằng gối mà đứa nào cũng tóc ỏ quạ, chân trật chân trẹo... (t/g: giờ các bạn biết tại sao chap 8, tứ tượng tuy dũng mãnh nhưng thừa sống chết không nhận nhiệm vụ gọi cô dậy rồi chứ?)

Đánh cho đã tay, cô cười xòa xin lỗi trong ánh mắt căm hờn. Kể cũng tội, làm ơn mắc oán. Cô kêu cả bọn xuống trước, mình lát nữa tụ họp sau...

Cô rất đứng giờ nhưng cô rất ghét bị đánh thức, đặc biệt là bằng cách bạo lực TT.TT Khi ngủ, cô thường có thói quen cân nhắc giờ dậy và theo phản xạ bản thân cô thường dậy theo đúng giờ mình đã lập trình từ trước. Lúc cô đã chìm sâu vào khoảng không vô định, khắp người rơi vào trạng thái cảnh giác của một sát thủ, tuy nhiên nếu trong vòng 50m có người xuất hiện mà đối phương không có sát ý và muốn hại mình thì cô vẫn ngủ như thường. Một thói quen lạ đời!!

—

Như mình đã thông báo từ trước, nay chap sẽ ngắn hơn. Mình sẽ cố đăng 4chap một tuần. Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện này. <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Piano!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thị Uy

Nhà ăn chính là nơi tụ họp tất cả những giai cấp thần thánh trong ngôi trường quý tộc này, từ con gái đến con trai, từ tiểu thư đến một sách, từ thiếu gia đến buê duê, từ già nài đến sang chảnh, từ lấm mồm hay sống nội tâm...

Chính vì thế nó cũng là địa điểm để truyền miệng những diễn biến xảy ra thường ngày trong trường qua những lời kể dậm mắm thêm muối hoặc làm những việc cao cả hơn như: lấp bao tử hay những sở thích vĩ đại như: ngắm trai, cua gái, hẹn hò...

Bỗng nhà ăn nhao nhao cả lên, những ánh mắt hâm mộ và ghen ghét phóng về phía những cái thang máy phía Tây. Trước cửa thang máy, H2 đứng hiên ngang trong ánh đèn điện sáng trưng, như thể họ là vai chính còn những người kia chỉ như làm nền. Đó chính là lý do mà những học viên không ưa họ, sự đố kỵ đã chiếm mất tâm trí. Ai mà không biết ở trường này, H2 chính là con sói vương uy mãnh trong bóng đêm? Họ là lớp giỏi nhất, nơi tập trung những con người khôn trước tuổi, dù có là H1 cũng không thể so sánh... Họ không chuyển lớp mà tập trung lại và sống hòa đồng trong cái thế giới lợi dụng nhau để đi lên này, họ là những người bạn thật sự... H2-một gia đình đúng nghĩa..

Đội ngũ nhanh chóng phân tán và đi tìm bàn ăn. Số nhiều ngồi chung cùng nhau, số khác ngồi cùng với những người bạn hoặc người yêu của mình.

Một lúc lâu sau, lại một lần ồ thất thanh của các chàng trai. Ánh mắt lần này của cả đám lại đắm đuối đến nỗi cả da gà. Một con mèo nhỏ đang bước những bước bé tẹo, nhẹ nhàng như bay trên không trung. Thiên Lam trong bộ váy ngắn ngủi không còn vẻ gì là lạ lùng và xa cách. Vặn lên người bộ đồ thể thao dài tay năng động cùng mái tóc đen tuyền xoã ngang vai, lại cột mái thành một củ tỏi nhỏ xinh trông cute cực. Đôi mắt màu tro ẩn ẩn tia xanh vốn lạnh không một gợn sóng nay lại nheo lại mà rũ xuống, nhoe đi trông long lanh như nước. Gương mặt thanh tú không trang điểm tạo cho người nhìn vẻ mộc mạc không gò bó. Cái mũi xinh xắn lâu lâu lại khịt mấy cái như heo con. Cánh môi và gò má đầy đặn phớt hồng trông mà cuốn hút... Nhìn tổng thể thì cách ăn mặc này khá lạ, tóc không buộc, quần áo thì như chỉ mặc cho có... thỉnh thoảng lại đưa tay dụi mắt che miệng ngáp dài ngáp ngắn... Ấy vậy mà, cả bọn lại nhìn cô mà nhìn lại mình mà muốn tự ti. Kể cả trai lẫn gái, lần đầu tiên họ bực vì cha mẹ mình có gen không bằng người ta!

"Có những người sinh ra đã là tiêu điểm, có những người tồn tại chỉ để làm quần chúng trong một câu chuyện"

Đang đi thì bỗng cô đâm sầm vào một bức tường thịt. Ngó lên, bắt gặp một gương mặt điển trai hết sức cuốn hút. Mày rậm, mũi dọc dừa, mắt đen sâu hoắm, lông mi, mặt, da dẻ nói chung đẹp như tượng tạc. Mặc một cái áo thun trắng dài tay cùng quần jeans năng động. Đẹp thì đẹp nhưng... dòm khá đều. Đó là nhận xét sau 3s chạm mặt, lúc đầu thì khá ngạc nhiên vì được vinh hạnh tông thẳng vào bờ vai rắn chắc của mỹ nam nhưng lúc sau tâm trạng lại trở lại như cũ, Lạnh nhạt! Dù cô có đang bỡ ngỡ vì giấc ngủ nhưng cô chắc chắn là hướng mình đi không hề có một ai đang đứng hay đi lại cả, đó là kỷ năng quan sát cơ bản của sát thủ. Nói cách khác, là thằng cha này cố ý tông phải cô. Mập máy môi cho bớt khô, cô rẽ hướng khác, không thèm quan tâm nữa... Chưa được tròn bước thứ hai đã bị hấn kéo phăng lại.

Cả đám con gái cứ như mắc bệnh loãng xương ở người già vậy, cứ ẹo lên ẹo xuống như con giun không xương sống mà oán than trừng mắt nhìn cô như hổ trừng con mồi. Có vài thành viên H2 đứng bật dậy đi tới cô với sự lo lắng...

Cô nhú nhú mày, sao giống cảnh giữ tay bạn gái trong phim Hàn vậy? Hừ! Niu kéo không hạnh phúc đâu em trai! Dòng suy nghĩ chưa kịp dứt hấn đã mở miệng, giọng nói không che giấu vẻ đùa cợt.

_Em còn chưa xin lỗi tôi, định đi sao?- Thấy cô không bắt ngờ hay thèm thường về điển trai của mình, hấn khá ngạc nhiên nhưng nhiều hơn là hứng thú. Con mồi mới được xác định...

_Thì sao?- vẫn dừng dừng, nhạt nhạt phun một câu làm hấn không vui nhú mày. Kiên nhẫn, hấn nói tiếp:

_Là em đâm sầm vào tôi!

_Nực cười, thứ nhất anh làm ơn tránh đường, tôi không muốn giả ngoan mà xin lỗi trong khi anh là người chặn đường tôi. Thứ hai, chưa chắc gì anh lớn tuổi hơn tôi nên dừng ra về mà anh em em, mà nếu lớn hơn thì có như thế nào? Tôi không công nhận anh là người trên mình!- Cô hừ lạnh một cái tuôn một tràng. Trên tất cả, cô ghét cái dáng vẻ coi ta đây là luật, là đúng, đặc biệt là khi có ai đó dùng giọng người trên mà đùa cợt mình như kẻ dưới.

_Em... có bằng chứng gì không, nếu e...

_Hừ! Giả ngu không phải cách hay. Anh đi mà kiểm chứng camera, tôi không có thời gian nhảy với anh. Tránh đường!- Cô rút cánh tay ra khỏi bàn tay thô ráp to lớn của hấn, xoay người toan tiếp tục sự nghiệp bước tới cái bàn đằng kia. Nhưng rồi lại bị gạt lại nữa, lần này mạnh hơn. Hấn ép cô xuống cái ghế bành bên cạnh, tư thế hết sức ái muội. Mặt hấn gần như chỉ cần nhích xuống một tí là chạm luôn vào cổ rồi. Thật sự là muốn bùng nổ mà! Hấn bật cười trước thái độ của cô, hứng thú chinh phục trời đất, cất giọng bá đạo mà ra lệnh.

_Em là cô nhân viên ở Sweet cách đây hai tháng đúng chứ? Em có thể làm thế với Vương Lăng Hạo nhưng với anh thì không! Thứ mà Hoàng Khải này muốn, không ai có thể lấy đi. Làm con gái không nên kiêu quá, không ồn đâu cô em! Làm bạn gái tôi, ok chứ?

CÁI GÌ??

Tổ tình... Rồi xong, cái ánh mắt sừng sấn lên nòng đang chia thẳng vào cô của mấy con khổng tước sống. Mấy đứa play boy thì thờ dài tiếc nuối. Cô cảm phần thêm lời cả tổ tông hấn lên mà chửi một lượt, "Mẹ nó chứ, cái quái gì vậy hả? Đây là giết người bằng câu nói trong truyền thuyết sao? Nếu đồng ý thì mình sẽ tự giết mình, mà nếu không đồng ý thì cũng bị bọn khổng tước khừ để trừ hậu họa... Nhưng đó là với người bình thường thưa bạn Khải "đáng mến" ạ. Tôi đã lỡ hot hôm nay rồi, từ giờ không còn con bé giả vờ "hiền" nữa. Hừ cái trường gì mà chỉ toàn hot boy tâm thần, mấy người mà được một góc như bộ tứ có phải hơn không? Bộ nghĩ tôi là quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp, muốn ăn thế nào thì ăn sao??"

Lỡ cân bạn Hạo ồ voi với em Yưu kiến lửa rồi thì còn ngại gì mà không cân thêm cái ồ chí bi ồ như hấn chứ! Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, thôi thì làm cô học sinh nghèo phá cách đặc biệt vậy!

"Lam không muốn dữ, là các bạn ép Lam dữ!"

Lam là Lam muốn thị uy!

Suy nghĩ kỹ càng trong 10s, cô lấy lại phong độ, thay vẻ ngạc nhiên bằng lạnh lùng. Mắt hướng thẳng hấn, gằn giọng nói như ra lệnh.

_Tôi cho anh 3s tránh ra, không thì đừng trách tôi cho mặt anh biến dạng.

Hấn cười đầy tự tin và quyền rũ. Dùng tay nâng mặt cô lên, nói đầy ý tứ: _ Chi bằng em? Không có khả năng. Nhưng nếu muốn, tôi để em đánh, sau đó trở thành bạn gái tôi. Thế nào, Trao đổi chứ?

Mặt cô trùng xuống, khoé miệng nâng một nụ cười quý dị.

"Damn it! Em chết chắc rồi, em trai!" (dịch: Khốn khiếp)

Trong giây tiếp theo, khi hắn chưa kịp chuẩn bị gì cô đã dùng ngón trỏ ký mạnh vào khớp tay đang ghì chặt vai mình, hắn đau nên buông lỏng, thừa lúc đó cô dùng chân quét xuống đất làm mất thăng bằng, khuyến mãi thêm một cú đấm ngay mặt... Hắn đã được vinh hạnh được bay ra xa hơn hai mét...

Đơ~~~! Cái âm thanh "BỐP" giòn tan vừa vang lên làm không khí xung quanh im lặng đến đáng sợ. Họ như không thể tin vào mắt mình, dù cái cô "Trùm khủng bố" đó có hung dữ đến đâu nhưng cũng phải biết người nên động và người không nên động chứ. Bọn con Jun sau khi hoàn hồn thì chạy ù lại cô, thêm mấy bạn nam nữa, không đưa nào trách cứ mà chỉ đứng chắn trước mặt và vỗ vai cô như trấn an. Cô cười nhẹ, đây là bạn của cô đó, không lợi dụng không sim nịnh mà là đang bảo vệ cô đó!

Không phải chỉ có cả bọn H2 chạy ù lại. Có mấy em gái vẫn giữ lòng chung thủy với ai đó, nước mắt tèm lem mà chạy như điên lao vào phui bụi, hỏi thăm,... Cô thăm khám phục, giả bộ thật tốt, khóc gì mà nước mũi không chảy, mascara không lem, vành mắt và mũi không đỏ thề kia? Quả là diễn viên "hồ ly good" (hollywood)

Hắn chỉ nhìn cô mà không nói gì, điều đó khiến cô thấy là lạ. Không phải là giờ này hắn nên nói "Sao cô dám làm vậy với tôi?" hay "Cô có biết tôi là ai hay không?" sao? Như vậy mới đúng điệu chứ!

Hắn không nói nhưng không có nghĩa mấy con khổng tước sống không nói. Những câu rủa xia như thể cô là kẻ thù giết cha của chúng nó vậy. Hừ! Bọn đại trai... Tiếng rủa im bặt cho đến khi bọn H3 đến. Trên môi con Yuu "đầu đàn" là nụ cười treo nửa miệng, mặt ngênh tạt trời, mũi hếch y như heo. Cô thăm rủa cho con đó vấp con kiến té lòi hõng.

Chuyện gì tới cũng sẽ tới, Yuu tỏ ra cái bản mặt hâm tở về quan tâm Hoàng Khải. Sau đó giận dữ liếc xéo cô, nói bằng chất giọng chanh chua, khinh bỉ.

_Anh Khải coi trọng mày là vinh dự của mày, đồ không biết điều!

_Con đó chơi nổi thôi chị ạ- Con Shyn bồi thêm

_Đúng đúng, nó chỉ thích lôi kéo sự chú ý mà thôi!-ns1

_À mà em nghe nói nó làm nhân viên phục vụ chị ạ! Không biết điều mà còn trèo cao-ns2

_...

_Câm mồm chó bấy lại, người không biết điều mà còn liêu đi chửi người khác. Không biết nhục- Jun bất bình, thay lời cho cả nhóm.

_Mày câm, có tin tao móc mắt mày ra không Jun?- Shyn cười khẩy, phẩy tay đe dọa.

_Cô dám! - tiếng gầm giận dữ của John cắt ngang. Giờ Lam mới để ý John cũng học lớp mình(rõ vô tâm)

_Anh... Em chỉ...chỉ là...

_Im đi Shyn ạ, đừng xưng hô như tôi với cô thân lắm!

Shyn then quá hóa khóc, ánh mắt căm phẫn chiếu vào Jun. Nói gì đó với Yuu rồi chạy đi. Cô nhúu mày, bọn nó không có lòng vị tha như vậy. Có vấn đề!!

Quả nhiên, sau thêm vài trận đấu khẩu nữa, Shyn về. Theo sau là hai mươi thằng con trai, tên nào tên nấy dị hợm và khá đen, tay còn xăm hình đeo khuyên.. Cô cười lạnh, vì tư thù mà trò này cũng làm sao? Hết thuốc chữa!

_Các người làm cái gì thế hả, tôi cần sao?- bỗng Khải gầm lên, Lam và cả bọn giật mình. Hắn sao vậy?

_Em.. Em chỉ muốn trả thù giúp anh!- con Yuu hoàn hồn, mấp máy môi tỏ vẻ xót xa.

_Tôi không cần, là tôi sai trước. Đừng có mắt mà như mù như thế?- hắn từ tốn phun ra một câu chấn động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai mươi thằng con trai làm chúng đồ cả mồ hôi hột. Cả bọn con gái lại được dịp sốc lâm sàn. Lam nhìn hắn như không thể tin, đây là cái thằng cà chón bi ỏi lúc này sao?

_Thôi được, nhưng với một điều kiện, nó phải tránh xa anh Lăng Hạo ra!- Con Yuu khẽ nuốt khan, nhưng vẫn cố tỏ ra oai phong kiêu ngạo.

_Cô..

_Nhảm chán! - cô cắt ngang, mặt lộ vẻ khinh bỉ không chút che giấu.

_Mày nói gì?- Yuu đen mặt, tỏ vẻ rất "giận dữ"

_Tôi nói cô nhảm chán! Vì cái khi gì mà lúc nào cũng vì cái tên chết bầm đó mà luôn muốn thách thức tôi? Bộ cô không biết thứ không cần thiết thì đều là rác rưởi sao? HẢ?? Thứ nhất, tôi không thích hắn; thứ hai, tôi không cần hắn; thứ ba, hắn không phải chồng cô; thứ tư, tôi không phải con cô mà cô

muốn nói thế nào thì nói, muốn hành hạ thế nào thì hành hạ! Nhảm chán, bộ rãnh hơi lắm hả. Sao cô không làm vệ sĩ túc trực cạnh anh ta luôn đi? Ghen thì làm ơn ghen cho đúng chỗ đừng tới! Không có não sao? Thật phiền phức! Mẹ ở nhà thì lo lắng, ba ở công ti mà ra sức làm việc. Vì ai? Không vì cô thì vì người qua đường à? Để rồi giờ đây cô vì một thằng con trai thậm chí chưa chắc biết tên mình mà làm ra cái trò vớ vẩn như thế. Thật ĐÁNG KHÂM PHỤC!!

Không khí im lặng như tờ. Sĩ nhục, đây tuyệt đối là lời sỉ nhục hay nhất bọn họ từng biết!

_Mày.. Mày... Tao không cần mày dạy đời. Tụi bay đâu, lên cho nó bài học cho tao- con nhỏ thẹn quá hoá giận, tru lên như phát tiết.

_Tốt hơn hết là thôi đi, đừng có chọc tôi bực. Nếu không, đừng trách sao lại đi nói xuong! - Thiên Lam đánh ánh mắt cảnh cáo lạnh thấu tim gan. Bản lĩnh của một thủ lĩnh xã hội đen trời dấy, tay nắm chặt thành quyền. Cô đã nói đến thế mà con ngu này vẫn hiểu chưa thông thì chỉ còn cách dùng vũ lực.

Bọn kia nghe vậy liền lùi mấy bước, một phần vì khí chất kia. Cũng đúng thôi, bọn này cũng lắm chỉ là học sinh cá biệt thôi, còn cô đường đường là thủ lĩnh của hơn 7.000 người, không có khí chất sao được? Nó được cô tu dưỡng bằng mười năm xương máu, một tí hung tợn của bọn kia thì tính là cái gì?

_Bọn mày mà không lên, tao cho cả công ti của gia đình bầy phá sản.- Yưu nghiêm giọng ra lệnh, liếc sang cảnh cáo.

Lập tức 20 thằng con trai kia đi tới, mặc dù âm ỉ nhưng lại không thể trái ý. Thằng nào thằng nấy mắt tóe lửa nhìn cô, nhìn từng đường nét trên cơ thể ấy mà nuốt nước bọt tiếc nuốt. Người đẹp vậy mà...

Tuấn Khải và cả bọn con trai theo bản năng đẩy các bạn nữ ra sau. Thiên Lam bị bao vây chặt kín đến nỗi khóc dở cười, mặt tuy lạnh nhưng trong lòng cảm động không ngớt, cột cảm thù với Hoàng Khải cũng giảm xuống 0.

_Các cậu tránh ra cho tôi! - giọng nói rất nhẹ nhưng lại khiến người khác rùng mình. Cả bọn quay lại nhìn cô, thấy mắt cô không có tia nào đùa cợt, khề vồ vai Jun cùng vài đứa tỏ ý không sao. Cả đám khó khăn bỏ qua hai chữ "Quân tử" mà lùi sang hai bên.

Lúc Yưu thấy H2 cùng Hoàng Khải chắn ngang còn thấy e dè, nhưng con ngu đó lại không biết thời thế. Đã vậy thì..

_Được, nếu mày đã muốn vậy thì tao không để mày đợi thêm nữa, lên đi tụi bay!- nhỏ hất mặt ra lệnh. Thật tình thì con này đóng vai phản diện quá hợp -
_- cô nghĩ.

Thiên Lam giờ là trung tâm của cả Nhà ăn. Cô như một cái tâm nhỏ nằm giữa hai cái vòng tròn lớn. Một là của bọn du côn, hai là của quần chúng nhân dân trường NAVEEN.

20 thằng con trai đi đánh một đứa con gái, thật hèn hạ hết sức! Nhưng chỉ với nhiều đó mà cũng đòi đánh cô sao? Thật nực cười. Từ bây giờ, chị hai trường NAVEEN đổi chủ! Lâu rồi không quần đấu, thật hứng khởi!!

Thiên Lam tung một cước vào bụng tên xông lên đầu tiên làm hắn văng ra cả mét, phía sau như có mắt, cô nâng cù chỏ sang ngang, thằng định đánh lên phía sau vình biệt một cái răng cửa, Đáng đời!! Quay sang một góc 30°, cô quét chân làm cả hai tên ngã chồng vô. Bậc nhảy kệp cổ cái tên đang cầm cây gậy tính đập muỗi, vật hắn ngã cái bịch xuống sân nhà, Đáng đời, cho cùng một tuần khỏi ngồi... Kết hợp nhu quyền cùng những đòn hiểm trong karate, cô hạ gục 20 tên dễ như ăn cháo. Nét mặt mọi người từ khinh bỉ và cười cợt dần chuyển sang kinh ngạc cuối cùng là sợ hãi khi lần lượt từng người một ngã xuống không dậy được. Ai ai cũng đã quan sát, các đòn chân mà Thiên Lam ra rất nhanh, lực lại rất mạnh nhưng không hề thở dốc.

Có vài đứa nhìn xuống đồng hồ, những tiếng hít khí vang dội cả khu, chính xác là cô đã hạ tất cả trong 3 phút 8 giây, Cô gái này thật sự rất mạnh!!

Thế là lại thêm một người không thể đắc tội!!

—

T/g: Lần đầu tiên miêu tả cảnh đánh nhau, các bạn thấy được không cho mình xin ý kiến với <3 ngủ ngon ạ!!

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chúng Ta Từng Quen Biết!

Trận chiến thiên về một bên kết thúc, mọi người hồi lâu mới hoàn hồn. Nhẹ nhõm nhất đương nhiên là H2 rồi, không nhận được vừa định chạy lại hứng khởi khen cô mấy câu thì cô khụy xuống. Đứng hình, bị thương? Thế là màn hỏi thăm như thế cô là thánh nữ diễn ra. Cô gắng gượng nở nụ cười làm cả bọn xót xa, tuy nhiên chỉ với vài giây sau, họ đã muốn đâm người bởi câu nói xanh mơn mơn của ai đó!

_Tao đói!

Tràng chừi thắm đậm tâm hồn vang dội. Chừi thì chừi vậy chứ mấy đứa con gái cũng tốt bụng kêu phục vụ dọn một bàn trống. Lam cười tươi như hoa trước sự sẵn súa của cả bọn làm mấy em trai cứ choáng nhưng lại không dám tiếp cận. Đầu ngu, có ngấm là may rồi!

Thấy mình bị bơ triệt để, bỏ qua nỗi khiếp sợ vừa rồi, Yưu cao giọng đe dọa làm cả đám thấy e dè. Dù sao gia đình cô ta thực sự là nơi không phải thế lực nào cũng có thể trêu vào.

_May rồi sẽ chết dưới tay tao!

_Cô nghĩ mình có thể làm được gì tôi?- mặt tỉnh bơ, ngữ điệu nhàn nhạt nhưng đâu ai biết trong lòng cô đang dậy sóng. Đói rồi! Lã rồi! Rụng rồi tay chân luôn rồi! Người gì nhảy bà cô.

_Hahaha, mày thật sự không biết hay giả vờ không biết?- nụ cười sát lạnh như rắn độc làm mấy đứa ngoài cuộc cũng phải nuốt khan rung mình thay cho nhân vật chính.

_Tại sao phản bội?- Âm điệu không mặn không nhạt, hời hợt như khinh thường sự tồn tại của cô nàng vậy. Nhưng quả thật là cô đang rất muốn, lần đầu tiên trong cuộc đời thật sự cam tâm tình nguyện muốn khinh một người con gái đến như vậy!

Yưu tức điên trước thái độ đó, nhưng quen thói, nhỏ lại bắt đầu điều ngoa về thân thể của mình.

_Mày biết tao là ai không? Con ngu,ahaha. Mày chỉ là học sinh mới ở đây thôi đừng có mà làm phách. Mày chỉ là con nhỏ nhà nghèo dựa trai để vào đây. Còn tao là con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Gonda, đứng thứ hai Châu Á về mặc hàng đầu khí. Tao có thể...

_Thật nực cười, tôi không quan tâm cô là con gái của chủ tịch hay gì đó. Điều đó chỉ cho thấy thành quả của bố cô, tôi công nhận ông ta nhưng không công nhận đứa con gái "đề lệt" như cô. Với lại tôi là một người không có gì nên cũng không sợ mất thứ gì. TÔI CẢNH CÁO! Nếu cô muốn đấu với tôi, tôi cũng chẳng ngại mà theo hầu. Nhưng... tôi chắc chắn, mình sẽ thắng một con nhỏ tay trái gà còn không chặt.- Ngay sau câu đó, Thiên Lam rời đi. Nói với mấy đứa nào cao hơn tóc này chỉ tổ phí sức. Thật uổng cho cô ta còn cha còn mẹ mà lại ngáo nghệt như động vật bốn chân.

_Cái.. Cái gì..gi chứ?... Mày... - nhỏ lấp bắp nói gì đó nhưng cô không nghe rõ. Nhẹ lắc đầu, chính thức BO.

Mọi người khó khăn nuốt một ngụm nước miếng vĩ đại. Số nhiều còn thấy hả hê, tâm trạng ai ai cũng phơi phới. Con Yưu thật sự bị người ta ghét rất...rất...rất nhiều.

Hoàng Khải nhìn theo bóng Thiên Lam như lạc vào trầm mê, ánh mắt chứa ý cười nhưng không hề nói gì, trở ra ngoài...

Thiên Lam vẫn vô tư mà đi, vô lại mà gọi món trước con sóng dư luận mà mình vừa mang tới mà không biết ở đằng sau cái cửa xếp hàng kia có một anh chàng đã chứng kiến hết mọi việc và đang cười nụ cười thích thú, đó không ai khác chính là Lăng Hạo... Khoảng một phút sau, cậu khôi phục về ngoài vô cảm và bước vào.

Bỗng nhà ăn rộ lên tiếng gào thét xé gió nhưng nó không có vẻ gì sợ hãi mà là vui sướng đến điên rồ. Lam nhủ mày, quá ớn! Cô rời mắt khỏi món bò bít tết thơm lừng, đôi mắt đẹp đưa qua nơi mà cả trăm con mắt đang nhìn chăm chú. Nhìn thấy rồi thì cô đã lộ ra một vẻ mặt khinh bỉ không che giấu. Miệng lầm bầm: "Con trai con đứa, tầm còn lâu hơn đàn bà"

Chả là khi này cô định đi tắm cho tỉnh ngủ. Nhưng cô vẫn chưa lấy khăn bỏ vào nhà vệ sinh, bèn ra tủ đựng đồ chung của lớp để lấy, lại trùng hợp thay mà bắt gặp người ấy trong bộ dạng ngái ngủ y chang mình... Thảm thương thay cho số phận oan gia, cô đào tẩu nhanh chóng về phòng. Từ này đến giờ cô xuất hiện ở đây hơn 40 phút rồi mà thằng cha này giờ mới léch xuống. Có dơ có hòm gì cũng đâu đến mức kỳ hơn cả nữa tiếng như thế?. Thảm phi nhỏ một trận, lại cúi xuống tiếp tục nhai ngấu nghiến. Cô cũng không biết tại sao khi nhìn hắn, lửa giận và những suy nghĩ xấu xa cứ thế du nhập vào bộ óc.

Trung tâm của sự chú ý là một chàng trai cao ráo, làn da trắng như ngọc trai. Mái tóc đen nhánh bóng bệ, vài sợi tóc còn ảm bết vào gương mặt hoàn mỹ trông khá quyến rũ. Đôi mắt màu đen cả phê lạnh lùng, sâu hoắm, nếu nhìn không kỹ lại tưởng rằng mắt cậu không có tiêu cự. Cánh môi mỏng hơi sẫm màu. Đôi mày rậm nhưng không thừa kẻ nhều lại khó chịu. Cậu không vuốt keo, quần áo cũng không có gì đặc sắc lắm. Chỉ áo thun màu tím than và quần Jeans xanh... Nhưng nó lại tạo cho cậu vẻ "trai ngoan" và làm cho bọn con gái cứ như bị rút xương mà ôm tìm quần quai la ó những câu khen ngợi động lòng người..

Lăng Hạo vẫn luôn đánh ánh mắt hờ hững về cái bàn ngay cửa sổ, cật lực cau mày khó chịu nhìn cô. Cậu ghét mấy cô nàng hám trai này, nhưng nhìn cô với cái môi nhếch lệch một bên tỏ vẻ khinh bỉ thì cậu càng không thích. Sự kiềm chế cuộc phản động thường ngày vì cái cười mỉa mai của ai đó mà mất kiểm soát. Giọng nói nâng cao có phần lạnh lẽo vang lên mang theo gió lạnh thổi vào nhà ăn:

_Mấy người có im không thì bảo?

Chỉ câu đó thôi, mọi người liền im bật, không một tiếng động. Đến việc hít thở nó cũng không còn thoải mái nữa. Bọn tiểu thư mồm đỏ kẻ dịch ra xa, chỉ hi vọng không gây ấn tượng xấu với hoàng tử của mình.

Chỉ riêng ai kia là tiếp tục công việc: cắt thịt, bỏ vào mồm, nhai và nuốt như không có gì xảy ra... Lăng Hạo bỗng thấy mình hơi... rẻ mạp. Lần đầu tiên, cậu ao ước một điều vớ vẩn!!

Thấy được cái dòm 10s của Mợc Thiên Lam!

Lăng Hạo từng bước, từng bước lại gần cái bàn có con hổ đột lớp mèo đó! cả nhà ăn theo dõi từng gót giày của cậu, trống ngực của mấy cô nàng càng dồn dập theo từng tiếng giày của cậu. Dừng bước! Thiên Lam nhủ mảy khó chịu. Người ta thường nói: Trời đánh cũng tránh bữa ăn mà cái tên này lại lết cái vòng tròn lại đây làm gì chứ? đang định lên tiếng, thì ai kia phán câu "tôi ngồi" xanh rờn rồi tỉnh như ruồi mà kéo ghế ra an tọa...

Tiếng gọi món làm cô choàng tỉnh, ánh mắt giật dử thấy rõ. Dừng giọng bình tĩnh hai người nghe mà chăm chọc.

_Anh cố ý đúng không?- vừa nói vừa dòm xung quanh, cô không sợ đánh ghen, nhưng cũng không khỏi phát run trước cái nhìn xăm soi đầy bá khí của hàng trăm con mắt.

_...-im lặng

_Đồ nhỏ mọn!

_...-Cậu không nói gì, chỉ điệu nghệ cắt miếng bít tết.

Cậu Im lặng không đồng nghĩa với việc cô câm nín... Phần thân bài của màn "chửi người" đầy sinh động khi kết hợp với cái âm thanh nhai "rộp rộp" được tuôn ra như một bài cầu siêu. Qua một lúc lâu sau, ai đó vẫn điềm tĩnh như cô không tồn tại. Thật ra cô cũng khá khâm phục trước tính nhẫn nại của cậu. Hay là thôi đi, chửi pho tượng chẳng khác nào tự kỷ cả. Toan bước dậy lên phòng thì bước chân cô đã cứng đờ trên không trung bằng một câu nói: Cô không đơn giản.

Bản thân một hồi, cô ngồi ngả ra sau ghế, tay khoanh lại, nhìn cậu bằng ánh mắt cười cợt và nở một nụ cười chồm mai, bắt đầu màn tự luyện ngày thơ.

_Áy da! Con gái không ai dễ hiểu cả. Đặc biệt là tôi! Có nhiều người nói tôi dễ thương và đa tài lắm đó. Anh có t...

_Thôi đóng kịch nào cô gái!- Dùng khăn lau miệng, cậu lạnh giọng cắt ngang, ánh mắt nghiền ngẫm làm cô không được tự nhiên.

Trống ngực đập theo từng khắc đồng hồ trôi qua. Họ vẫn nhìn nhau chằm chằm như thế mà không ai hỏi hay trả lời. Bỗng cậu bật cười, nụ cười tự nhiên nhưng với tình trạng hiện giờ đối với Lam đó là nụ cười đều nhất. Các nàng xung quanh thấy vậy liếc nhìn cô muốn xướt cả mặt. Tâm trạng đang không tốt thì chỉ cần một nụ cười của ai đó thôi cũng đủ để cho nó... ăn đấm. Cố gắng đè nén ngọn lửa muốn đấm vào mặt thẳng cả rồn trước mặt. Cẩn rằng chờ hần nói tiếp, cô muốn biết lý do hần nhìn ra...

Thấy thái độ của cô, cậu thâm tán thưởng, rừ lòng thương giải thích.

_Không nói đến khí chất, cô đích thực là một tiểu thư danh gia vọng tộc. Tuy rằng cô vẫn luôn cố gắng tỏ ra thô lỗ và tùy tiện nhưng lễ nghi luôn nuôi dạy từ nhỏ đã bán đứng cô trong cách ăn uống rồi! Thói quen đặt dao nĩa và nước uống chỉ có một gia tộc bậc nhất mới chú trọng đến từng milimet như thế kia! Nhìn bọn con gái kia thì cô khác một trời một vực. Cô nói xem, gia cảnh như thế lại đi giả làm một học sinh nghèo nhận học bổng vào trường này thì há có đơn giản...? - cố ý kéo dài giọng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào cô, cố tìm ra một chút dao động trên gương mặt tựa tiên nữ kia...

Nhưng lại khiến cậu thất vọng rồi, trái lại người con gái ấy lại cười nhạt... Ngồi thẳng lưng dậy, không tránh ánh mắt dò xét mà lại lờm lại cậu một cái sắc lạnh. Từ tốn phun ra một câu khẳng định.

_Tôi biết còn lý do khác!

Quả là một cô gái thông minh. Cô ta biết mình không phải người chỉ dựa vào điểm ấy mà lộ mặt. Cậu nghĩ và trao cho cô một ánh nhìn tán thưởng. Nhưng nhắc đến điểm nghi vấn thứ hai lại khiến cậu đánh mặt lại như trải qua cảm giác đó một lần nữa..

_Cái bánh!

_Cái bánh?- cô nhủ mảy, ngờ vực nhìn cậu!

_Bánh ở Sweet không rẻ. Càng không phải là thứ mà người không có tài sản có thể thoải mái ném vào mặt tôi không chút do dự.- câu trả lời như được cậu nghiền răng rít qua.

Cô chợt thấy muốn bật cười trước cái tánh thù dai như trẻ con đó... Nhưng càng không ngờ hơn cậu lại sâu sắc đến mức nhận ra điểm thiếu sót nhỏ xíu tưởng chừng như vô dụng... Đến nước này cô cũng chẳng muốn dẫu nữa, bổ sung thêm lý do có thể là cuối cùng.

_Thứ ba là do tôi không sợ cậu sao?

_Phải- cậu bắt giác cười nhẹ thêm một lần nữa, không ngờ cô gái này lại liều lĩnh và thẳng thắn như vậy.

_Cho nên?- Thiên Lam vào đề chính, không có chuyện hần rồi hơi mà ngồi đây tâm sự với cô được...

_Tôi vẫn chưa biết nên làm gì với cô, chờ theo dõi đã. Cùng đường thì hợp tác, còn không thì..

Về sau cậu bỏ lửng, không cần nói cũng biết chuyện sẽ xảy ra nếu hai người không có cùng mục đích...

Thiên Lam hừ lạnh một cái, đứng dậy. Lạnh lùng phun ra một câu sắc mùi thuốc súng.

_Dù có thể nào, đừng hòng lợi dụng tôi!

Rồi cô quay phắt bỏ đi, chưa kịp hai bước đã bị kéo ngược lại. Mặt cô đen như đất nòi, hôm nay là cái ngày quái gì mà bọn người này thêm khát nắm tay cô thế này, "tay tôi còn chưa được người trong mộng nắm nữa đó..." rửa một câu dở hơi trong lòng, định quay ra chửi cho cái con người bất lịch sự nào đó thì nghẹn cứng ở cổ họng.

Lăng Hạo ghé sát tai cô nói gì đó, hơi nóng phả lên cổ khiến cô thấy không được tự nhiên, đồng thời cậu ta nở một nụ cười lằng tũn. Rồi bước nhanh rồi đi bỏ lại cô với muôn vàng ngạc nhiên cùng ánh mắt không dám tin.

Mọi người trong nhà ăn còn chưa hết ngỡ ngàng vì thần tượng của họ nói nhiều hơn thường ngày và kèm thêm hai hiệp cười chói lóa. Chưa kịp hết chấn động thì đã bị hành động của Lăng Hạo làm cho điên tiết. Do đó, ánh mắt các nàng xung quanh càng trở nên hung dữ hơn, máu trong người sôi sục, trong đầu nghĩ rằng là do Thiên Lam dụ dỗ hoặc đe dọa Lăng Hạo chuyện gì đó khiến cậu phải hạ mình. Vì Lăng Hạo trước nay chưa gần người con gái nào quá lâu nói chỉ là một cái "nắm tay núm kéo"?. Bla bla, nhiều lý do được dựng nên với những cái đầu phong phú...

Nếu Thiên Lam mà biết chắc chắn sẽ lại nổi lên một đợt tăng xông máu. Cô vùng vằng bỏ đi trước ánh mắt cực đáng sợ như muốn bóp chết tươi cô của bọn khổng tước sống và một loạt đám câu hỏi to đùng lên đầu đám H2. Hơn ai hết, họ chắc chắn quan hệ của Thiên Lam và Lăng Hạo không phải là thứ quan hệ thân thiết đến không thể tin được như thế...

Trong thang máy, Thiên Lam thần người ra như người mất hồn. Vô thức đếm những con số hiển thị tầng góc bên trái của cánh cửa màu xám. Cô cười khô, lắc đầu xua đi câu nói cuối cùng nhưng không được.

Lúc đó cậu nói: "Lợi dụng hay không không phải chuyện cô có thể quản. Còn nữa, bằng trực giác, tôi nhận thấy cô luôn muốn trốn tránh tôi. Tuy cô luôn là người gây rắc rối cho tôi nhưng tôi không nghĩ đó là vô tình hay cố ý, mà là bản năng. Dù chưa nhớ ra nhưng tôi chắc chắn tôi và cô đã từng quen biết, nên đừng hòng tránh được tôi trước khi tôi biết sự thật, Chào!"

_Lăng Hạo, chúng ta chắc chắn không có duyên, anh quá nguy hiểm!!

Nhắm lại một câu nói nhỏ như ruồi bọ. Cô nhắm mắt dưỡng thần, bộ não hoạt động gấp rút, cố tìm ra một đường thoát thân khi đứng trước nanh sói âm độc của cậu ta!!

Tên tên ten. Mai phải đi học rồi (TT.TT) Mọi người ngủ sớm, ngủ ngon, ngủ đẹp, ngủ khỏe ==))

>>> tiện thể phóng cho t/g lời nhận xét được không? Đơn giản vì... T/g viết ảo quá (ノ ー ッ)

Bạn đang đọc truyện *Piano!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bấy?

Thời điểm 6:30 AmNắng sớm soi rọi vào căn phòng đơn khang trang, hơi lạnh thoang thoang từ điều hoà phả lên chiếc giường trải ra màu nâu kem quý phái, có một "con nhộng" đang nằm đó. Đứng! Một con nhộng quần mền trắng phốc...

Cô khẽ cựa mình tỉnh giấc, mắt nhắm, mắt mở, lù khù kéo cái chăn ra khỏi người và day day huyết thái dương. Ngồi dậy làm vài ba động tác thể dục nhẹ. Vào nhà vệ sinh, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, rồi thay bộ đồng phục vào... Nhìn người trước gương, cô cật lực nhũn mày. Mặt mày hơi nhợt nhạt, do phần da trắng nên nhìn quàng mắt thâm lên thấy rõ.

Đã là ngày thứ ba kể từ khi Lăng Hạo và cô "tâm sự mỏng". Làm cô cứ thấp thỏm không yên, thà rằng cậu cứ vác súng kê lên mi tâm mình thì cô còn có thể có dịp mà phản ứng. Còn đằng này... im lặng? Cô tò mò không biết cái câu "chờ theo dõi" của cậu ta là thế quái nào trong khi trong lớp cậu ta cứ lẩn ra bàn mà ngủ?

Từ cậu ta toát ra sự nguy hiểm, có khi nào cậu ta là tân nhiệm lãnh đạo X_Line đòi kế tiếp? Hay cậu ta có chung kẻ thù với mình?Nghĩ vẫn nói tiếp nghĩ vẫn, chính vì vậy mà ba ngày nay Thiên Lam không sao chợp mắt thoải mái...

Nhưng biết sao được, bình đến tướng chặn. Mình cũng nguy hiểm và thần bí kém gì cậu ta?. Nghĩ rồi, Thiên Lam dậm chút phần lên che đi quần thâm, đẩy cửa ra ngoài ăn sáng. Vừa bước ra đã đứng hình, mắt chăm chăm vào cái người đang đứng chờ thang máy, mồ hôi túa ra như nước. Ôi mẹ ời, cái dáng người cao ngất cùng cái tướng đứng bảnh bao kia còn ai khác ngoài Lăng Hạo? Oan gia gì mà còn ám con hơn cả Oan hồn!

Cổ trung ra vẻ mặt bình tĩnh, nở nụ cười nửa miệng. Từng bước lại chỗ cậu ta, nói không hoang mang là nói dối, nhưng cô không muốn yếu thế. Cả hai người đều có sự kiêu ngạo của mình nên sẽ không bao giờ lựa chọn trốn tránh...

Lăng Hạo vẫn chờ phản ứng của cô, nghe tiếng bước chân, cậu khẽ mỉm cười...

"Tĩnh"

Ngay khi bước vào, cô liền đứng sang một bên, cách Lăng Hạo rõ xa, cửa thang máy chậm chậm đóng lại. Trong khoảnh khắc cánh cửa khép vào, Thiên Lam bất chợt cảm thấy cực kỳ bất an.

Trong thang máy hoàn toàn tĩnh lặng. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào con số sáng đỏ trên bảng hiển thị. Trời ạ! Thiên ời là thiên, nhanh nhảy số đi thiên, con chết ngạt mất. Thầm rủa trong lòng, ánh mắt cũng thi thoảng vô tình trôi dạt sang phía Lăng Hạo. Chỗ cô đứng chếch ngay sau cậu, cùng tầm một góc 30 độ chứ mấy? Vung tay bậy bạ một phát cũng đủ dính cô rồi.

Đang bận suy nghĩ liên miên, lại bị giọng nói trầm thấp lạnh băng làm chú ý...

_Sợ tôi ăn thịt cô sao?

Khẽ nuốt nước bọt cái "lực". Tiếp tục hành trình giả ngu kèm theo nụ cười cợt nhả khinh người.

_Sợ? Anh đủ tư cách sao?

_Mạnh mẽ nhỉ?-Cậu quay lại, ánh mắt như hộ rình mỗi lần cô không rét mà run. Riêng cậu thì đang thấy hả hê như con nít được kẹo. Lần đầu làm con hồ thành tình này bối rối biểu cậu không thấy có thành tựu sao được?

_Không phiền anh quản!- Cậu nói vừa dứt thanh máy cũng đánh "Tĩnh" một tiếng rồi mở cửa... Cô muốn chạy như bay ra khỏi nhưng phải gấn gượng từ tốn mà đi. Thật sự cô chưa bao giờ thấy mình yếu thế đến mức bất lực như bây giờ.

Suy cho cùng tại sao cô lại thấy hơi run trước cậu ta chứ? Mười năm trước cũng như thế nhưng mười năm sau còn kinh khủng hơn. Đôi con người màu đen cà phê đó, đôi mắt như biết sẵn mỗi!

Vừa đi, Thiên Lam nhớ lại câu thoại đầy ngụ ý ba ngày trước. Cô đã thực sự trốn tránh cậu ta sao? Nhưng vì cái quái gì cô lại trốn tránh còn làm cái hành động như thế... thái giám ẻo lả sợ hôn quân?

Thật là cảm giác khó chịu!

Bẹp!

Cô lấy tay vỗ đôi gò má mình một cái hơi nhói cho lên lại tinh thần, miệng lầm bầm, vừa để trấn an vừa để bớt lưu tâm đến con sói già kia...

"Bình tĩnh, hần chỉ là con ruồi qua đường thôi, một phát chính chết hần còn không thì dọt là được!"

Lăng Hạo nhìn cô vội vã rồi đi, nhếch môi cười nhẹ, đôi mắt xa xăm nhìn vào khoảng không phía trước như suy nghĩ gì đó... Một lát sau, cậu trở lại với dáng vẻ lạnh tanh, một tay cho vào túi quần bước khỏi thang máy đi mất hút...

Xuống nhà ăn, cô nhìn quanh thờ dài thườn thượt, lại bàn bọn Jun ngồi xuống, gọi món mà ăn mặc kệ những câu chuyện trò nhỏ nhăng của cả lũ cùng ánh mắt như dao găm của bọn con gái xung quanh...

Bắt đầu từ hôm họ thấy những hành động sặc mùi thuốc súng mà bên ngoài thì "thân mật" của cô và idol số một của trường- Vương Lăng Hạo, cuộc sống học đường của của Thiên Lam như bước qua một trang khác. Lẽch hẩn đi với dự tính ban đầu của cô. Đầu tiên là màn gặp mặt oan gia, lần thứ hai là gây hấn với tên đó, thứ ba là lại đụng trúng những cái ổ kiến lửa, thứ tư là các màn chơi trội của cô khi gặp khó khăn, cuối cùng là cái cuộc trò chuyện lạnh xương sống hôm nào... Nhưng giờ đây nó càng khủng bố và rối rắm hơn. Bọn con gái thì nhau áp dụng các màn đánh ghen lên ít nhất mười ngày một lần đối với cô.

Nào là những bức thư tình đầy "tình cảm" và "kiếm nhả" được dán đầy áp lên bảng thông báo của trường, rầm rộ hơn với những dòng trạng thái "tôn thờ" cô đến độ hot like trên toàn mạng lưới thông tin của Châu Á. Họ chỉ viết ít ỏi thôi nhưng toàn chất đến độ cô thêm trầm cả lũ, những lời đe dọa chiếm thiếu số, chữ chiếm đa số. Không phải tự luyện nhưng cha mẹ người ta gen đẹp gen trội mới cấu tạo nên được một người hoàn mỹ như cô, thế mà lại bị chúng nó nở lòng nào Phô-tô-sốp thành mặt xệ và mũi heo, mắt cá thòi lòi là thế quái nào...

Nhút nhát!

Trông cô yếu đuối đến vậy sao? Nhưng cũng đâu cần thiết phải thử độ liều của cô chứ?

Nào là chuột chết trong ngăn bàn. Rắn không độc nhưng to chà bá lửa nhét trong balo. Lông gà lông vịt, ngay cả lông chim se se chúng cũng không tha mà nhai vào trong tù đồ của cô, giờ nhìn nó chà khác cái trại tị nạn của gia cầm. Nhưng không sao, cô lo được. Nhưng có một thứ không thể chấp nhận được, chúng nó chơi khôn nạn bằng cách bỏ sạn vào com. Cô có thể ngửi mùi vị nhưng làm sao biết sạn có mùi vị gì mà đòi ngửi? Ôi răng! Thốn. Quá Thốn là đằng khác o(Π—Π)o

Rồi ngày nay, những trò chơi ngu kinh điển của tuổi trẻ đang được thực thi trên cô. Những màn chơi trứng gà từ xa, những cái bong bóng có nước màu bay vèo vào trong không khí.. cũng may mà cô được nhắc nhở và bao che nên chưa có gì khủng khiếp xảy ra. Nhưng những màn ngán chân nơi hành

lang và thâm nhất là cái ngáng chân ngay cầu thang... làm cho cô xém bị nấp thiếp trong tấm cung của Hoàng tử dưới Âm Phủ.

Mộc Thiên Lam!

Trời ạ, cái tên mà cô ngày đêm suy nghĩ đến cả rụng nếp nhăn trên não để chuẩn bị đến đây. Cái tên nghe là nghĩ ngay đến người con gái xinh đẹp như thiên tiên, hiền từ thực đức, ăn nói nhẹ nhàng.... Lại bị bọn chúng *vô ý một cách bất chấp* bức thành Ta hận, ta hận..

Học sinh cá biệt? Biết thế đã đổi cái tên nào cho ngẫu ngẫu ngẫu rồi...

Chỉ có thể diễn tả tâm trạng Thiên Lam bằng hai chữ... ĐẮNG LÒNG!

Ngày vẫn đẹp và trời vẫn xanh .. Nhưng vẫn còn một số đứa đang làm tanh xã hội!

Và rồi... Khi ngôn từ bất lực thì bạo lực sẽ lên ngôi!

Vì con em chúng ta, kệ cha con em chúng nó! Cô đã phải đập hết hơn 270 cô nàng cùng mấy bang phái tự lập rảnh rồi đi xin nổi đau. Nhưng ngu gì đánh nó ngoại thương?. Động tác đánh đập cần chi hoa mỹ? Chỉ cần đánh vào các huyệt như: Thái Dương, Phong Trì hay Túc Tam Lý*** thì cả đám đã khóc trong đau đớn mà ngất rồi! Không vết thương, không bằng chứng, không làm gì được Thiên Lam thần thông =))

***Các huyệt vị trên cơ thể, là nơi yếu hại, đánh vào nhẹ thì đau đớn, nặng hơn là ngất đi.

Một ngày học tập trôi qua nhanh chóng mà chả có gì mới ngoài những trò đánh ghen đầy màu sắc. Cô nghiêng răng ken két, nghiêng muốn rụng rồi cả mỏ và hàm cho ai kia nghe mà ai kia vẫn tỉnh như ruồi, nhắm mắt dưỡng thần mà đeo một bên Mp3... Liếc cậu một cái cực kỳ đỏ mắt, hừ lạnh một tiếng quay trở về Ký Túc Xá.

Cô vừa đi, Lăng Hạo mở mắt, nhìn bóng cô dưới sân trường. Mỏi mòng lắm lắm...

_Trò vui bắt đầu!

....

Thời điểm 10:00 Pm

Tối hôm đấy có 1 cái bóng đen đu dây treo xuống từ tầng 17, lên ra khỏi ký túc xá mà không một ai biết. Điều luyện trốn khỏi camera cùng đội bảo an chỉ qua lời hướng dẫn vắng tắt của cộng sự qua thiết bị truyền âm trong chiếc khuyên tai. Sau khi ra khỏi trường, bóng đen lao vút vào trong một con hẻm nhỏ, treo lên chiếc siêu mô tô NM4-02 màu đen tuyền được chuẩn bị từ trước. Rồ ga và phi như bay về hướng Tây Nam.

Bar Cloud

Bar đang trong giờ cao điểm nên rất ồn, từng tiếng nhạc xình xịch vang vọng trong không gian như muốn rung nổ trái tim con người. Những tiếng cười âm ý và mùi rượu nồng đậm luôn là không gian thường thấy ở những nơi như thế này.

Nơi đây là một trong những Bar nổi trội và cũng thuộc dạng đẳng cấp của Bắc Kinh, nơi quy tụ các tay anh chị dân chơi thứ thiệt, địa điểm tụ họp của một số bang lớn. Người ta thường nói, nhập gia tùy tục. Nơi đây tuy là địa điểm ăn chơi và có thể có cả hiện tượng đầu đá lẫn nhau nhưng nó cũng có quy tắc riêng: Không ma túy, không giết người.

Trong tiếng nhạc Disco sôi động hòa cùng âm thanh huyền ảo trên sàn nhảy và những tiếng reo hò thích thú ở dưới sân nhà bóng loáng, những con người mặc thời thượng có chút "mát mẻ" cùng nhau nhảy múa và nâng cốc...

Khác hẳn với không khí sôi động trong này. Ngoài kia, thời gian như bị đông cứng sau khi tiếng xe phanh gấp ngưng bật, Một bóng đen nhảy xuống đứng trước cửa bar và cời bỏ mũ bảo hiểm. Gương mặt lạnh như tiền của Thiên Lam lộ ra. Ánh mắt màu đen nhìn chăm chăm vào chữ "Cloud" màu vàng thẫm nổi bật lên phiến đá màu nâu sẫm màu. Cô nhếch môi cười nhạt.

"Cái tên này! Nghe hay mà cũng thật lạ.."

(T/g : lens đen 3 Thiên Lam đang làm nhiệm vụ đó, nên có thể sẽ gây ra đổ máu)

Những tay canh cửa sau khi thấy Lam thì kinh hô không thôi nhưng lại chả ai dám đụng vào. Cứ nhìn con mô tô đi là biết, đảm bảo không phải dân thường. Lam hải lòng trước thái độ có chút dè dặt của cả bọn, đẩy cửa bước vào. Có vài người nghe thấy âm thanh cửa bật mở thì ngoái đầu nhìn theo bán năng và rồi cùng đứng hình trước hình hài xinh đẹp đó. Lam thu được bao nhiêu là ánh nhìn, những người không chú hay những DJ khi nhận thấy không khí có vẻ lạ thì cũng ngưng nhạc và mọi việc đang làm ngược ra nơi mà có mấy vị khách nhìn muốn rớt trứng..

1s

3s

10s

Thời gian và không gian như ngưng đọng lại và rồi... Không khí như vỡ òa ra trong sự thích thú và thèm khát...

Trông Thiên Lam quyền rũ đến mê người. Bộ đồ cô mặc không quá hở hang. Không! Phải nói là muốn bít bùng luôn ấy chứ. Nhưng lạ là nó lại cho người ta cảm giác không tù túng mà khá cá tính và năng động. Bên trong là 1 chiếc áo sát cánh được che đi 1 nửa bởi chiếc áo khoác có nón màu đỏ rượu. Chiếc quần Jeans dài màu xanh, được mài rách ở một số chỗ, bắt ngang eo là sợi thắt lưng màu ngà có thiết kế khá độc hàng. Một con bọ cạp bạc kim được khắc tỉ mỉ. Chân mang đôi giày cao gót 5 phân được làm bằng ren đen. Tóc uốn lộn phần đuôi, phần tóc mái buộc phồng lên được cố định bằng mấy cây kẹp tăm. Phần đuôi và mái được nhuộm hai lai tím đen trông phá cách và nổi bật. Khuyên tai hình thoi màu tím nhạt nhảu tỏa ra ánh sáng yếu ớt. Sẽ tuyệt đối hoàng hảo nếu như không có gọng kính cận màu tím than che đi khá nhiều phần của gương mặt thanh tú kia...

Thiên Lam khẽ "ừc" một tiếng trước phản ứng thái quá của tất cả mọi người. Hôm nay là lần đầu tiên cô hóa trang. Vì sao? Vì X_Line... Cô thầm cảm ơn may mắn vì hôm nay mình đã bỏ mặc cái gọi là "nguyên tắc" để hóa thân thành một cô nàng khác hẳn. Lúc nhìn vào gương cô còn chẳng nhận ra mình kia mà... Vậy nên, gương mặt này là sản phẩm sai một lần nên dù có gây chú ý cũng chẳng chết ai. Nhưng tại sao phải đẹp mà lại không xấu? (mời bạn xem lại chap 12 ^==^)

Chiều nay, Will (ông già húi đỏ hiểu lầm Lam với Rich ở VN ý) điện báo: Bar Cloud đường XX có khả năng rất lớn liên quan đến X_Line. Trong một trận ẩu đả, người phụ trách quán đã rút súng bắn và yêu cầu giải tán. Mà viên đạn đó... giống thứ mà X_Line đã nã vào vụ thảm sát 10 năm trước. Có thông tin, người đó sẽ quay lại hôm nay!

Bỏ mặt những cái nhìn nhỏ dãi của cánh đàn ông cùng ánh mắt ghen ghét tột cùng của chị em phụ nữ. Lam thần nhiên gọi một chai Brandy và ngồi uống tỉnh bơ. Cố tạo cho mình vẻ ngoài buồn bã, cô chính thức nhập vai *thiếu nữ thất tình*. Uống cạn ly này đến ly khác, ánh mắt lạnh lẽo theo dõi mọi động tĩnh.

"Quét sòng quanh khu này, về lại bàn đồ cho tôi. Truyền miệng danh sách các người trong phòng Vip và quản lý ngay lập tức!"

Vừa uống, cô vừa xoay xoay bông tai bên trái nhấp chỉ thị với thuộc hạ. Đôi bông tai này tuyệt vời ở chỗ chiếc bên phải có thể nghe và chiếc bên trái có truyền tin bằng tay hoặc bằng giọng nói. Cả hai là một máy quét không gian và vật thể thu nhỏ...

_Cô em đang buồn sao?

Một giọng nam cọt nhâ vang lên khiến nó cười khinh trong lòng. Tuy nhiên, diễn là phải diễn cho tròn.

_Buồn thì sao mà không buồn thì sao?

Cô hồ hững hờ ngược lại, ánh mắt vẫn dán chặt vào ly rượu có thứ chất lỏng màu hổ phách rồi đưa lên uống cạn. Trông cô thế này thật quá dụ tình, hẳn kẻ nuốt nước bọt, tự tạo dáng vẻ quyến rũ xuống cạnh cô. Những người khác thì đang ngậm đắng nuốt cay. Một câu hỏi, cả chục người giống nhau "Tại sao mình không tới đó sớm hơn?"

Thế người đẹp muốn vui chơi hôm nay chứ? Anh sẽ thỏa mãn em! - vừa nói hấn vừa lia cặp mắt đói khát về cô, tự phát họa hình ảnh nud* toàn thân mà bất giác lòng nhộn nhạo. (Ồi bấy nào ><)

"Ra đây là sắc lang trong truyền thuyết!"

Lam nghĩ và đang muốn nhây thêm một chút với tên nào đó thì chiếc bông tai bên phải lại réo lên một hồi cùng chất giọng khàn khàn khó giấu được vẻ lo lắng.

_Cô Rin, mau rời khỏi đó. 10 phòng vip thì có 4 phòng có người chết. Đây có thể là bẫy... Cô mau...

Không còn để tâm đến lời nói có chút quỳnh quáng của thuộc hạ. Cô nở một nụ cười lạnh đến rợn người... Xa xa thấy nhiều người áo đen đang nhìn mình, ánh mắt có chút đăm chiêu. Cô hừ lạnh, tự hỏi nếu bên đó phát hiện ra lực sóng giao nhau từ chiếc bông tai thì bên đó phải có thiết bị tân tiến tới đâu?

"X_Line- Muốn quăng mẽ hốt tất cả kẻ chống đối? Dùng cách này sao? Thật dễ hèn!"

Nhìn cô lúc này hậm hực như ác quỷ khát máu nhưng anh chàng kia vẫn không mấy may nhận ra. Nhìn cô trong u mê và tưởng rằng cô đang chấp nhận mình... Đánh bạo xích lại gần...

Chưa kịp động vào gì người đẹp, cô đã đứng phắt dậy, không lời đáp hay chào hỏi trả tiền và từ tốn rời khỏi đó...

Mọi người vì hành động bất ngờ của cô nên chưa kịp ve vãn. Vì cửa khá gần nên cô đã bước ra ngoài từ bao giờ, thấy mặt cô nàng tối xam lại đoán chắc bị tên đầu vàng kia chọc giận. Những cái lia mắt cháy da phóng thẳng về hướng hấn ta. Những tiếng chửi nhỏ lắm bầm vang vọng cả khu...

Lúc đó, ở một cái bàn tại góc khuất của quán, có 1 cậu trai rất ngẫu đã được dịp chứng kiến từ đầu đến cuối. Lạnh nhạt ra hiệu cho bọn đàn em, rời khỏi cùng lúc với Thiên Lam!

Chương 19: Hợp Tác Lợi Dụng Nhau!

Thời điểm 11:35 PM

Trời đã về khuya nhưng ở đường phố Bắc Kinh vẫn tấp nập người qua lại. Đèn điện cùng các món ăn thơm nức mũi thoang thoang trong tiết trời se lạnh. Một chiếc siêu moto màu đen nhanh chóng len lỏi qua dòng xe cộ đông đúc với một tốc độ nhanh đến chóng mặt. Phía sau là một chiếc moto màu đỏ cũng không kém cạnh bao nhiêu đang bám theo sát rạch.

Cảnh sát tuần tra chỉ biết thờ dài ngao ngán nhìn theo hai con xe mà chẳng thể làm gì khác, họ không đuổi theo được nếu chỉ với mấy cái xe cà tàng này, nhưng không, dù có sở hữu được một siêu moto đứng nghĩa thì họ cũng không thể chạm đến một sợi tóc của hai người kia chứ ở đó mà bắt giam họ... Đồng loạt thờ dài, ai nấy tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Vượt qua nhiều con đường vòng vèo phức tạp là đến một con đường rộng nhưng khá vắng vẻ dẫn thẳng đến bến cảng. Gió đêm ở gần biển thật lạnh, nhẹ len lỏi vào làn tóc cô. Cảm giác mát lạnh từ da đầu truyền xuống, trời ả lạnh đến nát da luôn rồi, đôi môi đã cắt không còn một chút máu, cô cá mặt mình cũng trắng phớt như mấy con ma nơ canh luôn rồi.

Chiếc nón bảo hiểm khổng lồ che hết gần nửa gương mặt xinh đẹp, ánh mắt Thiên Lam khẽ dao động, nhúu chặt mày khó chịu. Chiếc xe phía sau đã theo cô 1h12 phút, trời ạ! Đứng là nhây như đĩa, cắt đuôi cũng không được, gây trở ngại cũng không xong. Nhưng đứng là người kia là một tay đua kiệt xuất.

Đi mãi cho đến một khu vực vắng vẻ chỉ còn những thùng dầu trống lã lốc. Thiên Lam tắt máy, gỡ nón bảo hiểm ra rồi bước về phía trước khoanh tay chờ điện kiến kẻ phía sau, không muốn lảng nhãng nữa. Dưới ánh đèn màu trắng mờ ảo và chấp chôn từ trên cao chiếu xuống, cô trở nên bí ẩn và cuốn hút đến kì lạ, khiến cho người kia ngán người, đáy mắt ánh lên tia thích thú...

Chiếc Moto đỏ dừng sát người cô khiến cô có chút hoảng hồn, chỉ cần người kia dừng quá 5cm nữa là cô bay luôn rồi còn đâu? Cô nghiêng răng đầy tức giận, mắt ánh lên tia thách thức.

"Thằng này đúng là chơi liều!"

Cô định lên tiếng trước nhằm ra "uy" thì lại phải khó khăn nuốt xuống, trong lòng gào thét khủng khiếp. Tâm trạng lúc này như thế nào? Cảm giác ra sao?

Không biết nói gì nữa, chỉ biết cô đang hết sức NGU NGUỒI. Trí thông minh bị đập bay ra khỏi bộ não. Mắt trừng lớn như không thể tin điều đang diễn ra trước mắt...

"Vương... Vương... Lãng..Hạo? Sao anh ta lại ở đây??"

Lắm nhảm một mình như con ngốc, mấp máy môi mà không thốt ra nổi một từ, nhìn ngó tào phài biết. Lãng Hạo bỗng muốn cười vào mặt cô cho hả những con tức hai tháng trước và ba ngày gần đây...

Cậu đặt mũ bảo hiểm lên xe và quay lại nhìn cô, mặt cổ tỏ ra không một chút cảm xúc. Đập vào mắt cô là 1 bóng hình cao lớn mà gần cả mấy ngày nay cô luôn nhớ nhưng đến phát cuồng mà nghiêng răng, người đó đang đối diện về phía cô, 2 tay thông dong cho vào túi quần, dáng đứng thẳng, từ người toát ra một khí chất lãnh đạm mà xa cách. Cái cười nửa miệng... như thẳng ngổ mắc xương méo qua một bên là cái thứ mà Thiên Lam thấy là chương mắt nhất và không phù hợp nhất ở con người này...

_ Tiểu thư Mộc Thiên Lam, cô ngấm đủ rồi chứ?

Lãng Hạo đánh mắt sang người con gái trước mặt. Gương mặt đúng là đã thay đổi hẳn đi, nhưng cái điệu bộ và khí chất vẫn như thế. Nhưng cái chính là vết sẹo ngay sau vành tai trái kia, thật không giống một tiểu thư khuê cát trọng bề ngoài. Còn nữa nếu là một người con gái tuyệt sắc bình thường thì cô ta sẽ khóc bù lu bù loa lên khi thất tình, uống thì uống nhưng nốc cả chai Brandy như nước mà mặt vẫn lạnh thì hơi bị hiếm...

Quay lại với Thiên Lam, mặt cô thộn ra, não như muốn nổ tun. Dận lòng phải bình yên một chút cho não nó suy nghĩ. Nhưng lại không tìm được lời lý giải nào giờ phút này. Lốp ngực trang hoàn hảo của cô! Bị phát hiện ngay từ lần đầu tiên ra mắt? . Ôi trời ạ!

Lấy hết can đảm từ thời cha sanh mẹ đẻ ra, gằn giọng rít qua kẽ răng.

_ Thiếu gia Vương Lãng Hạo, anh đúng là khắc tinh của đời tôi!

_ Quá khen!

Câu trả lời nhạt như nước ốc nhưng chứa đầy thâm ý khiến cô muốn học máu, ngâm đắng nuốt cay khi chưa đầu đã thua mất một hiệp.

_ Anh "bám" theo tôi đến đây không phải để ngắm hình hài mới này của tôi chứ?- Nhấn mạnh chữ bám nhằm tăng giá trị của mình cũng như đề bẹp cái

tánh tự mãn của ai kia, nhàn nhạt nhếch mép cười khinh một cái rõ ràng. Muốn nói gì thì nói lẹ, bày đặt tạo không khí!

Nhưng mà... rốt cuộc cậu ta đang mưu tính cái gì?

Lăng Hạo vẫn đang quan sát và đánh giá, có lẽ cậu cũng lưỡng lự trước được vấn đề vị tiểu thư này rất độc miệng nên cũng không thái quá đến mức muốn nắn người.

_Được, vào đề chính. Chúng ta hợp tác!

Cô không nói gì, nheo mắt lại đánh giá cậu. Chờ câu tiếp theo.

_X_Line!- Cậu không trốn tránh ánh mắt dò xét lạnh thấu xương đó, nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen tròn không tiêu cự phun ra điểm máu chót. Trong lòng không hiểu sao lại hơi khó chịu khi đôi mắt màu khói đó bị che khuất!

_Anh là ai?- gì chứ chuyện này cô không thể không để tâm. Người trước mặt này có rất nhiều bí mật. Gương mặt không cảm xúc và đôi mắt vô hồn cứ như lần đầu tiên gặp gỡ. Cậu đã bớt tò về lạnh nhạt đi qua những cái cười dù chỉ là nhếch mép. Nhưng tại sao cô lại thấy cậu ta càng lạnh hơn? Càng đáng sợ thế này?

_Cô không cần biết, chỉ cần biết chúng ta cùng chung kẻ thù!

_Sao anh nghĩ tôi hận X_Line? Sao anh lại có mặt ở đây đúng lúc này? Tốt nhất nên cho tôi một câu trả lời hoàn mỹ! Tôi là người không tin và duyên phận, trò hôm nay là anh bày ra để dụ tôi vào tròng đúng chứ- Vương Thiếu? - Cô lạnh giọng, cứ như nếu cậu trả lời phật ý thì cô nhất định sẽ băm vằm cậu ra thành bột cám.

Cậu nhú mày, tuy hơi khó chịu khi có người khác dùng chất giọng bẻ trên với mình. Nhưng cậu nhận thấy với vấn đề này, Thiên Lam không còn là Thiên Lam vô tư mà lâu cá thường ngày... Cô không phải kẻ thù dai vô cớ hay tự ý sinh sự. Với X_Line cô thực sự nghiêm túc, sự nghiêm túc ẩn ẩn sát khí khiến cậu cũng không khỏi phải rung mình theo. Cô -đã phải chịu đựng những gì?

_Cậu không định trả lời tôi?- khẽ hừ nhẹ, cô cắn cắn môi làm nó muốn bật máu.

_...- Vẫn đang chìm trong suy nghĩ của mình, cậu hoàn toàn không nghe thấy lời đe dọa đó.

_TÔI NÓI... ANH MAU..

_Trò vừa nãy đúng là tôi làm! - cậu nhanh chóng cắt đứt cái giọng the thé vang dội của cô. Cứ thế này, chắc bị biến thành người khiếm thị mất.

_Lý do? Còn 4 phòng 01 03 06 và 09 tại sao lại có người chết? Chúng là ai?- hơi nóng đã bị cô cố gắng nén lại, bắt đầu màn tra khảo của mình. Cô cần biết một vài chuyện...

_Muốn xem cô ở phe nào, nếu không cùng thì chỉ còn cách khử, không hiểu sao cô cho tôi một cảm giác bất an. Còn về phần sau, chỉ là phe phái của Ứng Ngao bang Roys hàng phục X_Line... Tôi chỉ là trầm thảo trừ căn.

Cô có hơi té ngã trước câu trả lời... hơi bị cặn kẽ của cậu. Nhanh chóng tiếp thu thông tin vừa nhặt nhanh được. Cô mới quay lại vỗ câu hỏi ban đầu.

_Tại sao tôi phải hợp tác với anh? Anh không đơn giản, đầu óc tôi có bị vô nước mới thập phần tin vào anh.

_Thứ nhất: Kẻ thù của kẻ thù là bạn. Ánh mắt cậu... giống tôi. Sự hận thù của cậu... giống tôi.

_Gi?!!- Lam khó hiểu cau mày, "cậu ta dùng câu ẩn dụ à?"

_Người thông minh không nói nhiều!- Lăng Hạo bắt đầu âm ỉ mà lớn giọng cắt ngang, một phần vì tức giận cô hỏi quá nhiều, một phần vì mình hôm nay lại như nàng dâu nhỏ nghe lời mẹ chồng. Hời ơi! Hỏi gì đáp đó, từ khi nà cậu lại bị mất khí chất như thế chứ??

Hơi bất ngờ khi cậu có phần hơi tức giận. Lăng Hạo bình tĩnh ngày nào đã bị cô bức đến bao lần mất hình tượng thế này rồi?? Im lặng một chốc độ 7s, Thiên Lam kéo cổ áo Lăng Hạo xuống khiến cậu hơi bất ngờ mà sừng sốt...

_Anh có biết, người thông minh thường chết sớm chứ?

Bò lừng câu nói và buông cậu ta ra, cô đã gửi gắm vào đó sự đe dọa. Như ngày hôm đó, đừng hòng lợi dụng cô! Cô quay lại trèo lên xe một cách điệu nghệ. Vừa định đội mũ vào thì cũng là lúc Lăng Hạo hoàn hồn, cậu lớn tiếng khẳng định:

_Cô không có lựa chọn!

Ngừng động tác, Thiên Lam nhướng mày nhìn cậu. Mắt chạm mắt, cô nhìn chăm chăm muốn hút linh hồn và cả suy nghĩ vào làm cho cậu có phần hơi mất tự nhiên. Sau một khoảng trầm mặc, cô mới cất giọng, lần này là chất giọng khá buồn làm cậu thoáng có chút gì đó xót xa theo.

_Đúng là tôi không có lựa chọn và cậu cũng thế! nhưng tôi cũng không bao giờ bán rẻ mình. Chúng ta kết minh chỉ đơn giản là lợi dụng nhau, cho nên... phiền cậu cho tôi thời gian suy nghĩ.

"Chỉ với S.O thì vẫn chưa đủ, mình cần thêm thể lực"

Nói rồi cô phóng xe bay đi mất hút... Bàn thần hồi lâu, cậu ngồi bệt xuống đất vò đầu làm tóc rối tung cả lên. Nâng mặt lên trời, nhìn lên những vì sao trên kia, cậu trầm nghĩ mà cười khổ. Vốn định lợi dụng cô cho việc này nhưng cô lại quá sắc xảo nhận ra rồi... Sao trên đời lại có một người con gái khác loài như vậy chứ?...

"Một đồng minh khó chơi"

Tĩnh...tĩnh...tĩnh

Điện thoại cậu reo lên, nhìn nó nhũn mày. Cậu bắt máy. Đầu dây bên kia vang lên một giọng trung niên hơi bồng, không khó để nhận ra ông đang tức giận...

_Mày đang ở đâu? Về ngay!

_Trường- nhân nhạ trả lời, cứ như vấn đề đó không liên quan với cậu vậy.

_...

_...

_...

...

Cuộc đối đáp về đây thuốc súng đã ngưng bật. Cậu cắt điện thoại dứt tay vào túi quần. Đi thông dong lại chỗ để xe mà phóng về NAVEEN .

Trên đường, từng hình ảnh người con gái ban nãy lại ủa về khiến cậu có chút bất đắc dĩ. Chẳng lẽ cậu nói Nam châm khác cực thì hút nhau, cũng như hai người- 1 nóng 1 lạnh? lại gây ra hứng thú cho nhau? Khẽ lắc đầu, xua đi suy nghĩ của mình bằng cách đẩy nhanh tốc độ.

Tối hôm ấy có hai người không ngủ được, họ bận theo đuổi suy nghĩ của riêng mình!!

Các bạn đọc truyện vui vẻ. Ngày tốt đẹp, đêm ngủ ngon <3

Bạn đang đọc truyện *Piano!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giao Kèo Không Cùng Đẳng Cấp!

"Khi con người phải mang quá nhiều gánh nặng, trong tiềm thức, họ sẽ không cho phép mình được tin tưởng bất cứ ai ngoài bản thân..."

Trong căn phòng ký túc xá tầng 17 sang trọng và xa hoa. Kiến trúc không khác phòng của Thiên Lam là mấy nhưng cách bày trí thì khác hoàn toàn. Lấy tông màu chủ đạo là đen và trắng càng làm căn phòng nổi bật và bí ẩn, bên một góc phòng có cái bục hình tròn, trông nó tách biệt và có thể di chuyển nên có lẽ vừa được chuyển vào, bên trên có một cái đàn piano màu ngà, có đỉnh đá tạo hình một nàng Tinkerbell nhỏ xinh, nhìn nó phát ra ánh sáng dưới ánh đèn điện trông thật thích mắt.

Thiên Lam nhìn nó như bị hút hồn, nếu có thể cô cũng muốn bày trí phòng mình một chiếc Piano như vậy. Từ ngày hôm đó, tiếng đàn của cô đã biến mất khỏi trần thế, cô đã thề chỉ khi báo được thù cô mới có tư cách được là một nghệ sĩ đánh Piano thực thụ. Quá khứ ngủ mê trong chính thứ mình yêu thích vì thế mà toàn mạng đã ám ảnh cô suốt một quãng thời gian dài đằng đẳng. Một ngày khác, cô có tư cách để chạm vào nó chứ?

Chìm trong suy nghĩ của mình mà không hề hay biết người đối diện cô đang nhũn mày đăm chiêu. Đêm hôm khuya khoắc, Thiên Lam bí mật vào phòng Lăng Hạo, hành động lén lút lút làm cậu cứ nghĩ là bọn chúng đến ám sát hay bắt giam và cậu ra tay, khi nhận ra là Thiên Lam cậu hơi lơ đãng và bị lãnh một cú ngay mạn sườn. Phải nói là đau thấu trời, ấy vậy mà người con gái nào đó vẫn đứng đưng mà biểu môi khinh thường, nhún nhún vai ý tứ "Là anh ra tay trước" mới tức chứ...

Giờ đây cô đang thần thờ và coi cậu như không khí, cứ nhìn chăm chăm chiếc Piano khiến cậu có hơi khó chịu, nhưng ánh mắt đó, cái nhìn đó... là đang

đau lòng sao?

_ Cô đã quyết định?

Không muốn làm người vô hình nữa, cậu lên tiếng phá sự im lặng, rất khó để nhận ra trong lời nói có cả sự tôn trọng người đối diện và ần ần sự lo lắng nào đó...

Thiên Lam thoái lui ra khỏi trạng thái suy nghĩ đến vô hồn. Nhưng có lẽ vì nhớ đến quá khứ nên cô cũng không còn tâm trí mà trả lời, chỉ gật đầu thay cho lời đồng ý.

Sau hành động đó, căn phòng rơi vào trầm mặc. Cậu đã đạt được mục đích, cũng không biết bắt chuyện như thế nào nên đành im lặng. Thiên Lam một lúc lâu mới nhận ra mình hơi vô ý, khẽ ho một tiếng, bắt đầu nêu lên ý định của mình trước khi đến đây...

_ Chúng ta làm một bản giao kèo, anh thấy thế nào?

Lăng Hạo cau mày suy tư, không biết giao kèo như thế nào nên quyết định giữ im lặng chờ lời giải thích...

Cô thấy cậu không phản kháng cũng như không đồng ý ngay, âm thầm tán thưởng, con người này không hấp tấp, rất thận trọng. Đáng để hợp tác!

_ Tôi và anh vẫn chưa có sự tin tưởng. Bản giao kèo này coi như là một ràng buộc giữa chúng ta. Anh viết những gì anh muốn ở tôi trên giấy, tôi viết những gì tôi muốn anh tuân theo. Sau đó trao đổi và ký vào như một hành động để chứng thực. Chưa hết, anh và tôi trong quá trình hợp tác sẽ có quyền đưa ra ba điều kiện bất kỳ với đối phương. Dĩ nhiên, những điều khoản và cả 3 điều kiện không được đi quá sự kiểm soát của cả hai.

Châm dứt câu nói, Thiên Lam từ trong túi áo khoác lấy ra hai tờ giấy, một tờ đặt úp, một tờ đặt trước mắt cậu. Rồi không còn hành động nào nữa, im lặng chờ quyết định.

Sau một khoảng thời gian trầm mặc khá dài, cậu nhìn cô chăm chăm, khẽ thở dài. Cậu không thích ràng buộc, càng không thích ai ra điều kiện với mình. Nhưng cô gái này lại khác, cô ta biết mình cần thực lực... một sự thông minh nguy hiểm! Dù hiểu rõ ràng nhưng vẫn không ngăn được câu hỏi dò xét...

_ Cô biết trước tôi sẽ đồng ý sao?- vừa nói vừa cầm tờ giấy đi đến cạnh chiếc bàn khác lấy một cây bút, tờ giấy trắng bắt đầu ngấm mực...

_ Hời thừa, Cũng như anh biết tôi sẽ đồng ý. "Chúng ta" không có lựa chọn. Anh cần thế lực của tôi và tôi cũng thế. Vì cùng kẻ thù nên việc hợp tác lợi dụng nhau cũng không phải việc gì khó chấp nhận - cô từ tốn phun ra một câu đáp lạnh lẽo ần ần sự khó chịu. Hơn ai hết, cô cũng thù ghét sự "ràng buộc đầy lợi nhiều hại" này. Ngừng một chút, cô liếc nhìn bóng lưng cao lớn đang quay lại với mình, cao giọng nhận mạnh- nhưng anh nên nhớ cho rõ ràng, tôi không thích bị tính kế như hai ngày trước. Nếu còn lần thứ hai, tôi không chắc anh được sống an ổn...

Kèm theo lời đe dọa là một nụ cười quỷ quyết cùng ánh mắt đầy sát khí. Cô không nói đùa, cậu cũng muốn tin nó là đùa lắm nhưng không thể...

Một lát sau cậu quay lại, đẩy úp tờ giấy ngược lại cho chủ nhân của nó. Toàn thân toát ra hơi lạnh thấu xương, bình thần nhếch mép nhìn người con gái mà ngay cả mình cũng không nhìn thấu!

Thiên Lam cũng không yếu thế lờm lại. Qua 10 phút, cả hai không chớp lấy một cái, mắt hai người hoe hoe đỏ, thoang thoang chút hơi sương nhè nhẹ nhưng ai cũng không chịu chớp mắt trước...

Bắt lực sau 13 phút, Thiên Lam sắp chịu không nổi mà bắt đầu tính toán chơi khăm. Ráng nhử đôi mắt nóng hổi, cơ miệng rắng rắng ra một nụ cười quyền rũ nhưng éo le thay cái vòng cung đó thật sự méo và hơi buồn cười, khuyến mãi thêm một câu tán thưởng mà có nằm mơ cô cũng thể không bao giờ nói ra.

_ Lăng Hạo này, thật ra đáng đáp và bề ngoài anh rất đẹp mắt. Thuộc hàng cực phẩm, tôi có chút bị mê hoặc đấy!

Kết quả đúng như dự định của cô, Lăng Hạo sững sốt, mắt tròn ngược và cứ thế vô tình chớp chớp, cậu rơi vào trạng thái tê liệt, mắt lác liên trùng cô, khỏe miệng co giật liên hồi mà ho sù sù, ho khì thế, ho như muốn phun máu trào phổi ra ngoài. Ngón tay trở run run chỉ vào Thiên Lam mà không thốt nổi một lời. Trong đầu cậu lúc này rối bời pha chút xấu hổ, ai đòi lại phun ra cái câu tán thưởng có chết cậu cũng không bao giờ nghĩ đến ngay lúc đôi đầu như thế này? Làm cậu mất tập trung. Chết tiệt, thua rồi!

"Giỏi lắm Mộc Thiên Lam, cô quá âm hiểm, càng vô si đến cực điểm"

Còn chủ mưu thì ngồi lẩn ra cả sôpha mà cười muốn rách miệng, mặt đỏ bừng bừng như bị người ta bóp nghẹn. Hành động nhố nhăng của cô đã toàn tâm toàn lực chọc tức Lăng Hạo, thuận thế cầm cái gối phang thẳng vào đầu cô...

Quác quác. Cái gối! Tiếng cười ngưng bật, Thiên Lam đơ vài giây. Khỏe miệng co quắp trùng mắt nhìn cái vật thể vừa bay lên đầu mình rơi xuống đất mà khóc không ra nước mắt.

"Cái này là gối... gối lót mông đó. Cha mẹ ơi, uhuhu thôi con ngu luôn rồi!!!"

Tuy cô không hoàn toàn thích làm công chúa hay tiểu thư nhưng do từ nhỏ đã được nuôi dạy theo lối nghi thức quý tộc, nên cũng có thể nói là cô hơi bị dị ứng với những hành động khiếm nhã như vừa rồi. Nhiên răng ken két, lờm Lăng Hạo một cái sắc lạnh. Cục tức nuốt không trôi, đành mở miệng "nhỏ nhẹ" khiển trách.

_Thật thô lỗ!

_Cô thì không sao?

Lăng Hạo đã lấy lại dáng vẻ lạnh nhạt như trước, nhếch miệng giễu cợt kèm tia nhìn như sói hoang xuyên thẳng tâm can làm cô có chút chột dạ. Âm ức dồn cục lại nuốt xuống, dù gì cũng là mình quá đáng T.T Khẽ ho vài tiếng, nói bằng quơ đánh trống lãng sang chuyện chính.

_Vào chuyện chính đi, tôi buồn ngủ rồi.

Cậu hừ mạnh ra tiếng làm cô nàng nào đó hơi xấu hổ. Mắt bắt đầu phát thảo đám chữ trên trang giấy, miệng không ngừng làm bầm.

"Còn không xin lỗi, tiểu thư tiểu tiếc gì không biết. Nhớ nhé!"

...#Nguyễn Văn

[Điều khoản mà "gà mờ" Vương Lăng Hạo phải tuân theo tiểu thư Mộc Thiên Lam]

Điều 1: Không được phản bội tôi!

Điều 2: Không được có suy nghĩ xấu xa khi hợp tác.

Điều 3: Mọi tin tức về X_Line phải thông tin với tôi.

Điều 4: Không được có ý nghi ngờ tôi. (Dùng người là phải tin người)

Điều 5: Không được tự ý hành động một mình.

Điều 6: Không được xen vào chuyện riêng của tôi.

Điều 7: Cấm làm tôi mất hứng.

Điều 8: Không được nói dối!

Điều 9: Phải tương trợ lẫn nhau khi khó khăn.

Điều 10: Khi không cần thiết đừng tới gần tôi. (Đánh ghen đấy, anh không biết bọn nó cờ hó thế nào đâu).

[Điều khoản sẽ song hành thực hiện]

-----Hết-----

Đọc mà cậu không ngừng cười thầm trong lòng. Biết ngay mà, ý đồ bước một... THÀNH CÔNG.

Qua một khoảng thời gian im lặng như tờ!..

_Đọc gì mà chậm như rùa bò vậy?- Thấy cô vẫn không nhúc nhích cậu khó chịu lên tiếng, cả 15 phút rồi chứ ít gì..

_Anh... anh.. muốn giết người sao? HẢ??- Giọng thét ngỡ ngàng lại oanh vang của cô làm cho cậu muốn bật cười. Cũng may là phòng cách âm chứ nếu không chắc chắn sẽ kéo cả đám người tầng này hay luôn cả tầng dưới thức giấc mất.

_Làm sao?- Cầm ly trà lên nhấp một ngụm hết sức đúng điệu, hỏi ngược lại làm cô có phần hơi đờ người ra.

Lần đầu tiên, cô thấy mình khờ dại khi dắt sói vào nhà.

Trong lòng rối bời, lấy hết các dây thần kinh truyền âm cho nhau bằng những câu chữ vô hình... Gắng lấy lại bình tĩnh mà nở một nụ cười hiền từ, nghiêng răng đàm phán.

_Tôi chỉ ra có mười điều khoản nhưng chỉ lí, anh chơi lại tôi tận hai mươi điều nhưng nhắm nhí là thế quái nào?

[Điều khoản phải tuân theo của thiếu gia Vương Lăng Hạo dành cho "sâu mọt" Mộc Thiên Lam] -Nguyễn văn-

Điều 1: Coi tôi là cấp trên!

Điều 2: Mọi hành động do tôi làm chuẩn. Tất nhiên cô cũng có thể nhưng còn thiếu sự hiểu biết về X_Line

Điều 3: Không được cắt liên lạc.

Điều 4: Không được trưng ra vẻ mặt khinh thường tôi.

Điều 5: Giúp tôi tránh mấy con gà hay đeo bám.

Điều 6: Mỗi ngày chọn thức ăn cho tôi. Tất nhiên phải là 3 bữa đủ(tôi bị kén ăn)

Điều 7: Khi tôi chán phải bày trò giải trí.

Điều 8: Cấm cô xâm phạm quyền riêng tư của tôi như hành động vào phòng ban này.

Điều 9: Không được vô lý đánh tôi.

Điều 10: Không được gọi tôi là Cương Thi Sống.

Điều 11: Lên lớp chép bài cho tôi.

Điều 12: Không được ảo tưởng về trọng lượng của cô trong lòng tôi.

Điều 13: Không được thích tôi.

Điều 15: Cấm quyến rũ tôi.

Điều 16: Không được soi mói quyết định của tôi.

Điều 17: Không được coi tôi như suy nghĩ của cô. (Tôi không thích bị người ta nói này nói nọ như hiểu rõ tôi lắm)

Điều 18: Chúng ta trao đổi vật làm tin. Tôi chọn đôi bông tai của cô. Nếu có kiểu khác thì càng tốt.

Điều 19: Khi mọi chuyện kết thúc, phải nói rõ thân phận của cô cho tôi.

Và cuối cùng: Không được chết trước khi tôi cho phép.

-----Hết-----

...

_Vương Lăng Hạo, anh mau cho tôi lời giải thích. Cái quái gì đây hả- lời nói đi cùng hành động, cô đập mạnh tờ giấy mỏng manh xuống bàn, gần tiếng ra sức cãi lý.

ĐÂY LÀ HỢP TÁC CHỐNG MỘT TỔ CHỨC NGÀM QUY MÔ LIÊN Á-ÂU ĐÓ. ANH BỊ NÃO PHẪNG SAO HẢ? THỨ ANH VIẾT CÓ KHÁC GÌ BẢN GIAO KÈO BÁN THÂN ĐẤU. ANH COI TÔI LÀ ĐỒ CHƠI À. COI TÔI LÀ ĐỨA NHÓC MUỐ...

_Thứ cần thiết cô đã nói hết rồi còn đâu?- Nhanh chóng bịch mồm cô nàng lẩm lòi, cậu phun một câu làm cô ngu luôn...

_Anh... nhưng như vậy là quá đáng!- Lời đã nói không thể rút lại, vậy là nhục là đập bỏ tự tôn. Giờ chỉ còn cách *nhòng nhẹo*. Cố gắng trưng ra bộ dạng thỏ con yếu đuối để ai đó rĩ lòng thương người. Đáng yêu thì có đáng yêu, muốn bấy nhiêu đau khổ có bấy nhiêu đau khổ, nhưng rất tiếc... lại áp dụng sai người!

Sai lầm của cô chính là quá thẳng thắn với cái con người không thẳng thắn. Cậu đã biết cô sẽ nói những gì cần nói mà tiện tay thu lại lợi nhuận cho riêng mình...

Ra khỏi căn phòng điện nước đầy đủ của Lăng Hạo, cô thần người ra như con ngốc không hơn không kém. Đồ vật trao đổi thì sau này tính, nhưng cái đáng nói là cô lại thua thằng cha đó một hiệp nữa... 0-2 Thua oanh oanh liệt liệt với thứ mà mình bày ra...

Max nhục, Max ngu!!

Lần đầu tiên, Mộc Thiên Lam thấy trí thông minh của mình chỉ đáng nhét kẻ răng của người khác.

Thù này, ta nhất định báo!

Về đến phòng, bỏ qua những suy nghĩ tâm tối về tháng ngày sắp tới. Quá mệt rồi, nghỉ ngơi cho thông minh... Lên giường. Đi ngủ!

...

Tại phòng Lăng Hạo

Đêm tối, ánh trăng lặn khuất sau mây mù, mờ hồ, tản ra ánh sáng nhạt nhòa bao phủ cả căn phòng không cài then cửa sổ, hết thấy mọi thứ đều thật yên tĩnh. Ánh sáng từ chiếc Laptop nhàn nhạt, nhẹ soi lên ánh mắt thâm trầm không gọn sóng của chủ nhân nó. Lăng Hạo từng nhip tay đánh chữ và in ra hai

tờ giấy trắng chỉ chút chữ....

Là bản giao kèo giữa cậu và Thiên Lam!

Nhìn hồi lâu cậu chợt bật cười. Đến bây giờ cậu vẫn không hiểu hành động của mình như thế nào. Có lẽ cậu cần một thứ gì đó ở cô...

Một mối quan hệ xa lạ..

Biết đâu là vì cách đối xử không đối gạc làm cậu hứng thú...

Cũng có thể là do thâm tâm cậu muốn chơi đùa...

"Mộc Thiên Lam, tôi không nói dối, chỉ là chưa nói hết mà thôi. Tương lai tôi thực sự không muốn chúng ta là kẻ thù!"

-----End chap-----

Mấy cái giao kèo đó mọi người đọc cho vui thôi, trò vui còn ở phía sau ^^ all tối vui về <3

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mr. Sói Đỏ!

Buổi sáng hôm nay cũng như mọi buổi sáng khác, tiếng chim hót líu lo, thánh thót. Nắng vàng ươm, ấm áp khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt trái xoan của Thiên Lam, mi mắt khẽ run chợt mở... Vòng tuần hoàn sẽ vẫn tiếp diễn như mọi ngày nếu con sâu ngủ không trỗi dậy trong cô.

Hung hăng lấy chăn quấn chặt người, dùng gối làm cản ánh sáng mà cố nhắm mắt ngủ tiếp. Hôm nay thật sự cô không muốn tới lớp hay đi đâu khác, thật lòng là không muốn một chút nào hết. Trời ơi, sau năm ngày đến trường chẳng ngày nào trôi qua bình dị và yên tĩnh. Ngày nào cũng có biến cố là thế quái nào chứ? Bình thường người ta nói “cái miệng hại cái thân” bây giờ cô lại phát minh thêm “cái tánh nó hại cái thân rồi”. Không biết cụm từ “hào tàn” cô đã phải mắng mình biết bao nhiêu lần. Cho cái tật ham hố, bày đặt đi học, biết thế nhờ người khác đi thay là được rồi.... Aaaa! Điên mất.

Nghĩ đến hôm qua là não cô muốn nổ tung lên cả. Miệng liên tục ngân nga bài điệu văn tự sáng tác.

"Cái tên Cương Thi Sống bi ồ vô si... Gừ! 20 điều khoản? Troll nhau sao, anh đâu phải ba tôi chứ. Hừ! Cái con người không biết lịch sự, vừa nguy hiểm vừa thâm sâu như cáo già. Mẹ nó chứ, sao không nói quạch tẹt ra là muốn tôi làm Osin luôn đi? Thốn thật! Mày ngu quá rồi Lam, Mày thất bại rồi Rin, Mày thành công rồi đó Du Du, cũng may mà mày thoát khỏi thằng cờ hó nhỏ mọn đó 10 năm rông rã. Tao cùng Rin khâm phục mày sát đất luôn ý..."

[...]

Thiên Lam cứ như vậy, gào thét cả buổi sáng, nhưng đến giờ phải đi học là quy luật của cuộc đời, mà quy luật thì nó vẫn cứ diễn ra theo đúng trình tự của nó không thể nào làm khác được, vẫn phải đến lớp, vẫn phải nghênh chiến với "anh bạn hiền lành cùng bàn".

Tập bài thể dục ngắn, Vệ sinh cá nhân và thay đồng phục. Cô vừa xuống đến tầng một đã thấy có học sinh từ nhà ăn đi ra ngoài hay đứng chờ thang máy. Nhà ăn đã bắt đầu thưa người, nhiều lớp học sinh trở về phòng chuẩn bị đi học. Cũng phải thôi, gần 8h rồi còn đâu...

Ngồi xuống và ráng xử thật nhanh bữa tráng miệng, vừa ăn vừa lia mắt ra ngoài cửa sổ. Quả thật nhà ăn này được bày trí rất đẹp và có chủ đích. Nhìn khu vườn trước mắt là biết, những khóm hoa nhài được trồng xung quanh ba gốc cây Bằng Lăng lớn... Sắc tím lãng mạn của cây cùng màu trắng tinh khôi của hoa tạo nên một cảnh thơ không vướng bận trần thế, ngọn núi giả lớn với dòng suối nhân tạo chảy róc rách được xây theo hướng 8 giờ về phía Đông. Phía Đông- nơi có ánh sáng mạnh nhất, ấy vậy mà nó làm cho người ta không chút bức bối, ngược lại còn cảm thấy thanh thản và trong lành, chính vì vậy mà nó đã tạo nên một yếu tố khá khách quan trong việc tăng cảm hứng thưởng thức bữa ăn...

Đi trễ thế này cô mới có dịp nhìn bao quát nhà ăn. Quanh đây không còn cảnh chen chúc và ồn ào như bao lần, hiển nhiên các cuộc đánh ghen cũng phải lựa thời gian nên hôm nay trông khá an ổn. Khắp nơi đều lấp ló hoa và trồng những chậu lưu ly. Nơi đây sử dụng đèn chùm màu ngà để tạo nên một khung cảnh lãng mạn và thu hút vào buổi tối... Khu bếp chia làm ba khu: Món Âu, Món Việt-Trung và Món Nhật, điểm này làm cô rất thích, nó có khả năng đáp ứng đầy đủ nhu cầu của học viên.

Mỗi góc đều có một bàn dài khoảng 30 chỗ ngồi, còn lại là nhiều bàn con với 5 vị trí giống với Canteen. Chỉ khác là khăn bàn và rèm cửa màu kem, sàn được lát bằng gỗ nâu đồng càng làm tăng tính trang nhã và sang trọng. Thoang thoang đâu đây là mùi oải hương dịu nhẹ giúp cho tinh thần được tĩnh tâm và thoải mái. Thêm vào đó là xa xa còn có một sân khấu mini, có lẽ là dành cho các nghệ sĩ tấu đàn... Cách bày trí nhà ăn này làm cô rất ấn tượng, cả kiến trúc và bố trí tầng 17 nữa. Một kiến trúc tuy sa hoa nhưng không mất đi sự ấm cúng và tròn vẹn...

Tốc độ ăn uống chậm hơn thường ngày. Cô vừa thả hồn vào khung cảnh ngoài kia vừa sấn mỳ ý, không hề bị phân tâm đến tiếng gầy da lọc cọc đang đi về phía mình. Chợt có người đập tay lên bàn, Không mạnh nhưng đủ làm cốc chanh dây đã vơi quá nửa hơi sổng sánh. Thiên Lam cau mày khó chịu, thu lại ánh mắt và ngẩng mặt lên nhìn cái con người phá đám kia. Đôi mắt có phần khó chịu nay mở to lên ngạc nhiên rồi năm giây sau cô trở lại với dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, người trước mắt không ai khác là Hoàng Khải đã lặn mất tăm mấy ngày nay.

Anh ta không nói thì cô cũng chả có lý do gì mà cô phải bắt chuyện, thế là ai đó vẫn từ tốn dùng phần ăn của mình để lại Hoàng Khải có chút hụt hẫng. Không chịu được lâu, anh lên tiếng hòa giải.

_Chuyện hôm đó, xin lỗi!

Hơi bất ngờ, cái nĩa mỳ ông đang vừa nhấc lên rơi tọt xuống đĩa kêu một tiếng "Keng" nhỏ, đồng thời cô nâng mắt lên nhìn anh ta. Nhíu mày ngờ vực nhưng không đáp.

_Tôi nói nghiêm túc! - Khải kiên nhẫn nhắc lại, cắt giọng trầm trầm.

Trước thái độ "thành khẩn" quái đàng của anh, cô thật sự muốn lên mặt mà ăn hiếp một đợt bù lại ngày hôm ấy. Có ai cho cô biết có ai đi xin lỗi mà mày nhíu chặt, mặt hóp lại thế kia? Anh có gương mặt điển trai và có phần thanh tú như con gái, nhưng bây giờ trong khi "thành khẩn" thì cậu ta trông già đi 4,5 tuổi, mặt nhăn lại trông vừa lạ vừa ngố. Thêm vài lần nuốt nước bọt nữa, trông chả khác gì nàng dâu nhỏ lấm lỏi với mẹ chồng.

Thiên Lam tự hỏi có nên chụp lại hình dáng bắt mắt này đem bán không, gì chứ với cái mã của anh ta thì mấy con không tước sẽ nháo nhào tranh nhau mua mà thôi... Nghĩ cho vui vậy thôi, chứ cô chả muốn làm cái nghề mua vui cho mấy cô tiểu thư miệng lưỡi chua ngọt đó.

_Nợ hôm đó anh đã trả hết.- nhàn nhả uống ngụm nước và đứng dậy, đi về phía anh, lạnh nhạt bổ sung. - Anh hãy cảm ơn là ngày hôm đó... anh đã che chắn trước tôi.

Sau đó cô rời đi để lại cho anh biết bao suy tư. Cứ nghĩ lại phải tốn thêm một phen nước bọt mới có thể làm cô nguôi ngoai. Ai ngờ cô lại phản ứng như thế làm Khải có phần hơi không thích ứng kịp. Nhưng thái độ đó...có phần thật xa cách quá. Anh cười khổ, chắc chắn cô ghi hận ngày hôm đó rồi..

Thật ra anh đã đoán đúng! Với cô mà nói, Hoàng Khải chỉ như một hòn đá qua đường. Cô không nghĩ thơ đến mức không nhận ra ánh mắt anh nhìn cô là...hứng thú. Hôm anh trêu chọc thì cô đã ngậm ngậm không muốn có mối quan hệ gì mờ ám với anh ta. Đơn giản, cô không ưng cái tánh lẳng nhăng đó ở con trai, càng đừng nói đến vị trí kia...

Nói vắn vè là anh ta có ý bảo vệ cô nhưng cô chưa bao giờ yêu cầu, nói vậy để coi như là hết nợ. Thứ không cần thiết chỉ như rác mà thôi, việc gì phải để tâm nhiều như thế.

[...]

Vừa vào lớp Thiên Lam đã bị triệu hồi bởi mấy cô bạn của mình. Cả đám cứ chỉ chỏe cả lên, do tâm trạng không ổn định nên cô cũng muốn giải tỏa một chút. Và là cô tiên phong kể chuyện kinh dị. Cái giọng sang sảng thần bí cùng truyền cảm cũng như này cũng thu hút cả đám con trai, nhìn mặt đứa nào đứa nấy trẻ môi có phần không tin cô cũng mặc kệ. Bắt đầu câu chuyện chế bản của mình dựa theo các mẫu truyện Creepypasta[bạn nào muốn thử cảm giác mạnh thì cứ mà tra gg xem nhé (●`▽`●)]

Chuyện từ thời chiến xa xưa công thêm cái tật chém mắm tôm của cô, kết hợp lý thuyết khoa học như khúc xạ rồi liên kết với nhau thì với trí thông minh cả bọn cũng không xác định được thật giả. Mắt đứa nào cũng dần ra làm cô đắc ý và có phần tự sướng một chút. Vừa kể xong thì chuông vào lớp cũng điểm, lúc này cả đám mới hoàn hồn nhìn Lam vỗ vỗ vai tỏ ý khâm phục. Có đứa còn ráng cứng ráng bảo hôm nào kể thêm..

Thiên Lam vào bàn nhưng vẫn chưa thấy cặp sách của ai kia. Tâm trạng bất an và hồi hận nhen nhóm trong lòng từ hôm qua đến giờ lại bùng phát, cứ ngồi không yên, chốc chốc lại dè chừng trông ra cửa như tội phạm

15 phút sau.

Từ ngoài cửa vang lên chất giọng trầm ổn và lười biếng

- Cô! em mới vào.

Nói xong cậu bước về chỗ ngồi mà không thèm nhìn con người đang đứng trên bục giảng lấy một lần. Bà cô này cũng thuộc dạng mê trai vì chỉ mới trạc khoảng 25, bà cũng không nói gì, chỉ nhìn theo với ánh mắt say mê của cô thiếu nữ thời trẻ bò mới lớn..

Cậu vừa ngồi xuống đã lấy tai nghe đeo vào. Chân co chân duỗi đầu ngả ra sau trông rất sang chảnh. Dù chỉ thấy được nửa gương mặt nhưng cũng phải khiến cô không khỏi nhìn thêm nhiều lần. Phải nói thật cô thấy bất công và lấy làm lạ dùm người khác. Cậu là người Châu Á mà sao lại có vóc dáng cao chông chọc cùng cách sống lai Tây thế kia? Cộng thêm nhan sắc,... Chắc, chắc! Nào giờ ở cạnh anh trai cùng hai anh chàng trưởng thành cực suất là Karl và Rob, cũng có một chàng nét trẻ con dễ gần Henry đầu vàng, cô cứ nghĩ là mình miễn nhiễm với trai đẹp rồi chứ? Thậm chí anh bạn lúc sáng còn chưa thấm vào mắt cô nữa là. Xem ra "hôn phu cũ" của cô cũng thuộc hàng cực phẩm của cực phẩm..

Đáng tiếc...

Tâm hồn có chút khiếm khuyết, lại còn vô si đến cực điểm..

Như cảm nhận được cái nhìn xăm soi không che đậy của ai đó, cậu quay sang ngược lên nhìn cô cười nhếch miệng.

_Đang nghĩ gì vậy?

_Nghĩ biệt danh mới cho anh!-Có chút ngớ ra với câu hỏi hơi đột ngột, nhưng rất nhanh sự ngạc nhiên lại thay bằng vẻ mặt bồn chồn.

_Gi?- Thoáng chầu mày, cậu nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu.

_Hừ, tai anh có tắc nghẽn do hành phi thì cũng phải nghe rè rè chứ. Là biệt danh đó...

_Tôi nghĩ cô quên giao kèo của chúng ta rồi thì phải.- Ý cười như chuồn chuồn lướt qua khóe mắt, cậu thật chuẩn xác khi ra tận 20 điều dờ hơi đó, cuối cùng cũng có chỗ dừng...

Thiên Lam hít một hơi rảnh kìm chế cảm xúc muốn lột da tên ác ma trước mặt. Nghĩ nghĩ rồi cô nhướn mày nhếch miệng cười tự tin làm cho cậu có chút không nắm chắc.

_Điều khoản chỉ nói tôi không gọi anh là Cường Thi Sóng và không được xúc phạm anh. Nhưng đây là biệt danh chứ không phải là tục danh, là CÁCH GỌI THÂN MẬT. Khi làm nhiệm vụ ít nhiều gì thì hạn chế tên thật cũng tốt hơn mà nhỉ? Anh là người trong nghề mà đến cái này cũng cần tôi dạy sao?

Cậu trả lời rành mạch nhấn mạnh nhấn chỗ cần nhấn mạnh làm cậu ám ức muốn nghẹn thở. Chỉ có thể trừng mắt nhìn cô tiểu thư bộ dạng *tiểu nha đầu buồn đưa lê* trước mặt. Thật sự quá lạnh miệng rồi!

Người một câu ta một tràng cứ thế tiếp diễn. Cả hai đã không thèm giảm volume mà cứ tiếp tục màn trình diễn vô mồm gây cười toàn lớp với những lý do hết sức củ chuối. Dạng như khi cô giảng đến phần nhận đoán sự gia tăng của chứng khoáng, phần đầu tiên là phải khảo sát thị trường và tổng hợp số liệu thống kê... Thì hai người họ lại phân bước đầu tiên thành hai công việc, người thì bảo phải làm cái này trước cái kia sau, người kia thì ngược lại... Có vậy mà lại cãi nhau làm dân ngoài lề cũng không nhìn được khuyên nhủ nhưng chưa nói trọn câu đã bị lườm muốn cháy mặt. Họ lần đầu tiên dám to gan khẳng định.

Hai người này mỗi người hai tính cách.

Một là ác ma cao ngạo.

Hai là trẻ ranh mới lớn..

Bà cô cuối cùng cũng không nhịn được, đập bàn gào to. Nhưng oái ăm thay bà cô lại nhân lúc câu thoại đang phát ra từ mồm cô mà gắt..

_Mộc Thiên Lam, yêu cầu em trật tự, không được nói chuyện trong giờ học.

Con tức từ quý cô trên bục giảng mang lại không hề nhỏ, cô quay sang liếc xéo cậu một cái muốn xước mặt, rồi chống tay ngồi lăm bầm.

- Aisii, tên dờ hơi cũng nói sao chỉ là có mình vậy, đúng là mê trai bỏ cả học trò, aisii mà tên mặt méo có đẹp để gì đâu chứ, đúng là cận thị, nhưng mà bà cận thật! Hừ! cận cũng phải thấy mờ mờ chứ. Ôi đúng là...bla bla- Đó là màn chửi xéo của cô. Âm lượng không to nhưng cũng không tính là nhỏ làm bà cô chột dạ và có chút xấu hổ...

Lăng Hạo vừa nghe vừa thấy buồn cười, phải công nhận là cô quá thâm, chửi như thế làm cả lớp cứ cười khúc khích đồng tình thì làm sao mà bà cô phản kích được? Nếu muốn giữ danh dự thì tất nhiên phải lên mặt hết cả thành viên trong lớp rồi. Nhưng điều này có thể sao? Phải biết là địa vị của giáo viên này trong trường không tính là lớn thì làm sao mà dám đắc tội hết mấy con em cực cưng của các tập đoàn lớn này được?

[...]

Reng...reng....

- Ái.... cuối cùng cũng ra chơi, ngồi nghe giảng mà đầu đau thêm.-Cô xoa xoa mi tâm ngáp dài ngáp ngắn.

_Ừa, Ngồi...nghe...giảng!

Tiếng Jun chen ngang cùng cả chục cái nhìn trên chọc phóng về phía Thiên Lam. Cô cười xòa trông rất vô tội làm như không nhớ đến cái chuyện thị phi mình vừa gây ra làm cả bọn co rút khóe miệng cùng nhau mắng vô si trong lòng.

_Lẹ lẹ, xuống Canteen, bốn cô nướng đói rồi!- cô nheo mi liếc xéo, hùng hồn tuyên cáo quần chúng.

_Đề tao lấy tiền- ns1

_Chờ chút...

Vừa bước ra khỏi cửa, như nhớ ra gì đó. Thiên Lam quay lại bước tới bàn mình. Hướng cậu hô nhỏ.

_Tôi quên nói, từ giờ gọi anh là Sói Đỏ. Muốn biết thêm thông tin chi tiết yêu cầu liên hệ bác Google theo địa chỉ phim hoạt hình. Chào nhé, Mr. Sói Đỏ!!

[Cười vui vẻ và sói xám=))]

Chưa đợi cậu phản ứng cô đã chạy ù xuống Canteen... Riêng cậu thấy rất lạ vì cái danh Sói Đỏ rất oai mà, Sao cô bỗng nhiên triết lý nhỉ? Không lẽ nhận ra giá trị của cậu rồi...

Nghĩ nghĩ cậu vẫn không thể tin cái lý do tốt đẹp ấy được, không muốn trở thành bị động, cậu lấy điện thoại và bắt đầu ngâm cứu Bác Google...

T/g: Vì gần đây nhà mình bận với lịch kiểm tra trên lớp khá dày nên khó có thể đăng chương thường xuyên. Các bạn thông cảm và vẫn ủng hộ mình nha ^ω^!!

#Lớp_Du

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thông Báo Thay Đổi

Chào cả nhà!Mình làm thế này có hơi đường đột một chút. Vốn lẽ mình nghĩ nên xóa truyện, sau đó thay đổi và đăng lại một chốc. Vì truyện khá ảo và mình muốn nó thực tế một chút. Cốt truyện cũng sẽ giữ nguyên như thế nên không khác lạ gì lắm đâu. Mình mong các bạn không giận. Và cảm ơn vì thời gian qua đã theo dõi

=>>>>Phần thay đổi sẽ có tên "Lắng Nghe Tiếng Lòng"

♥♥ mình hi vọng các bạn cho mình những kiến khác nhau để mình có thể chỉnh sửa nhiều hơn nữa(^=^) Cảm ơn

Câu anti fan

Bạn đang đọc truyện *Piano!!piano-Bạn Có Nghe Thấy Nỗi Lòng Của Tôi??* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.